

ERIN WATT

Prințesa
de hârtie

PRIMUL VOLUM DIN SERIA FAMILIA ROYAL
1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
USA TODAY BESTSELLER

TREI

Erin Watt

Prințesa de hârtie

Primul volum din seria Familia Royal

Traducere din engleză de Alex Văsieș

Capitolul 1

— Ella, ai fost chemată la biroul directorului, îmi spune domnișoara Weir înainte să intru în clasă, la ora ei de matematică.

Mă uit la ceas.

— Nici măcar nu am întârziat.

E nouă fără un minut, iar ceasul ăsta nu arată niciodată ora greșită. E, probabil, cel mai scump obiect pe care îl am. Mama a zis că a fost al tatei. În afară de spermă, e singurul lucru pe care l-a lăsat în urmă.

— Nu, nu este despre întârziat... de data asta. În privirea ei rece, de obicei, se strecoară scânteieri calde, iar instinctul îmi trimite semnale de alarmă către creierul meu adormit dimineața. Domnișoara Weir e o tipă dură, motiv pentru care îmi și place de ea. Se comportă cu elevii ca și cum ne-am afla aici ca să învățăm matematică pe bune, în locul vreunei lecții de viață despre cum să-ți iubești aproapele și tâmpenii dintr-astea. Așa că, venind din partea ei, aceea privire înduioșată înseamnă că mi se pregătește ceva rău la parter, în biroul directorului.

— Bine.

Nu e ca și cum aș putea să răspund altceva. Dau din cap și mă îndrept către secretariat.

— Am să îți trimit tema pe e-mail, strigă în urma mea domnișoara Weir. Probabil presupune că nu mă voi întoarce la oră, dar nu există nimic mai grav de care m-ar putea acuza directorul Thompson decât ce am mai avut de înfruntat până acum.

Înainte să mă înscriu la Liceul „George Washington” în clasa a noua, deja pierdusem tot ce era mai important pentru mine. Chiar dacă domnul Thompson și-a dat cumva seama de faptul că nu locuiesc efectiv în districtul școlar George Washington, tot aș putea minți ca să mai trag de timp. Și chiar de-ar trebui să mă transfer, ceea ce ar fi cel mai grav lucru care mi s-ar putea întâmpla astăzi, tot nu-i mare scofală. Am s-o fac.

— Cum merge treaba, Darlene?

Secretara cu freză de mamă abia își ridică ochii din revista *People*.

— Ia loc, Ella, domnul Thompson te primește imediat.

Dap, am ajuns să ne tutuim, Darlene și cu mine. Sunt doar de o lună la Liceul GW și deja am petrecut mult prea mult timp în biroul ăsta din cauza teancului meu de avertismente pentru întârziere, care e în permanentă creștere. Dar asta se întâmplă când muncești noaptea și nu ajungi în așternuturile tale moi până la trei dimineața, în fiecare noapte.

Îmi lungesc gâtul înapoi, să trag cu ochiul prin jaluzelele deschise din biroul domnului Thompson. Cineva stă pe scaunul vizitatorului, dar tot ce pot zări e un maxilar proeminent și părul castaniu închis. Total diferit de al meu. Eu sunt cât se poate de blondă și cu ochii cât se poate de albaștri. Datorită bunăvoinței donatorului meu de spermă, după spusele mamei.

Vizitatorul lui Thompson îmi amintește de oamenii de afaceri din afara orașului, care erau dispuși să îi dea mamei bacșișuri consistente ca să pretindă, pentru o noapte, că e iubita lor. Unora li se scula pe chestia asta mai tare chiar și decât pentru sex. Așa e cu mama, desigur. Eu n-am luat-o încă pe drumul ăla. Și sper să nu fie nevoie să o fac vreodată, motiv pentru care îmi și trebuie diploma de bac, să pot merge la facultate, să-mi iau o licență și să fiu normală.

Unii copii visează să vadă lumea, să aibă mașini rapide, case mari. Eu? Îmi doresc propriul meu apartament, un frigider plin de mâncare și o slujbă stabilă, plătită, preferabil la fel de interesantă ca uscarea cleiului.

Cei doi bărbați discută și discută și tot discută. Trece un sfert de oră și ei tot trângănesc.

— Auzi, Darlene? Eu tocmai lipsesc de la mate. E în regulă să revin când domnul Thompson n-o să mai fie ocupat?

Încerc să pun problema cât mai drăguț cu puțință, dar toți anii în care nu am avut parte de prezența unui adult în viața mea — adorabila mea mamă nestatornică nu se pune — fac dificil pentru mine să dau dovadă de supunerea pe care adulții o așteaptă din partea cuiva care nu are vârsta legală să consume alcool.

— Nu, Ella. Domnul Thompson o să iasă imediat.

De data asta are dreptate, pentru că ușa se deschide, iar directorul iese din birou. Domnul Thompson are cam un metru optzeci și arată ca și cum ar fi absolvit liceul anul trecut. Dar cumva reușește să dea impresia că e un tip responsabil.

Îmi face semn.

— Domnișoară Harper, poftiți înăuntru.

Înăuntru? Cu Don Juan acolo?

— Dar încă aveți pe cineva în birou. Și arăt spre ceea ce e evident deja. Treaba asta pare al naibii de dubioasă, iar

instinctul îmi spune că ar trebui să plec de aici cât mai pot. Dar dacă fug, renunț la viața asta pe care am planificat-o cu grijă timp de luni de zile.

Thompson se întoarce și se uită la Don Juan, care se ridică din scaunul său și îmi face un semn cu mâna lui imensă.

— Da, ei bine, el e motivul pentru care te afli aici. Pofitim înăuntru.

Împotriva a ceea ce-mi dictează discernământul, mă strecor înăuntru pe lângă domnul Thompson și rămân în picioare, în fața ușii. Thompson închide ușa și jaluzelele biroului. Acum mă simt de-a dreptul neliniștită.

— Domnișoară Harper, vă rog să luați loc.

Thompson arată către scaunul pe care Don Juan tocmai l-a eliberat.

Stau cu brațele încrucișate și îi privesc cu obrăznicie. Mai curând ar inunda mările tot pământul decât să iau eu loc.

Thompson oftează și se așază în scaunul său, recunoscând o cauză pierdută atunci când vede una. Asta mă tulbură și mai tare, fiindcă dacă el se dă bătut în fața chestiei asteia, înseamnă că urmează ceva mai important.

la niște foi de pe birou.

— Ella Harper, dânsul e Callum Royal.

Face o pauză, ca și cum lucrul ăsta ar trebui să însemne ceva pentru mine.

Între timp, Royal se holbează la mine ca și cum n-ar mai fi văzut o fată în viața lui. Îmi dau seama că, stând cu brațele încrucișate, îmi adun sânii în față, așa că-mi las brațele să cadă pe lângă corp, atârând într-un mod stângaci.

— Încântată de cunoștință, domnule Royal.

E evident pentru toată lumea din încăpere că nu sunt încântată deloc.

Sunetul vocii mele îl scoate din starea lui de fascinație. Face un pas mare înainte și, până să pot face vreo mișcare, mă trezesc că-mi ține mâna dreaptă între mâinile sale.

— Dumnezeule, arăți exact ca el.

Cuvintele sunt rostite în șoaptă, astfel încât doar noi doi le putem auzi. Apoi, amintindu-și unde se află, îmi strânge mâna.

— Te rog, spune-mi Callum.

E o nuanță stranie în cuvintele lui. Ca și cum le-ar spune cu mare dificultate. Îmi trag mâna din mâna sa, ceea ce necesită un pic de efort, pentru că ciudatul nu vrea să-mi dea drumul. E nevoie ca domnul Thompson să-și dreagă vocea pentru ca Royal să-mi dea drumul la mână.

— Despre ce e vorba? cer să fiu lămurită.

Ca fată de șaptesprezece ani, într-o încăpere unde sunt numai adulți, tonul meu e unul nepotrivit, dar nimeni nu schițează vreun gest.

Domnul Thompson își trece agitat mâna prin păr.

— Nu știu cum altfel s-o spun, așa că voi fi direct. Domnul Royal susține că ambii tăi părinți sunt decedați și că dumnealui e acum tutorele tău.

Ezit. Doar o secundă. Suficient de mult pentru ca șocul să se transforme în indignare.

— Pe dracu'!

Înjurătura dă pe afară înainte să o pot opri.

— Mama mea m-a înscris la acest liceu. Aveți semnătura ei în formularele de înregistrare.

Inima îmi bate de un milion de ori pe minut, pentru că semnătura aceea e, de fapt, a mea. Am falsificat-o pentru a putea să mențin controlul asupra propriei mele vieți. În ciuda faptului că sunt minoră, a trebuit să mă comport ca un adult în familia mea încă de când aveam cincisprezece ani.

Fiind un tip onorabil, domnul Thompson nu mă apostrofează pentru înjurătură.

— Conform datelor din acte, afirmațiile domnului Thompson sunt pe deplin justificate.

Foșnește foile în mâinile sale.

— Serios? Ei bine, minte. Nu l-am văzut pe tipul ăsta în viața mea și, dacă îl lăsați să mă ia cu el, următorul raport pe care o să-l primiți o să fie despre cum o fată din GW a dispărut printr-un complot al unor proxeneți.

— Ai dreptate, nu ne-am întâlnit până acum, intervine Royal. Dar asta nu schimbă cu nimic situația reală din acest moment.

— Ia să văd. Fac un salt către biroul lui Thompson și îi smulg foile. Privirea îmi alunecă pe pagini, fără să citesc de fapt ce scrie acolo. Îmi sar în ochi cuvintele — *tutore și decedat și lasă prin testament* —, dar ele nu-mi spun nimic. Callum Royal e tot un străin. Punct.

— Poate că, dacă mama ta ar putea veni aici, s-ar lămurii totul, sugerează domnul Thompson.

— Da, Ella, adu-o aici pe mama ta, iar eu voi retrage tot ce am susținut.

Vocea lui Royal e blândă, dar îi pot simți duritatea. Știe el ceva.

Mă întorc din nou spre director. El e veriga slabă aici.

— Puteam face asta în laboratorul de informatică al școlii. Nici de Photoshop n-aveam nevoie. Îi trântesc sub nas teancul de hârtii. Îi apare îndoiala în ochi, așa că plusez, pentru a avea un avantaj. Trebuie să mă întorc la oră. Semestrul abia a început și nu vreau să rămân în urmă.

Își linge buzele nesigur, iar eu îl fixează din priviri, cu toată convingerea de care pot da dovadă. Nu am tată. Și, cu siguranță, nu am nici tutore. Dacă aș fi avut, atunci unde

a fost nenorocitul ăsta toată viața mea, în timp ce mama abia câștiga atât cât să ne ducem zilele, când a trăit durerile insuportabile ale cancerului, când plângea în patul ei de la azil că urma să mă lase singură? Unde a fost el *atunci*?

Thompson oftează.

— În regulă, Ella, mai bine întoarce-te la oră. E limpede că domnul Royal și cu mine mai avem multe de discutat.

Royal obiectează.

— Documentele sunt în regulă. Mă cunoașteți pe mine și pe familia mea. Nu aș avea de ce să mă aflu aici, spunându-vă toate aceste lucruri, dacă ele nu ar fi adevărate. Ce motiv aș avea?

— Sunt destui perversi pe lumea asta, răspund eu disprețuitor. Au ei suficiente motive să inventeze tot felul de povești.

Thompson îmi face semn cu mâna.

— Ella, ajunge. Domnule Royal, asta e o surpriză pentru toată lumea. După ce o vom contacta pe mama Ellei, putem să lămurim toată situația.

Lui Royal nu îi place această amânare și readuce în discuție cât e el de important și cum un Royal nu ar minți niciodată. Mai are puțin și invocă mitul lui George Washington și al cireșului¹. Cât timp cei doi se ciondănesc, eu mă strecor afară din birou.

— Mă duc până la baie, Darlene, o mint. Apoi merg direct în clasă. Ea o înghite destul de ușor.

— Nu te grăbi, am să o anunț pe profesoara ta.

¹ Una dintre cele mai cunoscute legende care îl are în centru pe George Washington. În ea se afirmă că, la vârsta de șase ani, George Washington primește o toporișcă cu care taie cireșul tatălui său. Confruntat cu furia și supărarea tatălui, tânărul George își recunoaște în mod deschis gestul, moment în care sinceritatea îi e apreciată de către părintele său și așezată mai presus de o sută de cireși. (N.T.)

Nu merg la baie. Nu mă întorc în clasă. În loc de asta, grăbesc pasul spre stație și iau autobuzul G până la capătul liniei.

De acolo, am treizeci de minute de mers pe jos până la apartamentul de doi bani în care stau în chirie pentru cinci sute pe lună. Are un dormitor, o baie murdară și o bucătărie cu living care miroase a mușegai. Dar e ieftin, iar proprietara a acceptat plata cash și nu a fost interesată de trecutul meu.

Nu știu cine e Callum Royal, dar știu sigur că prezența lui în Kirkwood n-are cum să fie ceva bun. Documentele acelea nu fuseseră făcute în Photoshop. Erau adevărate. Dar sub nicio formă n-am să îmi las viața în mâinile vreunui necunoscut care a apărut din senin.

Viața mea e a *mea*. Eu o trăiesc. Eu o controlez.

Îmi golesc rucsacul de manualele care au costat o sută de dolari și îl umplu cu haine, cosmetice și ultimele mele economii — o mie de dolari. Rahat. Am nevoie rapid de niște bani, ca să pot pleca din oraș. Sunt de-a dreptul falită. M-a costat mai bine de două mii să mă mut aici, cu tot cu biletele de autobuz, prima și ultima lună de chirie, plus garanția de închiriere. E nasol că am să mănânc din banii de chirie, dar cert e că nu mai pot rămâne prin preajmă.

Sunt din nou pe fugă. Povestea vieții mele. Mama și cu mine am fugit mereu. De iubii ei, de șefii ei perverși, de asistența socială, de sărăcie. Azilul a fost singurul loc în care am stat un timp mai îndelungat, iar asta pentru că ea era pe moarte. Uneori cred că universul pur și simplu nu vrea să mă lase să fiu fericită.

Stau pe marginea patului și încerc să nu plâng de frustrare și de furie și da, bine, și de teamă. Îmi ofer cinci minute de autocompătimire, apoi pun mâna pe telefon. La dracu' cu universul.

— Hei, George, m-am mai gândit la oferta ta de muncă la Daddy G, spun atunci când o voce de bărbat răspunde la telefon. Sunt pregătită să o accept.

Lucrez de-o vreme ca dansatoare la bară la Miss Candy, un club de începătoare, unde trebuie să mă dezbrac până rămân în chiloți tanga și cu sfârcurile acoperite cu abțibilduri. Banii sunt în regulă, dar nu foarte mulți. George m-a tot chemat în ultimele două săptămâni să avansez la Daddy G, un loc în care ți se cere să te dezbraci de tot. Am rezistat până acum, fiindcă n-am văzut motivul pentru care-aș fi avut nevoie. Acum văd de ce.

Am avut norocul de a moșteni corpul mamei mele. Picioare lungi. Talie sculptată. La săni nu am spectaculoasa cupă dublu D, dar George a zis că îi plac săniile mei obraznici de cupă B, pentru că dau impresia că aș fi tânără. Nu e o impresie, dar conform cărții mele de identitate, am treizeci și patru de ani și numele meu nu e Ella Harper, ci Margaret Harper. Mama mea moartă. Foarte dubios, dacă te oprești puțin și te gândești la asta, ceea ce eu încerc să nu fac.

Nu există multe slujbe cu jumătate de normă pe care cineva de șaptesprezece ani le-ar putea avea și din care să-și plătească și facturile. Și niciuna dintre ele nu e legală. Să vinzi droguri. Să te prostituezi. Să faci striptease. Eu am ales-o pe ultima.

— La naiba, fato, minunată veste! țipă de bucurie George. Am un loc liber diseară. Poți fi a treia dansatoare. Poartă uniformă de școlăriță catolică. Tipii o să fie înnebuniți după asta.

— Cât îmi dai pentru diseară?

— Cât îți dau ce?

— Bani, George. Câți bani?

— Cinci sute și cât bacșiș poți tu să faci. Dacă vrei să oferi și câteva dansuri în privat, îți dau o sută pe dans.

Căcat. Pot să fac o mie diseară lejer. Împing undeva cât mai în spatele minții toată anxietatea și disconfortul. Nu e momentul pentru o dezbatere cu mine însămi asupra moralității. Am nevoie de bani și striptease-ul e una dintre cele mai sigure metode să-i obțin.

— Am să fiu acolo. Programează-mi cât de multe poți.

Capitolul 2

La Daddy G e o cocină, dar e mult mai drăguț decât alte cluburi de prin oraș. Bine, asta e ca și cum ai spune: „Uite, ia bucata asta de pui stricat. Nu e la fel de verde și de mucegăită precum celelalte bucăți.” Totuși, banii sunt tot bani.

Apariția lui Callum Royal la școală m-a măcinat toată ziua. Dacă aveam un laptop și conexiune la internet, l-aș fi putut căuta pe Google, dar vechiul meu calculator e stricat și nu am avut bani să-mi iau altul. Nici nu am vrut să merg pe jos, tocmai până la bibliotecă, să îl folosesc pe cel de acolo. Sună aiurea, dar mă temeam că, dacă ies din casă, Royal ar putea să mă ia prin surprindere pe stradă.

Cine e el? Și de ce se crede el tutorele meu? Mama nu i-a menționat numele nici măcar o dată. O clipă, m-am întrebat dacă ar putea fi tatăl meu, dar, potrivit acelor documente, și tatăl meu era mort. Și, dacă nu cumva m-a mințit mama, numele tatălui meu nu a fost Callum, ci Steve.

Steve. Întotdeauna mi s-a părut născocită treaba asta. Ca atunci când îți zice copilul tău „Mama, povestește-mi despre tati!” și, fiind pusă în încurcătură, spui primul nume care îți vine în minte — „Ăăă, numele lui era, ăă, Steve, dragă.”

Însă urăsc să cred că mama mă mințea. Noi întotdeauna am fost sincere una cu cealaltă.

Mi-l scot din minte pe Callum Royal, fiindcă diseară e debutul meu la Daddy G și nu pot lăsa vreun străin de vârsta a doua, îmbrăcat într-un costum de o mie de dolari, să mă distragă. Sunt deja destui bărbați de vârsta a doua cu care să-mi ocup mintea în clubul ăla.

Clubul e plin. Presupun că seara școlărițelor catolice e o mare atracție la Daddy G. Toate mesele și separeurile de la parter sunt ocupate, dar locurile VIP de la etaj sunt goale. Nu e surprinzător. Nu sunt prea multe VIP-uri în Kirkwood, acest orașel din Tennessee, situat la periferia Knoxville. E un oraș de muncitori, majoritatea necalificați. Dacă faci mai mult de 40 de miare pe an, ești văzut precum un bogătaș. De asta l-am și ales. Chiria e ieftină, iar sistemul de învățământ public e decent.

Vestiarul e în spate și e plin de viață când intru. Femei pe jumătate goale îmi aruncă priviri furișe de la intrare. Unele dau din cap aprobator, altele zâmbesc, apoi revin la aranjatul și fixarea jartierelor sau își văd de machiajul lor.

Una singură se repede la mine.

— Cenușăreasa? mă întreabă.

Dau din cap aprobator. E numele de scenă pe care l-am folosit la Miss Candy. Părea potrivit la vremea aia.

— Eu sunt Rose. M-a rugat George să-ți arăt cum stă treaba în seara asta.

Întotdeauna se găsește câte o cloșcă în fiecare club — o femeie mai în vârstă, care își dă seama că a pierdut lupta cu gravitația și hotărăște să se facă utilă în alte moduri. La Miss Candy, fusese Tina, tipa îmbătrânită cu părul decolorat, care mă luase sub aripa ei din prima clipă. Aici, e roșcata îmbătrânită, Rose, care se agită într-un fel mămos pe

lângă mine, în timp ce mă conduce spre bara pe care sunt agățate costumele.

Când apuc uniforma de școlăriță, mă prinde de mână.

— Nu, aia e pentru mai târziu. Uite, pune-ți asta.

În secunda următoare, mă trezesc că mă ajută să intru într-un corset negru cu șnururi încrucișate și o pereche de tanga negri dantelați.

— În asta dansez?

Abia pot respira în corsetul ăsta, ce să mai spun despre a ajunge la șnururile care-l desfac.

— Nu băga în seamă ce e-n partea de sus.

Începe să râdă când îmi observă respirația sacadată.

— Tu dă din fund, călărește parul lui Richie Rich și ai să fii în regulă.

Mă uit la ea complet debusolată.

— Credeam că merg pe scenă.

— Nu ți-a zis George? Ai un dans privat la canapeaua VIP acum.

Ce? Dar abia am ajuns. Din experiența mea la Miss Candy, în mod normal dansez întâi pe scenă de câteva ori înainte să te solicite vreun client pentru un dans în particular.

— O fi vreunul dintre clienții tăi fideli de la fostul club, își dă Rose cu presupusul când îmi observă uimirea. Intră Richie Rich aici frumos, ca și cum ar fi stăpânul locului, îi dă lui George cinci sutare și îi zice să te trimită la el. Îmi face cu ochiul. Joacă asta cum trebuie și îl mai storci de câteva bancnote de o sută.

După care pleacă, dând peste una dintre celelalte dansatoare, în timp ce eu rămân acolo, întrebându-mă dacă am făcut o greșeală.

— Îmi place să mă port ca și cum aș fi o dură și da, într-o anumită măsură, sunt. Am fost săracă și flămândă. Crescută de o dansatoare de striptease. Știu să trag un pumn dacă e cazul. Dar am numai șaptesprezece ani. Câteodată, pare prea puțin, având în vedere viața pe care am trăit-o până acum. Uneori, privesc înapoi și-mi spun: „*Locul meu nu e aici*”.

Dar *sunt* aici. Sunt aici și sunt falită și, dacă vreau să devin fata aceea normală care îmi doresc cu disperare să fiu, trebuie să ies din cabina asta și să-i călăresc parul domnului VIP, cum a încercat Rose s-o spună cât mai drăguț cu putință.

Apare George, iar eu pășesc în hol. E un tip îndesat, cu barbă mare și ochi blânzi.

— Ți-a spus Rose despre client? Te așteaptă.

Dând aprobator din cap, înghit în sec.

— Nu trebuie să fac nimic special, nu? Doar un dans în poală obișnuit?

George chicotește.

— Fii cât de specială îți place ție să fii, dar, dacă te atinge, Bruno îl scoate afară în șuturi.

Sunt ușurată să aud că la Daddy G se aplică regula potrivit căreia n-ai voie să atingi marfa. Să dansezi pentru tipi slinoși e mult mai ușor de suportat atunci când își țin labele soioase departe de tine.

— Ai să te descurci, fato. Mă bate ușor pe mână. Și, dacă întrebă, ai douășpatru, în regulă? Nimeni care are peste treizeci nu lucrează aici, ții minte?

Ce ai zice de sub douăzeci? aproape îl întreb. Dar îmi țin buzele strâns lipite. Cu siguranță știe că mint în legătură cu vârsta mea. Jumătate dintre fetele de aici fac asta. Și chiar dacă am avut eu o viață grea, nu arăt de treizeci și

patru de ani nenorociți. Machiajul abia mă ajută să arăt de douăzeci și unu. Abia.

George dispare în vestiar, iar eu inspir adânc înainte să o iau pe hol.

Basul apăsător mă întâmpină în încăperea principală. Dansatoarea de pe scenă tocmai și-a desfăcut nasturii de la cămașa albă de uniformă, iar bărbații sunt înnebuniți la vederea sutienului ei transparent. Bancnote de dolari curg pe scenă. Pe asta mă concentrez. Pe bani. La naiba cu orice altceva.

Și totuși mă simt atât de mâhnită la gândul de a pleca din Liceul GW și la toți acei profesori cărora chiar pare să le pese de materiile pe care le predau. Dar am să găesc eu altă școală într-un alt oraș. Un oraș în care Callum Royal n-o să poată să...

Mă opresc de pe traiectoria mea. Apoi fac stânga-mprejur, panicată.

E prea târziu. Royal deja a traversat salonul întunecat de la VIP, iar mâna lui puternică îmi cuprinde acum brațul.

— Ella, spune el pe o voce joasă.

— Dă-mi drumul.

Tonul meu sună pe cât de indiferent pot să-l fac să pară, dar mâna îmi tremură, în timp ce încerc să o descleștez pe a lui din jurul brațului meu.

Nu îmi dă drumul, nu înainte ca un alt personaj să iasă din umbră, un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, lat în umeri precum un fundaş.

— Fără atingeri, spune matahala pe un ton amenințător.

Royal îmi dă drumul, ca și când brațul mi-ar fi fost de lavă. Îi aruncă o privire necruțătoare matahalei de Bruno, după care se întoarce către mine. Ochii îi sunt ațintiți pe

fața mea, ca și cum ar face eforturi evidente să nu se uite la ținuta mea sumară.

— Trebuie să vorbim.

Duhneala de whiskey din respirația lui aproape mă trânteste la pământ.

— Nu am ce să îți spun, îi răspund cu răceală. Nu te cunosc.

— Sunt tutorele tău.

— Ești un străin. Iar acum adopt un aer arogant. Și te amesteci în munca mea.

Deschide gura. Apoi o închide. Apoi spune:

— În regulă. Treci la muncă atunci.

Poftim?

În ochii lui licărește o scânteiere zeflemitoare, în timp ce se lasă să alunece înapoi pe canapeaua plușată. Se așază, își desface ușor picioarele, bătându-și în continuare joc de mine.

— Dă-mi chestia pe care am plătit-o.

Inima începe să îmi bată tot mai tare. În niciun caz. Nu am să dansez pentru omul ăsta.

Cu colțul ochiului, îl văd pe George apropiindu-se de treptele salonului. Noul meu șef se holbează la mine, așteptând.

Înghițit în sec, îmi vine să plâng, dar nu o fac. În loc de asta, mă îndrept spre Royal cu un tupeu pe care nu-l am de fapt.

— În regulă. Vrei să-ți dansez, tati? Îți dansez atunci.

Lacrimile dau să-mi curgă printre pleoape, însă știu că n-o vor face. M-am învățat să nu plâng în public niciodată. Ultima dată când am plâns, a fost pe patul de moarte al mamei mele, iar asta numai după ce toate asistentele și toți medicii părăsiseră încăperea.

Callum Royal are o privire îndurerată, în timp ce mă mișc în fața lui. Șoldurile mi se mișcă pe ritmul muzicii, ca din instinct. De fapt, chiar e un instinct. Am dansul în sânge. E parte din mine. Când am fost mai mică, mama a reușit să facă rost de bani să mă dea la balet și la cursuri de jazz, timp de trei ani. După ce a rămas fără bani, a făcut ea însăși pe profesoara. Se uita la filmări sau dădea buzna în timpul cursurilor de la centrul cultural, înainte s-o scoată afară, după care venea și mă învăța pe mine.

Ador să dansez și o fac bine, dar nu sunt atât de fraieră încât să-mi imaginez că aș putea avea o carieră din asta, decât dacă aș vrea să fac o carieră din striptease. Nu, profesia mea va fi una practică. Afaceri sau drept, ceva ce mi-ar putea asigura un trai bun. Dansul e visul unei fetițe naive.

În timp ce-mi plimb mâinile seducător pe partea din față a corsetului, lui Royal îi scapă un geamăt. Însă nu e genul de geamăt cu care sunt obișnuită. Nu pare excitat. Pare... trist.

— Probabil se răsuțește-n mormânt în momentul ăsta, spune Royal pe un ton răgușit.

Aleg să îl ignor. El nu există pentru mine.

— Asta pur și simplu nu e în regulă.

Pare să se sufoce.

Îmi dau părul pe spate, dezvelindu-mi sânii. Îi pot simți privirea lui Bruno din umbră.

O sută de dolari pentru un dans de zece minute și deja am învățit-o de două minute. Încă opt. Pot face asta.

Dar, după cum se vede, Royal nu poate. Încă un balans și ambele lui mâini îmi cuprind șoldurile.

— *Nu*, mârâie el. Steve nu și-ar fi dorit asta pentru tine.

Nici nu apuc să clipesc, să îi procesez cuvintele. El e în picioare, eu sunt pe sus, iar trunchiul mi se izbește de umărul lui masiv.

— Dă-mi drumul! țip.

Nu mă ascultă. Mă duce pe umăr, ca pe o păpușă din cârpe, și nici măcar apariția bruscă a lui Bruno nu îl poate opri.

— Dispari dracului din calea mea!

Când Bruno mai face un pas, Royal urlă la el.

— Fata asta are șaptesprezece ani! E minoră, iar eu sunt tutorele ei, așa că, să ferească Dumnezeu, dacă mai faci un singur pas, pun toți polițiștii din Kirkwood să dea năvală în locul ăsta, iar tu și restul perversilor de aici o să faceți pușcărie pentru că ați pus în pericol o minoră.

O fi Bruno un sac de mușchi, dar nu e un prost. Cu o privire învinsă, se ferește din drum.

Eu, în schimb, nu cooperez la fel de bine. Îl lovesc cu pumnii în spate pe Royal și cu unghiile îi sfâșii sacoul scump.

— Lasă-mă jos! țip la el.

Nu mă lasă. Și nimeni nu îl oprește în timp ce se îndreaptă spre ieșire. Bărbații din club sunt prea ocupați să privească cu jind și să fluiere către scenă. Îl zăresc într-o mișcare rapidă pe George — mergând la Bruno, care îi șoptește furios ceva la ureche — dar apoi ei se fac nevăzuți, iar pe mine mă lovește o rafală de aer rece.

Suntem afară, dar Callum Royal tot nu mă lasă jos. Îi pot vedea pantofii eleganți călcând apăsat asfaltul crăpat din parcare. Un rând de chei, un țuiut destul de sonor, apoi sunt propulsată în aer, înainte să aterizez pe o banchetă de piele. Sunt în spatele unei mașini. O ușă se trânteste. Un motor vuieste, pornindu-se.

Dumnezeule mare. Omul ăsta mă răpește.

Capitolul 3

Rucsacul meu!

În el se află banii și ceasul meu! Bancheta din spatele monstrului ăștuia căruia Callum Royal îi spune mașină e mai luxoasă decât orice chestie a atins fundul meu vreodată. Păcat că nu voi avea timp să apreciez asta. Mă întind către deschizătoarea de la portieră și trag de ea, dar porcăria nu se deschide.

Îmi mut privirea asupra șoferului. E un gest al naibii de necugetat, dar nu am de ales — îmi iau avânt în față și-l prind de umăr pe șofer, al cărui gât e gros cât o coapsă de-a mea.

— Întoarce! Trebuie să merg înapoi.

Nici măcar nu se clintește. Zici c-ar fi de piatră. Îl mai smucesc de câteva ori, dar sunt destul de convinsă că, în afară de situația în care ar fi înjunghiat în gât — și poate nici măcar atunci — nu ar face nimic fără să i-o ceară Royal.

Callum nu a făcut nicio mișcare pe locul din dreapta mea, iar eu mă resemnez la gândul că nu voi putea părăsi mașina fără ca el să fie de acord cu asta. Verific geamul, să fiu sigură. Rămâne închis cu încăpățănare.

— Măsuri de siguranță pentru copii? mormăi eu, deși sunt sigură de răspuns.

El dă ușor din cap, aprobator.

— Printre altele, dar mulțumește-te să afli că vei rămâne în mașină pe toată durata călătoriei. Cauți cumva asta?

Rucsacul îmi aterizează în poală. Mă abțin de la a-l deschide repede, să verific dacă mi-a luat banii și actele. Fără oricare dintre astea, sunt la mila lui, dar nu vreau să îi arăt asta înaintea să-mi dau seama ce vrea.

— Uite ce e, domnule, nu știu ce vrei, dar în mod evident, bani ai. Sunt destule curve dispuse să facă orice vrei tu și nici nu te-ar băga în probleme cu legea, ca mine. Lasă-mă să cobor la următoarea intersecție și îți promit că n-ai să mai auzi de mine pentru tot restul vieții tale. N-o să merg la poliție. Am să îi spun lui George că ești un fost client și că am făcut pace în cele din urmă.

— Nu-mi caut o curvă. Mă aflu aici pentru tine.

După declarația asta dubioasă, Royal își scoate sacoul și mi-l oferă.

O parte din mine și-ar dori să fi fost mai îndrăzneată, dar, stând aici, în mașina asta luxoasă, în fața tipului căruia i-am dansat la bară, mă face să mă simt ciudat și expusă. Aș da orice acum pentru o pereche de chiloți boxeri. Îmi trag sacoul pe mine în silă, încercând să ignor durerea provocată de corset și de închizătoarea care mă apasă tare pe piept.

— Nu am nimic din ce ți-ai putea dori.

Cu siguranță că suma infimă de bani pe care am vârat-o la fundul rucsacului e o nimica toată pentru tipul ăsta. Am putea da la schimb mașina asta pentru tot clubul La Daddy G.

În replică, Royal ridică din sprânceană. Acum, că a rămas în cămașă, i se vede ceasul și arată... exact ca al meu. Ochii lui îmi urmăresc privirea.

— Ai mai văzut asta înainte.

Nu e o întrebare. Îmi bagă sub ochi încheietura la care se află ceasul. Are o curea neagră, simplă, din piele, roțițe de argint și o carcasă din aur de 18 carate, încercuind cadrul. Cifrele și literele sunt fosforescente.

Cu gura uscată, spun o minciună:

— N-am mai văzut asta în viața mea.

— Zău? E un ceas Oris. Elvețian, făcut manual. A fost un cadou primit când am absolvit BUD/S². Și prietenul meu cel mai bun, Steve O'Halloran, a primit un ceas identic atunci când a absolvit BUD/S. Pe spate e gravat *Non sibi des patriae*.

Căutasem să văd ce înseamnă când aveam nouă ani, după ce mama îmi povestise despre cum m-am născut. Îmi pare rău, copile, m-am culcat cu un marinar. Tot ce mi-a lăsat a fost prenumele său și ceasul ăsta. Și pe mine, obișnuiam eu să îi amintesc. Îmi ciufulea părul în joacă și-mi spunea că eu eram cel mai minunat lucru din lume. Iarăși mi se strânge inima de dorul ei.

— Înseamnă „nu pentru sine, ci pentru patrie“. Ceasul lui Steve a dispărut acum optsprezece ani. A spus că l-a pierdut, însă niciodată nu l-a înlocuit. Niciodată n-a mai purtat un alt ceas.

Royal pufnește trist.

— Obișnuia să folosească asta ca scuză pentru că întârzia mereu.

² BUD/S — acronim de la Basic Underwater Demolition/SEAL, forță navală americană de elită. (N.red.)

Mă surprind înclinându-mă spre el, dorind să aflu mai multe despre Steve O'Halloran, despre ce naiba înseamnă „buds” și despre cum s-au cunoscut cei doi. După care îmi trag o palmă imaginară și mă trântesc înapoi de portieră.

— Mișto poveste, frate. Dar ce are asta de-a face cu mine?

Îi arunc o privire Goliatului de pe locul din față și ridic vocea.

— Pentru că amândoi tocmai ați răpit o minoră și sunt destul de sigură că asta reprezintă o infracțiune în toate cele cincizeci de state americane.

Doar Royal răspunde.

— E o infracțiune să răpești pe oricine, indiferent de vârstă, însă, din moment ce eu sunt tutorele tău, iar tu făceai ceva ilegal, era dreptul meu să te scot de acolo de la bun început.

Încerc să râd batjocoritor.

— Nu sunt sigură cine crezi că sunt, dar am treizeci și patru de ani.

Mă întind după rucsac să îmi găsesc cartea de identitate, împingând mai încolo ceasul, care e identic cu cel pe care îl are Royal la încheietura mâinii stângi.

— Vezi? Margaret Harper. Vârsta: treizeci și patru.

Îmi smulge actul dintre degete.

— Un metru șaptezeci. Cincizeci și opt de kilograme.

Mă măsoară din priviri.

— Parcă ar fi mai degrabă vreo patruzeci și cinci, dar presupun că ai slăbit, fiind tot pe fugă.

Pe fugă? De unde dracu' ar putea ști asta?

Ca și cum mi-ar putea citi gândurile, pufnește.

— Am cinci fii. Nu există nicio șmecherie pe care vreunul dintre ei să n-o fi încercat cu mine și recunosc un adolescent când văd unul, chiar și sub o tonă de machiaj.

Îi întorc privirea împietrită. Oricine ar fi omul ăsta, nu află nimic de la mine.

— Tatăl tău e Steven O'Halloran.

Apoi se corectează.

— A fost. Tatăl tău a fost Steven O'Halloran.

Îmi întorc fața către geam, pentru ca străinul ăsta să nu-mi observe expresia străfulgerată de durere, înainte să apuc să o ascund. Bineînțeles că tatăl meu e mort. Bineînțeles.

Simt cum mă sufoc, iar senzația lacrimilor din spatele pleoapelor îmi înțepă ochii. Plânsul e pentru copii. Plânsul e pentru papă-lapte. Să plâng pentru un tată pe care nu l-am cunoscut? Ce fraieră.

Peste zumzetul făcut de mașină, aud un clinchet de sticlă ciocnindu-se cu o altă sticlă, apoi sunetul familiar al unui lichid curgând în pahar. În momentul următor, Royal începe să vorbească.

— Tatăl tău și cum mine am fost cei mai buni prieteni. Am crescut împreună. Am mers la facultate împreună. Am hotărât să ne înrolăm în Marină dintr-un moft. Într-un final, ne-am înscris în SEALs³, dar tații noștri și-au dorit să se pensioneze devreme, așa că, în loc să rămânem activi, ne-am întors acasă, pentru a prelua afacerile familiei. Construim avioane, în caz că ești curioasă.

Normal că asta faceți, îmi spun cu amărăciune.

El îmi ignoră tăcerea sau o ia ca pe o aprobare de a continua.

³ United States Navy SEALs sunt forțele speciale ale Marinei SUA, destinate pentru conducerea cercetării, activităților speciale și diversioniste, luptei antiteroriste, operațiunilor de căutare-salvare și altor sarcini impuse de comandamentul forțelor speciale. (N.t.)

— Acum cinci luni, Steve a murit într-un accident cu deltaplanul. Dar, înainte să plece... e înfiorător, ca și cum ar fi avut o presimțire — Royal își scutură capul — mi-a dat o scrisoare și mi-a spus că probabil e cea mai importantă corespondență pe care a primit-o vreodată. Mi-a spus că urma să o analizăm împreună, când avea să se întoarcă, dar, o săptămână mai târziu, soția lui s-a întors și ne-a anunțat că Steve murise. Am pus scrisoarea deoparte pentru a mă ocupa de... lucruri complicate, legate de moartea și de văduva lui.

Lucruri complicate? Ce-o însemna asta? Mori și aia e, nu? În plus, felul în care a spus *văduvă*, ca pe un cuvânt urât, mă face să-mi pun întrebări cu privire la ea.

— După vreo două luni, mi-am amintit de scrisoare. Vrei să știi ce spunea?

Mă necăjește îngrozitor. Evident că vreau să știu ce spunea scrisoarea, dar nu am de gând să îi ofer satisfacția acestui răspuns. Îmi lipsesc obrazul de geam.

Trecem pe lângă alte câteva blocuri până ca Royal să cedeze.

— Scrisoarea era de la mama ta.

— Poftim?

Îmi trag o palmă de uimire.

Nu pare să se simtă mândru acum, că mi-a câștigat în sfârșit atenția — doar obosit. Pierderea prietenului său, a tatălui meu, îi e întipărită pe față și, pentru prima dată, îl văd pe Callum Royal ca pe bărbatul care susține că este: un tată care și-a pierdut cel mai bun prieten și care a avut parte de șocul vieții lui.

Totuși, înainte să mai spună vreun cuvânt, mașina face o oprire. Mă uit pe geam și îmi dau seama că suntem undeva la țară. E o pajiște întinsă, o clădire mare cu un singur nivel, acoperită cu tablă și un turn. Lângă clădire,

se află un avion alb, pe care sunt inscripționate cuvintele „Aviația Atlantică”. Când Royal a spus că el construiește avioane, nu mă așteptam la genul ăsta de avion. Nu știu la ce mă așteptam, dar cu siguranță nu la ditamai avionul, suficient de mare încât să poată duce sute de oameni dintr-o parte în alta a lumii.

— Țăla e al tău?

Îmi vine greu să leg două vorbe.

— Este, dar nu oprim.

Îmi trag mâna de lângă mânerul din argint masiv al portierei.

— Ce vrei să spui?

Pentru moment, abandonez șocul ideii de a fi fost răpită, al existenței — și-al morții — donatorului de spermă care a ajutat la conceperea mea, al misterioasei scrisori, pentru a privi cu gura căscată cum trecem de porți, pe după clădire și către ceea ce presupun că e aerodromul. În spatele avionului se deschide o trapă și, când ajunge la sol, Goliat urcă rampa în viteză, direct în cala avionului.

Întorc capul să mă uit prin luneta mașinii, în timp ce trapa se închide cu zgomot în spatele nostru. Imediat ce ușa avionului se închide, încuietorile de la portiere fac un clic ușor. Și sunt liberă. Sau ceva de genul ăsta.

— După tine, îmi face Callum semn către ușa pe care Goliat o ține deschisă pentru mine.

Cu sacoul strâns înfășurat pe mine, încerc să-mi adun forțele. Până și avionul ăsta e într-o stare mai bună decât mine, îmbrăcată în corsetul ăsta de dansatoare de striptease împrumutat și pe tocuri incomode.

— Trebuie să mă schimb.

Sunt bucuroasă că vocea mea sună măcar parțial normal. Am avut destule experiențe umilitoare și, de-a

lungul anilor, am învățat că cea mai bună apărare e atacul. Dar acum sunt sub orice critică. Nu vreau ca nimeni, nici Goliat, nici ceilalți pasageri să mă privească purtând ținuta asta.

E prima oară când merg cu avionul. Până acum, am avut mereu parte de autobuze și, în situațiile disperate, de curse cu șoferi de camion. Dar chestia asta e gigantică, suficient de mare încât să încapă în ea o mașină. Cu siguranță trebuie să fie aici și vreo debara în care să mă pot schimba.

Privirea lui Callum se înmoaie și aprobă scurt către Goliat.

— Te așteptăm sus.

Arată către capătul chestiei ăsteia gen garaj.

— Ușa aia duce către niște scări. Vino când ești gata.

În secunda în care rămân singură îmi schimb repejor hainele de dansatoare cu cei mai confortabili chiloți ai mei, o pereche de blugi largi, un tricou fără mâneci și o jachetă cu nasturi pe care, în mod obișnuit, i-aș lăsa descheiați, dar în seara asta îi închei pe toți, până sus, lăsându-l descheiat doar pe ultimul. Arăt ca o vagaboandă, însă cel puțin acum sunt acoperită.

Îndes în geantă îmbrăcămintea de dansatoare și verific dacă banii sunt acolo. Sunt, slavă cerului, lângă ceasul lui Steve. Îmi simt încheietura goală fără el și, dacă oricum Callum știe deja, aș putea să îl și port. În secunda în care încuietura îmi e fixată în jurul încheieturii, mă simt instantaneu mai bine, mai puternică. Pot face față oricărui lucru pe care Callum Royal îl are pregătit pentru mine.

Arunc rucsacul pe umăr și încep să-mi fac planuri, în timp ce merg spre ușă. Am nevoie de bani. Callum are așa ceva. Am nevoie de un loc nou în care să stau, și asta repede.

Dacă fac rost de suficienți bani de la el, am să-mi iau zborul către următoarea mea destinație și am să o iau de la capăt. Știu cum să fac asta.

Voi fi bine.

Totul va fi bine. Dacă voi continua să îmi repet minciuna asta, am să și cred că e adevărată... chiar dacă nu e.

Când ajung în capătul scărilor, Callum se află acolo, așteptându-mă. Îmi face cunoștință cu șoferul.

— Ella Harper, acesta e Durand Sahadi. Durand, fiica lui Steven, Ella.

— Încântat de cunoștință, spune Durand pe o voce ridicol de groasă.

Doamne, parcă ar fi Batman.

— Condoleanțe.

Își apleacă ușor capul și e al naibii de drăguț, încât aș fi prost crescută să îl ignor. Îmi împing rucsacul în spate și îi strâng mâna întinsă.

— Mulțumesc.

— Și eu îți mulțumesc, Durand.

Callum îi face semn șoferului să plece și se întoarce către mine.

— Haide să ne ocupăm locurile. Vreau să ajungem acasă. Facem o oră cu avionul până în Bayview.

— O oră? Ai adus un avion ca să mergi o oră? exclam.

— Mi-ar fi luat șase ore cu mașina și era mult prea mult. Și așa, mi-a luat deja nouă săptămâni și o armată de detectivi să te gădesc.

Din moment ce nu am vreo altă opțiune acum, îl urmez pe Callum spre scaunele somptuoase din piele crem, poziționate față în față, cu o măsuță elegantă din lemn, furniruită cu argint, între ele. El se așază într-unul, apoi îmi face și mie semn către celălalt. Un pahar și o sticlă sunt

deja pregătite, ca și cum personalul său ar ști că el nu poate funcționa fără o băutură.

De cealaltă parte a culoarului, e un alt set de fotolii comode și, în spatele lor, e o canapea. Mă întreb dacă m-ar angaja ca stewardesă. Aici e chiar mai frumos decât la el în mașină. Aș putea locui aici, fără îndoială.

Mă așez și îmi pun rucsacul între picioare.

— Frumos ceas, spune el sec.

— Mersi. Mi l-a dat mama. A spus că a fost singurul lucru pe care i l-a lăsat tata, în afară de prenumele lui și de mine.

Nu are sens să mai mint. Dacă armata lui de detectivi l-a condus la mine, în Kirkwood, probabil că știe despre mine și mama chiar mai multe decât știu eu. Cu siguranță pare să știe multe despre tata și îmi dau seama că, împotriva rațiunii mele, mor să aflu informațiile astea.

— Unde e scrisoarea?

— Acasă. Ți-o voi da când ajungem.

Se întinde după o mapă de piele și scoate din ea un teanc de bani — genul pe care îl vezi în filme, prinși cu o banderolă de hârtie albă.

— Vreau să fac o înțelegere cu tine, Ella.

Știu că ochii mi-s mari cât cepele, dar nu mă pot abține. N-am văzut atâtea bancnote de o sută de dolari la un loc în viața mea.

Împinge teancul pe suprafața întunecată, până în fața mea. Oare o fi vreun joc televizat sau vreo competiție gen reality-show? Îmi țin gura încleștată și încerc să-mi adun forțele. Nimeni nu mă ia de fraieră.

— Să auzim, îi răspund, încrucișându-mi brațele și uitându-mă la Callum cu ochii îngustați.

— Din câte îmi pot da seama, faci striptease pentru a te întreține și pentru a reuși să îți iei diploma de bac. Din

asta, înțeleg că ai vrea să mergi la facultate, să renunți la striptease și să faci, poate, altceva. Poate ai vrea să fii contabil sau medic, sau avocat. Banii ăștia sunt un gest de bună-credință.

Bate ușor teancul.

— Aici sunt zece mii de dolari. Pentru fiecare lună în care vei locui cu mine, îți voi da câte un nou teanc — bani gheață — de aceeași valoare. Dacă stai cu mine până la absolvire, vei primi un bonus de două sute de mii. Aceia îți vor folosi să îți plătești facultatea, chiria, hainele și mâncarea. Dacă îți iei licența, vei primi un alt bonus substanțial.

— Care-i șmecheria?

Mă mănâncă palmele să iau banii, să găsesc o parașută și să scap din strânsoarea lui Callum Royal mai repede decât ai spune *bursă de valori*.

În loc de asta, rămân așezată, așteptând să aflu ce lucruri dubioase trebuie să pretez ca să primesc banii aceștia — și încerc să stabilesc, în minte, care îmi sunt limitele.

— Șmecheria e să nu te opui. Să nu încerci să fugi. Să accepți tutela mea. Să trăiești în casa mea. Să îi tratezi pe fiii mei ca pe frații tăi. Dacă faci asta, poți avea viața pe care ai visat-o.

Face o pauză.

— Viața pe care Steve și-ar fi dorit-o pentru tine.

— Și ce anume trebuie să fac pentru *tine*? Am nevoie să știu exact care sunt condițiile.

Callum face ochii mari și se înverzește la față.

— Nimic pentru *mine*. Ești o fată foarte drăguță, Ella, dar ești o copilă, iar eu sunt un bărbat de patruzeci și doi de ani, cu cinci fii. Stai liniștită, am o iubită atrăgătoare, care îmi îndeplinește toate nevoile.

Bleaaah. Ridic o mână, în semn că trebuie să se oprească.

— Bine, nu am nevoie de mai multe explicații.

Callum râde ușurat, înainte ca vocea lui să devină din nou serioasă.

— Știu că nu îi pot înlocui pe părinții tăi, dar sunt aici pentru tine în orice fel în care ai fi avut nevoie de ei. Poate ți-ai pierdut familia, dar nu mai ești singură, Ella. De acum, ești o Royal.

Capitolul 4

Aterizăm, dar chiar și cu nasul lipit de geam, tot e prea întuneric să pot vedea ceva. Luminițele care licăresc pe pista de aterizare sunt tot ce pot distinge și, când ajungem la sol, Callum nu îmi oferă timp să examinez împrejurimile. Nu luăm mașina din burta avionului. Nu, aia e probabil mașina de „călătorie”, pentru că Durand ne conduce către o altă limuzină neagră, lucioasă. Geamurile sunt atât de fumurii, încât nici nu-mi pot da seama pe lângă ce peisaje trecem, însă Callum dă puțin geamul în jos și pot simți mirosul — sare. Oceanul.

Suntem deci pe coastă. Una dintre Caroline? La șase ore de Kirkwood ar trebui să fim undeva lângă Atlantic, ceea ce ar avea sens, având în vedere și numele companiei lui Callum. Oricum, nu contează. Tot ce contează e grămada de parai din rucsacul meu. Nici nu pot s-o cuprind în mintea mea. Zece mii pe *lună*. Și mai mulți, al naibii de mulți după ce absolv.

Trebuie să fie vreo șmecherie. M-o fi asigurat Callum că nu se așteaptă la... *favoruri speciale* în schimb, dar asta nu e prima dată când sunt pusă la încercare. Întotdeauna e o șmecherie și, în cele din urmă, am să o descopăr. Și, când

am s-o fac, cel puțin am să am zece miare în portofel, ca să fug din nou.

Până atunci, cooperez. Mă port drăguț cu Royal.

Și cu fiii lui...

Rahat, am uitat de băieți — cinci, a zis el.

Cât de rău ar putea fi, totuși? Cinci puști cordiți, de bani gata? Ha. Am avut de-a face cu mai rău. Precum iubitul interlop al mamei, Leo, care a încercat să mă pipăie când aveam doișpe ani, apoi m-a învățat cum se ține corect pumnul, după ce l-am lovit între picioare și aproape mi-am rupt mâna. El a răs și am devenit prieteni destul de repede. Sfaturile de autoapărare cu siguranță m-au ajutat când a venit vorba de *următorul* iubit al mamei, care era la fel de pipăitor. Mama îi alegea pe cei mai tari.

Dar încerc să nu o judec. A făcut ce a trebuit ca să poată supraviețui și niciodată nu m-am îndoit de dragostea ei față de mine.

După treizeci de minute de condus, Durand încetinește în fața unei porți. E un geam despărțitor între noi și locul șoferului, dar se aude un bipăit electronic, apoi o vibrație mecanică, după care mașina pornește din nou. Mai încet de data asta, până când se oprește pentru ultima dată, iar încuietorile sunt deblocate cu un clic.

— Am ajuns acasă, spune Callum încet.

Îmi vine să-l corectez — așa ceva nu există —, dar îmi țîn gura închisă.

Durand deschide portiera și îmi întinde o mână. Îmi tremură ușor genunchii când ies din mașină. Alte trei vehicule sunt parcate în fața unui garaj imens — două SUV-uri negre și o camionetă roșie, care pare să nu aibă nicio legătură.

Callum observă încotro s-a îndreptat privirea mea și zâmbește abătut.

— Aveam trei Range Roveruri, dar Easton l-a schimbat pe al lui cu o camionetă. Presupun că și-a dorit să aibă mai mult spațiu să-și facă de cap cu fetele.

Nu o spune cu reproș, ci cu resemnare. Presupun că Easton e unul dintre fiii săi. Simt și un înțeles mai profund de... *nu știu ce* în vocea lui Callum. Neajutorare să fie? Îl cunosc doar de câteva ore, dar cumva, nu mi-l pot imagina pe omul ăsta neajutorat, așa că ridic din nou garda.

— Pe tine te vor duce la școală băieții în primele zile, adaugă el. Până primești și tu o mașină. Își mijește ochii. Asta, dacă ai permis de conducere pe numele tău, nu sub identitatea de treizeci și patru de ani.

Dau aprobator din cap cu ciudă.

— Bine.

Abia după aceea realizez ceea ce tocmai a spus.

— Îmi iei o mașină?

— Va fi mai simplu așa. Băieții mei... — pare să-și aleagă cuvintele cu grijă — ... nu se împrietenesc prea ușor cu străinii. Dar trebuie să ajungi la școală, așa că...

Dă din cap și spune, ca pentru el:

— Va fi mai simplu așa.

Nu pot să nu fiu suspicioasă. Ceva nu e în regulă aici. Cu omul ăsta. Cu copiii lui. Poate ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare să ies din mașina lui în Kirkwood. Poate...

Gândurile mele dispar în secunda în care îmi mut privirea și văd fugitiv pentru prima dată conacul.

Nu, palatul. Palatul Regal⁴. Literalmente.

Așa ceva nu poate să existe. Casa are doar două etaje, dar se întinde pe o suprafață atât de mare, încât abia pot

⁴ Joc de cuvinte. În engleză, *royal* înseamnă *regal*, care este și numele de familie al lui Callum. (N.t.)

vedea unde se termină. Și sunt ferestre *peste tot*. Poate că arhitectul care a proiectat-o era alergic la ziduri sau avea o fobie accentuată de vampiri.

— Tu... mi se pune un nod în gât. Tu locuiești aici?

— *Noi* locuim aici, mă corectează el. Acum, asta e și casa ta, Ella.

Asta nu va fi niciodată casa mea. Eu nu mă potrivesc în această splendoare, eu vin din mizerie. Asta e ceea ce știu. Cu asta mă simt confortabil, pentru că mizeria nu te minte. Nu se prezintă într-un ambalaj frumos. Este ceea ce este.

Casa asta e o iluzie. E pictată și drăguță, însă iluzia pe care Callum încearcă să o creeze nu se susține. Nimic nu rămâne strălucitor pentru totdeauna în lumea asta.

Interiorul conacului lui Callum e la fel de extravagant ca exteriorul. Dale albe de marmură, brăzdare de vinișoare gri și aurii — cam cum vezi în bănci și în cabinetele medicilor — se întind pe întregul hol, care pare să aibă câțiva kilometri. Și tavanul pare infinit de înalt, tentându-mă să strig ceva în gura mare, să văd cât de puternic e ecoul.

Scările de o parte și de alta a intrării se întâlnesc sus, în ceea ce reprezintă un balconaș din care se vede întregul hol. Candelabru de deasupra capului meu conține probabil sute de luminițe și atât de multe cristale, încât, dacă mi-ar cădea în cap, tot ce s-ar mai găsi ar fi cioburi de sticlă. Arată ca un candelabru dintr-un hotel. N-aș fi surprinsă dacă ar fi fost luat dintr-unul.

Oriîncotro privesc, văd *belșug*.

Și, peste toate astea, Callum mă privește circumspect, ca și cum ar fi pătruns în mintea mea și și-ar fi dat seama cât de aproape sunt să intru în panică. Cât de aproape sunt de a fugi tare și repede, fiindcă, la dracu', locul meu nu e aici.

— Știu că e diferit de lucrurile cu care ai fost obișnuită, spune pe un ton aspru, dar ai să te familiarizezi și cu asta. Și îți va plăcea aici. Ți promit.

Umerii mi se încordează.

— Nu faceți promisiuni, domnule Royal. Nici mie, nici în general.

Privirea i se umple de mâhnire.

— Spune-mi Callum. Și am de gând să îmi țin toate promisiunile pe care ți le fac, Ella. La fel cum m-am ținut de toate promisiunile pe care i le-am făcut tatălui tău.

Ceva în mine se înmoaie.

— Ție... ăă... Cuvintele îmi ies pe gură într-un mod ciudat. Ție chiar ți-a păsat de tat... — de Steve, așa-i?

— A fost prietenul meu cel mai bun, spune Callum simplu. I-aș fi încredințat propria mea viață.

Trebuie să fie frumos. Singura persoană în care am avut vreodată încredere nu mai e. E moartă și îngropată. Mă gândesc la mama și, deodată, îmi e atât de dor de ea, că mi se pune un nod în gât.

— Ăăă... încerc să par relaxată, ca și cum nu aș fi pe punctul de a izbucni în plâns ori de a avea o cădere psihică. Și ai un majordom sau ceva? Ori o menajeră? Cine îngrijește locul ăsta?

— Am personal. Nu ți se va cere să freci podelele ca să-ți câștigi existența. Grimasa îi dispăre de pe față când vede că mă holbez la el fără să zâmbesc.

— Unde e scrisoarea mea?

Callum își dă seama cât de aproape sunt să îmi pierd controlul, pentru că vocea lui devine mai blândă.

— Uite, e târziu și ai avut parte de suficiente emoții pentru o singură zi. De ce nu lăsăm asta pentru mâine? În momentul ăsta, aș vrea doar să te duci la culcare liniștită.

Mă privește, dându-mi de înțeles că pricepe totul.
— Am impresia că a trecut mult timp de când ai avut parte de așa ceva.

Are dreptate. Trag o gură de aer în piept, apoi expir ușor.

— Unde e camera mea?

— Te conduc sus...

Se oprește când, de deasupra noastră, se aud sunete de pași și reușesc să surprind un licăr de aprobare în ochii lui albaștri.

— Iată-i. Gideon e la facultate, dar i-am rugat pe ceilalți să vină jos, să faceți cunoștință. Nu mă ascultă mereu...

Și, aparent, încă n-o fac, pentru că, indiferent ce instrucțiuni încercase el să le impună tinerilor Royal, aceștia le ignoră. Și pe mine, de asemenea. Nici măcar o privire nu se îndreaptă în direcția mea, în timp ce patru siluete cu părul întunecat își fac apariția lângă balustrada curbată de la etaj.

Rămân cu gura căscată doar puțin, înainte s-o închid cu zgomot, întărindu-mă pentru spectacolul de agresivitate de deasupra. N-am să îi las să își dea seama cât de tare m-au tulburat, dar, căcat! Chiar mă simt tulburată. Nu, mă simt intimidată.

Băieții Royal nu sunt ceea ce credeam că vor fi. Nu arată ca niște cretini de bani gata, în haine de colegiu. Arată ca niște brute înspăimântătoare, care m-ar putea rupe-n două ca pe un vreasc.

Fiecare dintre ei e la fel de vânjos ca tatăl lor, având lejer un metru optzeci și cinci și cu o masă musculară variată — cei doi din dreapta sunt mai uscățivi, pe când cei din stânga au umerii lați și brațele musculoase. Cu siguranță că toți sunt atleți. Nimeni nu poate fi atât de bine făcut fără să muncească din greu, fără să transpire și să-și dea suflul pentru asta.

Sunt agitată acum, pentru că nimeni n-a spus niciun cuvânt. Nici ei, nici Callum. Chiar și de aici îmi pot da seama că băieții au ochii lui. De un albastru aprins și pătrunzător — toți privindu-l pe tatăl lor.

— Băieți, spune el în cele din urmă. Veniți să o cunoașteți pe musafira noastră.

Scutură din cap ca și cum s-ar corecta.

— Veniți să o cunoașteți pe noua membră a familiei.

Tăcere.

E straniu.

Cel din mijloc rânjește, mișcând discret din colțul gurii. Luându-l la mișto pe tatăl său, în timp ce-și odihnește antebrațele musculoase pe balustradă și nerăspunzând nimic.

— Reed.

Vocea de comandă a lui Callum răsună între pereți.

— Easton.

Un alt nume e rostit.

— Sawyer.

Apoi altul.

— Sebastian. Coborâți aici. Acum.

Ei nu se mișcă. Cei doi din dreapta sunt gemeni, îmi dau seama. Identici în aspectul fizic și în postura insolentă, când își încrucișează brațele peste piept. Unul dintre gemeni aruncă o privire într-o parte, abia prinzându-i privirea fratelui care stă cel mai în stânga.

Mă trece un fior. El e cel în privința căruia ar trebui să mă îngrijorez. El e cel la care trebuie să am grijă.

Și e singurul care-și înclină capul către mine, într-o mișcare calculată. Când privirile ni se întâlnesc, inima începe să îmi bată puțin mai repede. De frică. Poate că, în alte circumstanțe, inima mi-ar fi bătut din alte motive. Pentru că e superb. Toți sunt.

Dar ăsta mă sperie și mă străduiesc din răspuțeri să-mi ascund reacția. Îl confrunt din priviri. *Hai jos, Royal. Dă tot ce poți.*

Ochii aceia de un albastru închis se micșorează ușor. El simte provocarea nerostită. Îmi percepe sfidarea și nu îi place. Apoi se întoarce cu spatele la balustradă și pleacă. Ceilalți îl urmează, ca la comandă. Nu îl mai privesc pe tatăl lor. Ecouri de pași în casa cavernoasă. Uși închizându-se.

Lângă mine, Callum oftează.

— Îmi pare rău pentru asta. Am crezut că am reușit să îi fac să înțeleagă — au avut timp să se pregătească pentru asta —, dar cu siguranță mai au nevoie de mult timp să digere situația.

Situația? Se referă la mine. Prezența mea în casa lor, legătura mea cu tatăl lor, despre care nici nu am știut până astăzi.

— Sunt sigur că vor fi mai primitivi dimineată, spune el.

Sună ca și cum ar încerca să se convingă pe el însuși.

E clar ca bună ziua că pe mine nu m-a convins.

Capitolul 5

Mă trezesc într-un pat necunoscut și nu-mi place. Nu patul. Patul e șmecherie. E moale și în același timp ferm, iar așternuturile sunt fine și netede, nu ca porcăriile alea care zgârie, cu care eram eu obișnuită, asta când aveam norocul să dorm într-un pat cu așternuturi. De multe ori era doar un sac de dormit și sacii ăia de nailon încep să se împută după o vreme.

Patul ăsta miroase a miere și a lavandă.

Tot luxul și lucrurile astea drăguțe îmi par amenințătoare pentru că, din experiența mea, după ceva drăguț urmează de regulă vreo surpriză foarte neplăcută. Odată, mama a venit de la lucru și m-a anunțat că urma să ne mutăm într-o casă mai bună. A venit un bărbat înalt și slăbănog și ne-a ajutat să împachetăm bunurile noastre mizere și, câteva ore mai târziu, ne aflam în casa lui micuță. Era adorabilă, cu perdele ecosez la geamuri și, în ciuda faptului că era mică, aveam chiar propria mea cameră.

Mai târziu în noaptea aceea, m-am trezit la auzul unor țipete și al zgomotului de sticlă spartă. Mama a dat buzna în camera mea, m-a scos din pat și m-am trezit afară din casă înainte să apuc să clipecesc. Numai când ne-am oprit

vreo două blocuri mai încolo am observat vânătaia care i se forma pe pomete.

Așa că lucrurile drăguțe nu implică oameni drăguți.

Mă ridic în fund și inspectez împrejurimile. Întreaga cameră e aranjată ca pentru o prințesă — una foarte tânără. E atâta roz și sunt atâtea volane, de-ți vine să vomți. Îi lipsesc doar posterele Disney, deși ar fi prea vulgare pentru locul ăsta, la fel cum e rucsacul meu aruncat pe podea.

Evenimentele de ieri îmi trec cu viteză prin minte, oprindu-se la teancul de bancnote. Sar din pat și apuc rucsacul. Trag de el ca să-l deschid și răsuflu ușurată când văd teancul de parai deasupra. Dintr-o mișcare, îmi trec degetul mare printre bancnote, ascultând dulcele sunet al hârtiei care foșnește, umplând liniștea din cameră. I-aș putea lua acum și să plec. Zece miare m-ar ține pe linia de plutire o vreme îndelungată.

Dar... dacă rămân, Callum Royal mi-a promis mult mai mult. Patul, camera, zece miare pe lună până la absolvire... doar ca să merg la școală? Ca să locuiesc în conac? Ca să-mi conduc propria mașină?

Îndes banii într-un buzunar secret, la fundul genții. Îi dau o zi. Nimic nu mă oprește să plec mâine sau luna viitoare, sau peste două luni. În secunda în care lucrurile încep să meargă prost, pot să îmi iau zborul de aici.

Cu banii puși la loc sigur, îmi golesc restul lucrurilor din rucsac pe pat și analizez situația. De îmbrăcat, am două perechi de blugi strâmți, blugii largi pe care i-am purtat până acasă de la clubul de striptease, ca să nu atrag atenția, cinci tricouri, cinci perechi de chiloți, un sutien, corsetul în care am dansat noaptea trecută, o pereche de tanga, o pereche de pantofi de stripăriță, o rochie drăguță care a fost

a mamei cândva. E neagră, scurtă și îmi face sânii să pară mai mari decât mi i-a dat mama natură. Mai e și o trusă de machiaj, în mare parte lucruri pe care le folosea mama, dar și lucruri pe care nu le mai foloseau unele stripărite pe care le-am întâlnit de-a lungul timpului. Trusa face probabil cel puțin o mie de dolari.

Mai am și cartea mea cu poezii de Auden care, presupun, e cea mai romantică și mai puțin necesară chestie dintre bunurile mele, dar am găsit-o pe o masă într-o cafea, iar inscripția era la fel ca aceea de pe ceasul meu. Nu puteam s-o las acolo. Era destinul, deși, în general, nu cred în lucrurile astea. Credința e pentru cei slabi — oamenii ăia care nu au suficientă putere sau voință ca să își construiască viața așa cum și-o doresc. Nu am ajuns până acolo. Încă nu am suficientă putere, dar voi avea într-o zi.

Șterg cu palma coperta cărții. Poate aș putea să-mi găsesc o slujbă cu jumătate de normă undeva, să servesc la mese. Într-un restaurant ar fi bine. Asta mi-ar asigura niște bani de cheltuială, ca să nu trebuiască să intru în cele zece miare, de care mi-am impus să nu mă ating.

O bătaie în ușă mă face să tresar.

— Callum? strig eu.

— Nu, sunt Reed. Deschide.

Observ tricoul imens de pe mine. A fost al unuia dintre lubiții mamei și mă acoperă aproape în întregime, dar nu voi înfrunța privirea acuzatoare și furioasă a unuia dintre băieții Royal fără să fiu complet înarmată. Ceea ce înseamnă să fiu îmbrăcată și cu un strat complet de machiaj de față rea.

— Nu arăt decent.

— De parcă-mi pasă. Ai cinci secunde, apoi intru. Cuvintele sună egal și convingător.

Nesimțitul. Și, cu dotarea fizică pe care o are, nu mă îndoiesc că tipul ăsta ar putea să dărâme ușa dacă ar vrea. Mă îndrept cu pași apăsați spre ușă și o deschid larg.

— Ce vrei?

Mă măsoară din cap până-n picioare cu nesimțire și, chiar dacă tricoul meu e suficient de lung încât să acopere orice e indecent, mă face să mă simt ca și cum aș fi complet dezbrăcată. Urăsc asta, iar neîncrederea pe care am simțit-o aseară se transformă în antipatie pură.

— Vreau să știu ce plănuiești. Pășește în cameră și știu că vrea să mă intimideze. ăsta e un tip care-și folosește fizicul și ca armă, dar și ca farmec.

— Cred că ar trebui să discuți cu tatăl tău. El e cel care m-a răpit și m-a adus aici.

Reed mai face un pas, până când suntem atât de aproape, încât fiecare respirație ne face corpurile să se frece unul de altul.

E atât de atrăgător, încât mi se usucă gura și mă trec fiori prin locuri pe care mi-ar plăcea să cred că un mârlan ca el nu le-ar putea excita niciodată. Însă o altă lecție pe care am învățat-o de la mama e că trupului tău îi pot plăcea lucruri pe care mintea ta le urăște. Doar că mintea trebuie să fie la conducere. Asta era una dintre zicalele ei de tipul „fă cum spun eu, nu cum fac eu”.

E un nesimțit și vrea să te rănească, îi urlu corpului meu. Sfârcurile mi se întăresc în ciuda acestui avertisment.

— Și te-ai împotrivit mult, nu-i așa? Privește în jos cu dispreț, la excrescențele care s-au format sub tricoul meu subțire.

Nu e nimic ce pot face în afară de a pretinde că sfârcurile mele sunt mereu în stare de alertă.

— Repet, ar trebui să vorbești cu tatăl tău.

Mă întorc cu spatele și mă prefac că Reed Royal nu îmi infierbântă fiecare colțișor al corpului. Mă duc alene spre pat și iau o pereche de bikini. Ca și cum n-aș avea nicio grijă, ies din chiloții pe care-i am pe mine și-i las pe jos, pe covorul crem.

În spatele meu, aud cum inspiră iute. Scorul e acum unu-zero pentru echipa oaspete.

Cât pot de nonșalant, trag pe mine noua pereche de chiloți, aranjându-i cu grijă între picioare și pe sub tivul tricoului meu de dormit. Îi simt ochii plimbându-se de sus în jos pe corpul meu ca și cum m-ar atinge efectiv.

— Ar trebui să știi că, indiferent de ce plănuiești, nu ai cum să câștigi. Nu împotriva noastră, a tuturor.

Vocea îi e mai joasă și mai aspră. Spectacolul meu îl afectează. Două puncte pentru mine. Mă bucur atât de tare că sunt cu spatele la el și nu poate vedea că și eu sunt afectată de vocea și de privirea lui.

— Dacă pleci acum, nu vei avea de suferit. Te lăsăm să păstrezi orice ți-a dat tata și niciunul dintre noi nu te va deranja. Dacă rămâi, te vom distruge în așa hal, că vei pleca de aici târându-te.

Îmi trag blugii pe mine și apoi, încă întoarsă cu spatele, încep să-mi scot tricoul.

Urmează un râs înfundat și aud sunete de pași. Mâna lui îmi cuprinde umărul, ținându-mi tricoul în loc. Mă întoarce cu fața la el. Apoi se apleacă în față, tot mai aproape, buzele lui apropiindu-se la doar câțiva centimetri de urechea mea.

— Am o veste pentru tine, dragă — poți să faci striptease în fața mea în fiecare zi și tot nu ți-aș pune-o, ai priceput? Poate l-ai prins pe taică-meu cu curul tău de minoră, însă noi, restul, știm care-i treaba cu tine.

Respirația fierbinte a lui Reed îmi alunecă pe gât și trebuie să-mi adun toată voința ca să nu tremur. Sunt speriată? Excitată? Dracu' știe. Trupul îmi e atât de confuz acum. Rahat. Sunt fiica maică-mii sau ce? Fiindcă să-ți placă de tipi care te tratează aiurea este — a fost, la naiba — talentul special al lui Maggie Harper.

— Dă-mi drumul, spun cu răceală.

Degetele lui îmi strâng și mai tare umărul, chiar înaintea să mă împingă în spate. Mă împiedic, dând să cad în față, și mă prind de marginea patului.

— Toți suntem cu ochii pe tine, spune el amenințător, după care iese cu pași greoi.

Îmi tremură mâinile, pentru că m-am grăbit să termin cu îmbrăcatul. Începând de acum, voi purta *mereu* haine în casa asta, chiar și în intimitatea propriului meu dormitor. Sub nicio formă n-am să îi mai permit nesimțitului ăluia de Reed să mă prindă vreodată cu garda jos.

— Ella?

Tresar speriată, mă întorc și îl văd pe Callum stând în ușa deschisă a camerei mele.

— Callum, m-ai speriat, îi spun pe o voce ascuțită, lovind cu palma peste inima care-mi bubuie.

— Scuze.

Intră în cameră, ținând în mână o foaie uzată de caiet. Scrisoarea ta.

Privirea mea surprinsă o întâlnește pe a lui.

— Eu, ăă, mulțumesc.

— Nu ai crezut că ți-o voi da, așa-i?

Fac o față schimonosită către el.

— Sincer? Nici n-am fost convinsă că există.

— N-am să te mint, Ella. Am enorm de multe defecte. Prostiile pe care le-au făcut băieții mei ar putea probabil să

umple o carte mai groasă decât *Război și pace*, dar n-am să te mint. Nu îți cer nimic mai mult decât să-mi dai o șansă.

Îmi pune foaia de hârtie în mână.

— Când ai terminat, coboară să mănânci micul dejun. Scările din spate sunt în capătul holului și duc la bucătărie. Când ești gata.

— Mersi, am să vin.

El îmi zâmbeste cu blândețe.

— Mă bucur atât de mult că ești aici. A fost o vreme în care am crezut că nu te voi găsi niciodată.

— Ăă, nu știu ce să spun. Dacă am fi fost doar Callum și cu mine, probabil aș fi fost ușurată că mă aflu aici, poate chiar recunoscătoare, dar, după întâlnirea cu Reed, mă simt cumva speriată și îngrozită în același timp.

— E în regulă, te vei obișnui cu toate astea, îți promit.

Îmi face cu ochiul ca să mă îmbărbăteze, apoi dispare.

Mă afund în pat și desfac scrisoarea cu degetele-mi tremurând.

Dragă Steve,

Nu știu dacă scrisoarea asta va ajunge vreodată la tine sau dacă vei crede ce e în ea când o vei citi. O trimit la baza navală Little Creek, cu ID-ul tău #. Ai scăpat aici o bucată de hârtie pe care era scris, împreună cu ceasul tău. Am păstrat ceasul. Cumva, mi-am amintit nenorocitul de număr.

În fine, ca să trec la subiect — m-ai lăsat însărcinată în delirul ăla pe care l-am petrecut împreună cu o lună înainte ca tu să pleci pe vas Dumnezeu știe încotro. Când mi-am dat seama că sunt gravidă, tu erai deja de mult timp plecat. Tipii de la bază nu au fost interesați de povestea mea. Presupun că nici tu nu ești interesat acum.

Dar dacă ești, ar trebui să vii. Sunt bolnavă de cancer. Îmi distrug colonul. Jur că pot să simt parazitul înăuntrul meu. Fetița mea va rămâne singură. Ea e rezistentă. Dură. Mai dură decât mine. O iubesc. Și, cu toate că nu mă tem de moarte, mi-e groază de faptul că ea va rămâne singură.

Știu că noi doi n-am însemnat nimic mai mult decât două trupuri fierbinți care s-au împreunat, dar îți jur că am creat cel mai bun lucru din lume. Te vei urî pe tine însuși dacă nu ai să vrei măcar s-o cunoști.

Ella Harper. I-am pus numele după cutiuța aceea muzicală pe care ai câștigat-o pentru mine în Atlantic City. M-am gândit că ți-ar plăcea.

Oricum, sper să primești asta la timp. Ea nu știe despre existența ta, dar are ceasul tău și ochii tăi. Ai să-ți dai seama de cum ai s-o vezi.

*Cu sinceritate,
Maggie Harper.*

Mă închid în baia de la dormitorul meu — care e tot roz ca guma de mestecat — ca să-mi acopăr fața cu un prosop. *Nu plânge, Ella.* Nu are niciun sens să plângi. Mă rezem de chiuvetă și îmi stropesc fața cu apă, ca și cum toată apa aceea care se scurge în chiuveta de porțelan e de la robinet, și nu din ochii mei.

Odată ce îmi recapăt controlul, îmi dau cu o perie prin păr și-l prind în creștet, într-o coadă de cal. Îmi întind pe față un strat gros de BB Cream, să îmi acopere roșeața ochilor, și sunt gata.

Înainte să ies, îmi îndes toate lucrurile în rucsac, pe care-l arunc peste umăr. Am să port asta cu mine peste tot, până găsesc un loc în care să-l ascund.

Trec de patru uși până să găsesc scara din spate. Holul pe care se află camera mea e atât de larg, încât aș putea conduce una dintre mașinile lui Callum pe-aici. În regulă, locul ăsta trebuie să fi fost un hotel la un moment dat, pentru că e de-a dreptul ridicol ca o casă pentru o familie să fie atât de ridicol de mare.

Bucătăria de la capătul scărilor e gigant-enormă. Sunt două plite, un blat de marmură și o groază de dulăpioare albe. Zăresc o chiuvetă, dar niciun frigider sau mașină de spălat vase. Poate că mai e o altă bucătărie de serviciu în adâncurile casei și voi fi trimisă acolo să frec podelele, în cluda a ceea ce a spus Callum mai devreme. Ceea ce ar fi chiar bine. M-aș simți mai confortabil să prestez muncă adevărată pentru bani decât să merg pur și simplu la școală și să fiu un copil normal, pentru că cine e plătit ca să fie normal? Nimeni.

În capătul îndepărtat al bucătăriei, o masă enormă oferă o vedere spre ocean prin geamurile care se întind din podea până la tavan. Frații Royal sunt așezați pe patru din cele șaisprezece locuri. Toți sunt îmbrăcați în uniforme — cămăși albe scoase din pantalonii drepți kaki. Pe spătarele câtorva scaune atârnă jachete albastre. Și cumva, fiecare dintre ei reușește să arate superb, dar emanând și ceva brutal în același timp.

Locul ăsta e ca Grădina Raiului. Frumos, dar plin de pericole.

— Cum îți plac ouăle? întrebă Callum.

Stă în fața plitei cu o spatulă într-o mână și cu două ouă în cealaltă mână. Nu pare a fi o postură confortabilă pentru el. O privire rapidă către băieți îmi confirmă bănuilele. Callum gătește rar.

— Omleta e în regulă.

Oricui trebuie să îi iasă asta.

El dă aprobator din cap, apoi arată cu spatula spre o ușă mare de dulap de lângă el.

— Sunt fructe și iaurt în frigider și covrigi în spatele meu.

Mă duc la dulap și îl deschid, în timp ce patru perechi de ochi încruntați și furioși mă urmăresc. Parcă ar fi prima zi la o școală nouă și toată lumea s-a hotărât să o urască pe fata cea nouă — așa, de-ai naibii. O lumină se aprinde și aerul rece mă lovește în față. Frigidere ascunse. Pentru că de ce-ai vrea să vadă cineva că ai frigider? Ciudat.

Scot un vas cu căpșune și-l pun pe blat.

Reed își aruncă șervețelul.

— Eu am terminat. Cine are nevoie să-l duc cu mașina?

Gemenii își trag scaunele, dar celălalt — Easton, cred — dă din cap.

— Eu o iau pe Claire în dimineața asta.

— Băieți, spune tatăl lor amenințător.

— E în regulă. Nu îmi doresc să încep o ceartă sau să fiu motivul tensiunilor dintre Callum și fiii lui.

— E în regulă, *tată*, spune Reed batjocoritor.

Se întoarce către frații lui. În zece minute plecăm.

Toți îl urmează ca puii de rață. Sau poate ca soldații ar fi o comparație mai bună.

— Îmi pare rău, oftează Callum. Nu știu de ce sunt atât de supărați. Oricum îmi propusesem să te duc eu la școală. Doar că speram că vor fi mai... primitivi.

Mirosul de ouă arse ne face pe amândoi să ne întoarcem spre plită.

— Căcat, injură el. Mă duc lângă el și văd un dezastru negru care se coagulează. El zâmbește cu regret.

— Nu gătesc niciodată, dar m-am gândit că n-am cum să greșesc cu niște ouă. Aparent, m-am înșelat.

Deci nu gătește niciodată, dar o face pentru o fată străină pe care a adus-o acasă? Nu e greu de văzut care e sursa resentimentelor.

— Ție ți-e foame? Pentru că mie îmi ajung fructele și iaurtul. Fructele proaspete sunt ceva ce n-am avut ocazia să mănânc prea des. Orice e proaspăt e un privilegiu.

— Mor de foame, de fapt.

Îmi aruncă o privire demnă de milă.

— Pot găti eu niște ouă...

Înainte să termin măcar de spus asta, el scoate și un pachet de șuncă.

— Și șuncă, dacă ai.

În timp ce gătesc, Callum stă rezemat de blat.

— Deci, cinci băieți, ha? Trebuie să fie dificil.

— Mama lor a murit acum doi ani. Ei nu s-au împăcat cu asta. Niciunul dintre noi, de fapt. Maria ne ținea uniți.

Își trece o mână prin păr.

— Eu nu eram mult prin preajmă înainte ca ea să moară. Aviația Atlantică trecea printr-o perioadă grea, iar eu căutam să închei contracte peste tot prin lume.

Scoate un suspin.

— Afacerea am reușit s-o pun pe picioare... cu familia încă mă străduiesc.

Având în vedere felul în care i-am văzut pe băieții lui, cred că sunt departe de-a fi pe drumul cel bun, dar abilitățile de părinte ale lui Callum nu mă privesc pe mine. Tușesc rezervat, ceea ce Callum interpretează ca pe o încurajare să continue.

— Gideon e cel mai mare. E plecat la facultate, dar vine acasă în weekenduri. Cred că iese cu cineva din oraș, dar nu știu cu cine. Ar trebui să îl cunoști diseară.

Ura! Nu.

- Ar fi drăguț.
 La fel de drăguț ca o clismă.
- Aș vrea să te duc la școală, să te înscriu. După ce punem asta la punct, Brooke — iubita mea — s-a oferit să te ducă la cumpărături. Cred că poți să începi școala de luni.
- Cât de în urmă sunt?
- Cursurile au început de două săptămâni. Ți-am văzut notele, deci cred că ai să fii în regulă, mă asigură el.
- Detectivii tăi particulari trebuie să fie destul de buni dacă îmi știi notele.
- Mă încrunt cu privirea spre ouă.
- Te-ai mutat mult, dar da, când în sfârșit am aflat numele complet al mamei tale, nu a fost prea greu să o iau pe urmele tale și să aflu tot ce mă interesa.
- Mama a făcut ce a putut mai bine pentru mine.
- Îmi ridic bărbia.
- Făcea striptease. Te-a pus și pe tine să faci asta? întrebă Callum mânios.
- Nu, asta am făcut-o pe cont propriu.
- Îi trântesc ouăle pe farfurie. Poate să-și prăjească și singur porcăria de șuncă. Nimeni nu o vorbește de rău pe mama în fața mea.
- Callum mă prinde de mână.
- Uite, eu...
- Întrerup ceva?
- O voce rece se aude din ușă.
- Mă întorc și îl văd pe Reed. Vocea lui e ca de gheață, dar din ochi aruncă flăcări. Nu îi place să stau lângă tatăl lui. Știu că e nasol ce fac, dar ceva mă împinge să mă apropiu și mai tare de Callum, practic stau sub brațul lui. Callum e atent la fiul său, așa că nu realizează motivul gestului meu. Însă privirea încruntată a lui Reed îmi spune

- că el înțelege mesajul. Ridic mâna și o pun pe umărul lui Callum.
- Nu, doar îi pregăteam micul dejun tatălui tău.
- Zâmbesc dulceag.
- Dacă e cu puțință, expresia lui Reed e acum și mai înverșunată.
- Mi-am uitat geaca.
- Se duce țațoș până la masă și își ia geaca de pe scaun.
- Ne vedem la școală, Reed, spun zeflemitor.
- Își ia rămas-bun de la mine cu o privire scrutătoare, înainte să se întoarcă și să plece. Las mâna să-mi cadă. Callum se uită în jos, la mine, confuz.
- Zgândărești un tigru.
- Ridic din umeri.
- El m-a zgândărit primul.
- Callum scutură din cap.
- Iar eu, care credeam că să crești cinci băieți a fost o aventură. Se pare că încă n-am văzut nimic, nu-i așa?

Capitolul 6

Callum mă duce la școala la care voi studia în următorii doi ani. De fapt Durand conduce. Callum și cu mine stăm pe bancheta din spate, iar el fojgăie printr-un teanc cu ceea ce par a fi niște schițe, în timp ce eu mă holbez pe fereastră, încercând să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat mai devreme cu Reed în dormitorul meu.

Trec zece minute, iar Callum, în sfârșit, ridică ochii din foile lui.

— Îmi pare rău, încerc să mă pun la curent. Mi-am luat ceva timp liber după moartea lui Steve, iar consiliul mi-a sărit în cap să preiau frâiele.

Mă tentează să-l întreb cum era Steve, dacă era simpatic, cum se distra, de ce i-a tras-o maică-mii și nu l-a mai interesat după aceea. În loc de asta, rămân tăcută. O parte din mine nu-și dorește să știe despre tatăl meu. Pentru că, dacă încep să aflu lucruri despre el, devine real. Ar putea chiar să devină *bun*. E mai ușor să mă gândesc la el ca la nesimțitul care a părăsit-o pe mama.

Arăt către hârtii.

— Alea sunt planuri pentru avioanele tale?

El dă din cap.

— Proiectăm un nou avion de luptă. Comandă de la armată.

Isuse. Nu numai că proiectează avioane. Construiește avioane militare. Asta înseamnă o groază de bani. Și totuși, având în vedere ce casă au, nu ar trebui să fiu surprinsă.

— Și tat... Steve. Și el proiecta avioane?

— El era mai implicat în sectorul de testare. Și eu sunt, într-o anumită măsură, dar tatăl tău avea o adevărată pasiune pentru zbor.

Tatălui meu îi plăcea să piloteze avioane. De reținut.

Pentru că rămân tăcută, vocea lui Callum se înmoaie.

— Mă poți întreba orice vrei să știi despre el, Ella. L-am cunoscut pe Steve mai bine decât oricine altcineva.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită să aflu despre el, îi răspund vag.

— Înțeles. Dar, oricând *vei fi* pregătită, sunt fericit să îți povestesc despre el. A fost un om extraordinar.

Îmi mușc limba să nu îi spun că nu avea cum să fie atât de extraordinar dacă m-a abandonat, dar nu vreau să mă bag în asta cu Callum.

Toate gândurile despre Steve dispar atunci când mașina ajunge în fața unor porți care par să aibă cel puțin șase metri. Așa e viața familiei Royal? Conduc de la o poartă la alta? Trecem de poartă și mergem pe un drum pavat, care se termină în fața unei clădiri masive, cu aspect gotic, acoperită de iederă. Privesc în jur când ies din mașină și observ clădiri asemănătoare, răspândite prin campusul imaculat al Academiei Private Astor Park, înconjurate de întinderi de gazon. Presupun că de asta cuvântul *park*⁵ a fost introdus în numele școlii.

⁵ Joc de cuvinte. *Park*, cuvântul din numele școlii, înseamnă *parc*. (N.t.)

— Rămâi prin preajmă, îi spune Callum lui Durand prin geamul șoferului. Te sun când suntem gata de plecare.

Mașina neagră dispăre spre o poartă de la capătul îndepărtat al drumului. Callum se întoarce către mine și spune:

— Directorul Beringer ne așteaptă.

E greu să nu stau cu gura căscată în timp ce îl urmez pe scările masive care duc către ușile de la intrare. Școala asta e o nebunie. Parcă radiază de bani și de privilegii. Gazonul tuns și curtea uriașă sunt pustii — presupun că toată lumea a intrat la ore deja — pe unul dintre terenurile îndepărtate zăresc în ceață niște băieți îmbrăcați în uniforme, care joacă fotbal.

Callum îmi urmărește privirea.

— Practici vreun sport?

— Ăă, nu. Adică sunt o fire athletică, oarecum. Dans, gimnastică, chestii dintr-astea. Dar nu sunt foarte bună la sport.

Își țuguie buzele.

— Ce păcat. Dacă te înscrii într-o echipă sau într-o trupă, ești scutită de la orele de sport. Am să întreb dacă e ceva disponibil în vreuna dintre trupele de majorete — s-ar putea să te integrezi bine acolo.

Majoretă? Da, cum să nu. Ai nevoie de entuziasm pentru așa ceva, iar eu sunt cea mai puțin entuziastă persoană pe care ai putea s-o cunoști.

Intrăm pe un coridor care pare desprins dintr-un film cu adolescenți. Portrete mari ale absolvenților atârnă pe pereții lambrisați cu stejar, iar podeaua pe care pășim e lustruită. Câțiva tipi în jachete albastre hoinăresc prin preajmă, privirile lor curioase oprindu-se asupra mea înainte să-și vadă de drum.

— Reed și Easton joacă fotbal — echipa noastră e pe primul loc în stat. Iar gemenii joacă lacrosse, îmi spune Callum.

Dacă reușești să prinzi un loc într-o trupă de majorete, s-ar putea să susții una dintre echipele lor.

Mă întreb dacă își dă seama că mă convinge și mai mult să nu devin o majoretă. În niciun caz n-am să fac sărituri și n-am să ridic mâinile sus pentru un bou de Royal.

— Poate, mormăi. Aș prefera să mă concentrez pe studii.

Callum mărește pasul către sala de așteptare a biroului directorului, ca și cum ar fi fost aici de sute de ori înainte. Probabil chiar a fost, pentru că secretara căruntă din spatele biroului îl întâmpină ca pe un vechi prieten.

— Domnule Royal, ce drăguț să vă vedem aici și într-un context pozitiv.

El îi răspunde cu o grimasă.

— Mie-mi spuneți. Ne poate primi François acum?

— Da, mergeți direct înăuntru.

Întâlnirea cu directorul decurge mai ușor decât m-am așteptat. Mă întreb dacă nu cumva Callum i-a oferit niște bani tipului ca să nu pună prea multe întrebări despre trecutul meu. Dar *câteva* lucruri sigur i-a spus, pentru că, de la începutul întâlnirii, mă întrebă dacă doresc să mi se spună Ella Harper sau O'Halloran.

— Harper, răspund aspru. N-am de gând să renunț la numele mamei mele. Ea m-a crescut, nu Steve O'Halloran.

Primesc un orar, care include și o oră de sport. În ciuda protestelor mele, Callum îmi spune directorului Beringer că aș fi interesată să intru într-o trupă de majorete. Doamne. Nu înțeleg ce are omul ăsta împotriva orelor de educație fizică.

Odată ce am terminat, Beringer îmi strânge mâna și îmi spune că elevul care e ghidul meu mă așteaptă pe coridor, să-mi facă turul școlii. Îi arunc o privire panicată lui

Callum, dar el e în mod evident orbit — prea ocupat să discute despre cum cea de-a noua gaură e complicată. Aparent, el și Beringer sunt tovarăși de golf și-mi face cu mâna, spunându-mi că Durand va aduce mașina cam într-o oră.

Îmi mușc buzele în timp ce părăsesc biroul. Nu îmi dau seama ce părere să-mi fac despre școala asta. Din punct de vedere academic, mi se spune că e remarcabilă. Dar restul... uniforme, campusul de fițe... nu e locul meu aici. Știu asta deja, iar gândurile îmi sunt confirmate în momentul în care fac cunoștință cu ghidul pentru tur.

Poartă o fustă bleumarin și o cămașă albă — care sunt uniforma școlii — și totul la ea urlă a *bani*, începând de la părul ei perfect aranjat până la manichiura franțuzească. Se prezintă ca fiind Savannah Montgomery:

— Da, *acei* Montgomery, spune ea intenționat, ca și cum asta ar trebui să mă lămurească în vreun fel.

Tot n-am nicio idee cine naiba e.

E în clasa a unșpea, ca și mine, și timp de vreo douăzeci de secunde bune mă măsoară din priviri. Strâmbă din nas la blugii mei strâmți și la tricoul fără mâneci, la ghețele mele roase cu șiret, la părul meu, la unghiile mele nearanjate și la machiajul aplicat în grabă.

— Uniformele îți vor fi livrate acasă weekendul ăsta, mă informează. Fusta nu e negociabilă, dar există posibilitatea de a-i modifica lungimea.

Îmi face cu ochiul și își netezește tivul fustei, care abia îi ajunge până sub coapse. Celelalte fete pe care le-am observat pe hol aveau fuste până la genunchi.

— Cum adică? Ți-o pui cu profii și primești permisiunea pentru o fustă mai scurtă? o întreb politicoasă.

Ochii ei de un albastru deschis se fac mari de uimire. Apoi râde forțat.

— Ăă, nu. Doar strecoară-i lui Beringer o sutică dacă se plânge vreunul dintre profesori și se va preface că nu vede.

Trebuie să fie frumos să trăiești într-o lume în care poți să le strecorei oamenilor „sutici”. Eu sunt genul de fată cu bancnote de un dolar. Pentru că asta era bancnota care mi se îndesa de obicei în chiloții mei tanga.

Dar mă hotărâsc să nu îi împărtășesc asta Savannei.

— Mă rog, haide să-ți arăt împrejurimile, spune ea, dar abia plecăm de un minut în tur și-mi dau seama că nu o interesează să facă pe ghidul. Vrea informații din interior.

— Sală de clasă, sală de clasă, toaleta fetelor. Cu unghiile ei elegante, arată către diverse uși, în timp ce mergem pe hol. Deci, Callum Royal e tutorele tău? — sală de clasă, sală de clasă, cancelarie — cum s-a întâmplat asta?

Răspunsul meu e unul sumar:

— L-a cunoscut pe tatăl meu.

— Partenerul de afaceri al lui Callum, așa-i? Părinții mei au fost la înmormântarea lui.

Savannah își dă pe spate părul brunet, castaniu, și deschide câteva uși.

— Sălile de clasă ale bobocilor, spune ea. Nu vei petrece prea mult timp aici. Sălile de clasă ale celor de-a zecea sunt în aripa de est. Deci locuiești cu familia Royal, nu?

— Da.

Nu detaliez.

Trecem în grabă pe lângă un rând lung de dulapuri, care nu seamănă deloc cu dulapurile înguste și ruginite din școlile publice la care am mers de-a lungul timpului. Acestea sunt bleumarin și de mărimea a trei dulapuri obișnuite. Strălucesc în lumina soarelui care se revarsă prin peretele cu vitralii din hol.

Suntem afară înainte să apuc să clipesc, mergând pe o alee pavată, încadrată de o parte și de alta de copaci cu coroană deasă, umbroasă. Savannah arată către o altă clădire acoperită cu iederă.

— Aceea e aripa celor de clasa a unsprezecea. Toate orele tale se vor ține acolo, în afară de educația fizică — sala de sport e pe peluza sudică.

Aripa de est. Peluza sudică. Campusul ăsta e ridicol.

— I-ai întâlnit pe băieți?

Se oprește în mijlocul aleii, privirea ei întunecată de scorpie fixându-mi chipul. Mă măsoară din nou din priviri.

— Da.

Îi întâlnesc ochii cu capul sus.

— Nu am fost prea impresionată.

Afirmația mea e întâmpinată cu un râs uluit.

— Ești în minoritate, în cazul ăsta.

Figura i se ascute din nou.

— Primul lucru pe care trebuie să îl știi despre Astor — băieții Royal conduc locul ăsta, Eleanor.

— Ella, o corectez.

Își flutură mâna.

— Mă rog. Ei fac regulile. Ei le impun.

— Iar voi toți le urmați ca oile.

Un zâmbet vag disprețuitor i se așterne pe față.

— Dacă nu o faci, cei patru ani pe care îi vei petrece aici vor fi groaznici.

— Ei bine, eu nu dau doi bani pe regulile lor, îi spun, ridicând din umeri cu indiferență. Poate că locuiesc în casa lor, dar nu îi cunosc și nici nu doresc să îi cunosc. Mă aflu aici ca să termin cu o diplomă.

— În regulă, cred că e timpul pentru o nouă lecție despre Astor.

Și ea ridică din umeri.

— Singurul motiv pentru care sunt atât de drăguță cu tine acum...

Stai așa, ăsta e modul ei de a fi *drăguță*?

— E pentru că Reed nu a emis încă decretul Royal.

Ridic o sprânceană.

— Asta însemnând?

— Însemnând că nu e nevoie decât de un cuvânt din partea lui și vei fi un nimeni aici. Insignifiantă. Invizibilă. Sau și mai rău.

Acum încep să râd.

— Asta ar trebui să mă sperie?

— Nu. E doar adevărul. Ne-am așteptat să apari. Am fost avertizați să nu ne băgăm până la noi ordine.

— Ale cui? Ale lui Reed? Regele din Astor Park? Doamne, îmi tremură chiloșii.

— Încă nu au luat o decizie în privința ta. O vor face curând, totuși. Te știu doar de cinci minute și deja pot spune care va fi verdictul.

Îmi rânjește.

— Femeile au un al șaselea simț. Nu ne ia mult să ne dăm seama cu ce avem de-a face.

Îi rânjesc înapoi.

— Nu, nu ne ia.

Privirea care urmează durează numai câteva secunde. Suficient de mult pentru a vedea cu ochii mei că nu dau doi bani pe ea, pe Reed sau pe ierarhia asta socială după care ea, în mod evident, își trăiește existența. Apoi Savannah își dă iar părul pe spate și îmi zâmbește larg.

— Haide, Eleanor, vreau să-ți arăt stadionul de fotbal. E o capodoperă, să știi.

Capitolul 7

Turul Savannei se încheie după vizionarea interiorului bazinului de înot de dimensiune olimpică. Dacă e ceva cu care e de acord, aceea e înfățișarea mea. O siluetă care pare abia hrănită e atât de populară, mă informează ea cu franchețe, încât încep să cred că e vorba doar de personalitatea ei, și nu de o reflexie a ceea ce crede despre mine.

— Ai putea crede că sunt o nesuferită, dar sunt doar sinceră. Astor Park e un tip de școală total diferit. Pot să presupun că tu ai fost la școala publică?

Arată către blugii mei strâmți, luați dintr-un magazin cu haine la mâna a doua.

— Da, și ce dacă? Școala e școală. Înțeleg. Sunt bisericuțe diferite. Copiii populari, copiii bogați...

Îmi face semn cu mâna să mă opresc.

— Nu, nu seamănă cu nimic din ce ai mai experimentat până acum. Sala de sport pe care am văzut-o mai devreme?

Dau din cap la întrebarea ei.

— La început, era pentru echipa de fotbal, dar familia lui Jordan Carrington a făcut urât, așa că accesul a devenit liber, cu excepția unor intervale prestabilite. Între cinci și opt dimineața și două și opt după-masa e doar pentru

fotbal. În restul timpului, oricine o poate folosi. Drăguț, nuuu?

Nu sunt sigură dacă glumește, pentru că accesul limitat e ceva ce sună ridicol.

— De ce a obiectat familia Carrington? Întreb curioasă.

— Astor Park e o școală privată cu P mare.

Savannah continuă să meargă. Nu are buton de oprire.

— Toate familiile din stat vor să li se accepte copiii aici, dar e exclusivistă. Nu poți pur și simplu să ai bani ca să fii admis. Toată lumea care studiază aici, chiar și elevii cu bursă, sunt aici pentru că au ceva special de oferit. Ori sunt foarte buni la fotbal, ori pot ajuta echipa de științe să câștige premii naționale, ceea ce înseamnă presă națională. În cazul lui Jordan, ea e liderul trupei de dans, ceea ce, în opinia mea, e la un pas de striptease...

La naiba, sper că nu de asta mi-a sugerat Callum asta azi-dimineață.

— Dar câștigă, iar celor de la Astor le place să vadă numele liceului în ziare, lângă W.

— Atunci eu de ce sunt aici? murmur încât abia mă poate auzi.

Dar Savannah are un auz de supererou, pentru că, în timp ce împinge ușa de la intrare, îmi spune:

— Tu ești un fel de Royal. Rămâne de văzut ce fel de Royal. Școala asta o să te mănânce de vie dacă ești slabă, așa că sfatul meu este să profiți de orice îți oferă numele Royal, chiar dacă înseamnă să forțezi nota.

O portieră se trânteste și o tipă foarte slabă, blondă platinată, în blugi până strâmți și pe tocuri înalte stiletto, vine împleticindu-se către noi.

— Bună... ăăă...

Blonda necunoscută își ține o mână paravan deasupra ochilor, ca și cum s-ar feri de soare, ceea ce e total inutil, având în vedere faptul că poartă niște ochelari de soare enormi, care îi acoperă fața.

Ghidul meu murmură ușor:

— Asta e iubita lui Callum Royal. Nu e nevoie să fii drăguță cu ea. E doar o chestie opțională.

Și, cu acest ultim sfat înțelept, Savannah se face nevăzută, lăsându-mă cu femeia asta plăpândă.

— Tu trebuie să fii Elaine. Eu sunt Brooke, prietena lui Callum. Am venit să te duc la cumpărături.

Și bate din palme, ca și cum asta ar fi cel mai entuziasmant lucru din lume.

— Ella, o corectez.

— Oh, îmi pare rău! Sunt *atât* de varză la reținut nume.

Zâmbește radios către mine.

— O să ne distrăm atât de tare azi!

Eu ezit.

— Ăă, nu e nevoie să mergem la cumpărături. E în regulă dacă pierd vremea pe aici, pe la școală, până vine autobuzul.

— Vai, dragă, ciripește ea. Nu există autobuze. Și în plus, Callum mi-a spus să te duc la cumpărături, așa că exact asta o să facem.

Mă apucă de braț cu o forță surprinzătoare și mă târăște spre Mașina de Oraș. Iar înăuntru este Durand. Încep să-l iubesc.

— Hei, Durand.

Îi fac cu mâna înainte să mă uit înapoi, la Brooke.

— Ce-ar fi să stau eu în față cu Durand și să te las să te relaxezi în spate? mă ofer.

— Nu. Vreau să te cunosc.

Mă împinge pe bancheta din spate și urcă lângă mine.

— Spune-mi totul.

Îmi înăbuș un oftat, fiindcă nu prea am chef de pălăvrăgit cu iubita lui Callum. Apoi mă cert în gând pentru asta, fiindcă Brooke nu a făcut altceva decât să fie drăguță cu mine. De regulă, nu judec oamenii atât de mult, așa că mă forțez puțin să las garda jos. În orice caz, pare că Brooke e mai mult genul meu decât genul Royal, dacă diverși colegi ai băieților o numesc *chestie opțională*.

Pare tânără, totuși. Foarte tânără. În sensul în care Callum i-ar putea fi tată, de tânără ce e.

— Nu sunt prea multe de spus, îi răspund cu o ridicare din umeri. Sunt Ella Harper. Callum spune că Steve O'Halloran e tatăl meu.

Brooke dă din cap aprobator.

— Da, mi-a spus în dimineața asta. Nu că e extraordinar? Mi-a spus că te-a găsit la doar câteva ore distanță de aici și era foarte supărat că mama ta a murit.

Îmi prinde mâna, iar zâmbetul ei strălucitor se șterge.

— Mama mea a murit când aveam treisprezece ani. Un anevrism cerebral. Mi-a frânt inima, așa că știu exact cum te simți.

Când îmi strânge mâna, pot simți cum mi se formează un nod în gât. Trebuie să înghit de două ori înainte să pot răspunde.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Pleoapele ei se zbat închise pentru o clipă, ca și cum și ea s-ar lupta să își controleze emoțiile.

— Ei bine, amândouă suntem mai în regulă acum. Și pe mine m-a salvat Callum, știi?

— Și tu făceai striptease? mă ia gura pe dinainte.

Brooke face ochii mari și râde scurt, înainte să-și acopere gura de uimire.

— Tu asta făceai?

— Nu era vorba de nuditate totală. Îmi crapă obrazul de rușine în fața chicotelilor ei și-mi doresc să nu fi adus asta în discuție de la bun început.

Se liniștește și se întinde din nou să îmi mângâie mâna.

— Îmi cer scuze că am râs. Nu de tine, ci de Callum. El probabil a fost îngrozit. Se străduiește atât de tare să fie un tată bun pentru băieții lui în momentul ăsta și sunt sigură că, găsimu-și noul obiect al grijii într-un club de striptease, trebuie să fi fost șocant.

Roșie în obraji de rușine, mă uit pe geam. Ziua asta nu putea merge mai rău. De la sentimentele ciudate pe care ura agresivă a lui Reed le-a provocat la turul condescendent cu Savannah și până la mărturia mea jenantă în fața iubitei lui Callum. *Urăsc* sentimentul că nu îmi găsesc locul. Prima zi la o școală nouă. Prima cursă cu autobuzul. Primul...

O atingere pe frunte îmi întrerupe gândurile.

— Hei, nu te pierde acolo, scumpo.

Mă uit peste umăr la Brooke.

— Nu fac asta, îi spun.

— Ei, căcat.

Rostește înjurătura pe un ton blând și delicat. Își ridică mâna și-mi cuprinde obrazul.

— Nu am făcut striptease, dar asta din cauză că am făcut lucruri mai rele de-atât pentru a mă descurca. Nu te judec. Deloc. Ceea ce contează e că nu mai faci asta și nu va mai trebui s-o faci din nou. Dacă îți joci cartea cum trebuie,

ai să fii aranjată pe viață. Apoi îmi dă ușor cu palma peste obraz. Acum zâmbește, pentru că mergem la cumpărături.

Nu am să mint, sună bine pentru mine.

— Cât o să coste?

Am mai fost la mall înainte. Lucrurile se adună repede, chiar dacă sunt la reduceri, dar, dacă am uniformă pentru școală, atunci am nevoie doar de una sau două chestii. Încă o pereche de pantaloni. Poate un tricou sau două. Plaja e aproape, așa că un costum de baie pare util. Aș putea scăpa cu doar câteva sute de dolari.

Chipul lui Brooke se luminează. Scoate un card și mi-l vântură pe sub ochi.

— Pui întrebarea greșită. Callum face cinste și crede-mă, indiferent dacă spune că afacerea e pe ducă de câțiva ani, omul ăla ar putea cumpăra și vinde întregul complex comercial și încă să mai aibă bani să îi provoace un orgasm celei mai scumpe prostituate.

Nici nu știu cum să răspund la asta.

Ajungem în cele din urmă la un mall în aer liber, cu magazine mici în care sunt haine mici, care au etichete cu prețuri enorme. În timp ce eu nu mă pot decide să fac nicio cumpăratură — 1 500\$ pentru o pereche de pantofi? Sunt făcuți din aur pur? —, Brooke preia controlul și îi pune în brațe vânzătorului piesă după piesă.

Sunt atât de multe sacoșe și cutii, încât mă tem că Durand va trebui să schimbe Mașina de Oraș pe un camion. După al zecelea magazin, sunt epuizată și, după respirația întretăiată a lui Brooke, presupun că se simte și ea obosită.

— Eu voi sta aici și voi savura ceva răcoritor, cât timp termini tu cumpărăturile.

Se cufundă într-un scaun din catifea mov și îi face semn unei vânzătoare, care vine spre ea imediat.

— Cu ce vă pot servi, domnișoară Davidson?

— O mimosa.

Îmi face cu mâna în care ține cardul pe care l-a folosit cu atâta spor, încât mă mir că nu i s-a topit între degete.

— Du-te înainte și cumpără-ți lucruri. Callum va fi dezamăgit dacă te aduc înapoi cu mai puțin de un portbagaj plin de sacoșe. Mi-a spus expres că ai nevoie de tot.

— Dar... eu...

Mă simt complet în afara elementului meu. Lasă-mă într-un Walmart⁶ sau, draci, până și într-un Gap și cred că m-aș descurca numai bine. Dar aici? Nimic din hainele astea nu arată purtabil, dar Brooke a încheiat discuția. Ea și consilierul de vânzări sunt prinși într-o conversație intensă cu privire la dilema care e o tendință mai potrivită pentru această toamnă — flanelul gri sau tweedul gri.

Fără tragere de inimă, iau cardul de credit, care e mai greu decât orice card pe care l-am ținut vreodată. Mă întreb dacă mai e vreun card băgat în asta, ca într-un sendviș, și asta ar fi de fapt modul în care Brooke reușește să cumpere jumate de magazin și încă să mai poată plăti. Plec de acolo și îmi mai cumpăr câteva lucruri, tremurând la vederea prețului lor și mă simt sincer ușurată atunci când Durand își face apariția, să ne ducă din nou la Castelul Royal.

În drum spre casă, Brooke sporovăiește în urechea mea, oferindu-mi sfaturi despre cum ar trebui să combin câteva

⁶ Walmart — rețea de supermarketuri și băcăni foarte răspândită în America de Nord. (N.red.)

dintre articolele pe care le-am cumpărat, pentru a crea un „outfit” perfect, de designer. Unele dintre sugestiile ei mă fac să chicotesc și sunt uimită să realizez că nu a fost atât de aiurea timpul petrecut cu Brooke astăzi. Entuziasmul ei e un pic prea mult, desigur, și e puțin cam exagerată, dar poate că am fost nedreaptă când am pus la îndoială gusturile lui Callum în materie de femei. Cel puțin Brooke e distractivă.

— Mulțumim că ne-ai adus, Durand, îi spun când trag ușa din față a conacului. Oprește mașina aici, în loc să înconjoare, cum a făcut ieri, când am ajuns din Kirkwood.

Durand o ajută pe Brooke să iasă din mașină și să urce scările. Eu rămân în urmă, ca acea chestie *opțională* despre care Savannah spunea că este Brooke.

— Am să aduc sacoșele înăuntru, îmi strigă el peste umăr.

Toate astea mă fac să mă simt ciudat și inutilă. Chiar ar trebui să-mi găsesc o slujbă. Poate că, dacă aș avea banii mei și câțiva prieteni adevărați, aș începe să mă simt normală din nou.

Când visam la viitorul meu, el nu includea limuzine, conacuri, fete răutăcioase și haine de firmă. Pendulul vieții mele a bătut mult în partea opusă.

Callum așteaptă în hol, în timp ce Durand îmi cară sacoșele înăuntru, Brooke și cu mine mergând în spatele lui.

— Mersi de ajutor, îi spune Callum șoferului său.

— Dragule!

Brooke pare să învie la auzul vocii lui Callum și se aruncă asupra lui.

— Ne-am distrat atât de bine!

Callum dă din cap aprobator.

— Mă bucur.

Se uită în direcția mea.

— Gideon e acasă. Vreau să faci cunoștință cu el... fără alte distrageri. Apoi, ce-ar fi să luăm un prânz târziu?

— Gideon?

Ochii lui Brooke se aprind.

— A trecut atâta timp de când nu l-am mai văzut pe drăgălășenia aceea de băiat.

Se ridică pe vârfuri și îi ciupește cu buzele obrazul lui Callum.

— Planurile tale de prânz sună nemaipomenit. Abia aștept.

Tonul gutural aproape că mă face să roșesc. Callum tușește stânjenit.

— Haide, Ella, vreau să îl cunoști pe băiatul meu cel mare.

E multă mândrie în vocea lui și îl urmez curiosă în spatele casei, unde o piscină superbă, placată în alb și albastru, decorează gazonul perfect tuns.

În piscină se află o săgeată umană, tăind apa cu mișcări armonioase, regulate. Lângă mine, Brooke oftează. Ori poate că e un geamăt. Oricare dintre sunete are sens pentru că, până și în apă, poți să apreciezi mușchii sculptați ai celui mai mare dintre frații Royal. Și, dacă ceilalți fii Royal nu sunt de lepădat, probabil că nici el nu-i face de rușine când e pe uscat.

Cred că pot să înțeleg de ce Brooke a fost încântată să îi audă numele, dar e puțin dubios, având în vedere că iese cu tatăl lui. Adulții sunt complicați, mă decid. Nu e treaba mea să le judec relația.

După încă două ture de bazin, Gideon se oprește și sare afară din piscină. În slipul pe care îl poartă, nu e greu să-ți dai seama că tipul ăsta e foarte dotat.

— Tată.

Își freacă un prosop pe fața umedă, apoi îl trece peste gât. Nu pare să observe sau să îi pese că picură apă de pe el pe toată marginea bazinului.

— Gideon, ea e Ella Harper, fiica lui Steve.

Fiul lui mă măsoară din ochi.

— Deci ai găsit-o.

— Da.

Vorbesc despre mine ca și cum aș fi un cățeluș pierdut.

Callum îmi pune mâna pe umăr și mă înghiontește ușor.

— Încântată de cunoștință, Gideon.

Îmi șterg mâna de blugi, apoi o întind către el.

— La fel.

Îmi strânge mâna și, în ciuda răcelii din vocea sa, îl găsesc mai prietenos decât pe oricine altcineva din casa asta, în afară de tatăl lui.

— Trebuie să dau câteva telefoane.

Se întoarce către tatăl lui.

— Dar înainte trebuie să fac un duș. Ne vedem mai târziu.

În trecere, se atinge de noi. Cum ne întoarcem să-l vedem plecând, reușesc să îi surprind privirea lui Brooke și pofta ei mă șochează. Ochii ei sunt lacomi — o privire pe care mama o avea când vedea ceva extravagant ce și-ar fi dorit, dar nu-și permitea.

Callum nu pare să suspecteze nimic. Acum e atent la mine, dar nu pot să mă opresc din a mă gândi la expresia lui Brooke. Cu siguranță e topită după fiul lui Callum. Oare sunt singura care observă?

Încetează, Ella. Nu e treaba ta.

— Ce-ar fi să luăm prânzul? sugerează Callum. E o cafenea micuță încântătoare la vreo cinci minute de aici. Au produse extraordinare, de la fermele locale. Foarte proaspete. Ușoare.

— Sigur.

Sunt gata să fug de-aici.

— Vin și eu, spune Brooke.

— De fapt, Brooke. Dacă ești în regulă cu asta, aș vrea să rămân doar eu cu Ella acum.

Din tonul lui se înțelege că nu contează dacă ea e de acord cu aranjamentul ăsta, pentru că așa va rămâne.

Capitolul 8

Prânzul cu Callum e surprinzător de plăcut. Îmi povestește mai multe despre Steve, chiar dacă nu l-am întreat, dar îmi mărturisește că simplul fapt de a putea să vorbească despre Steve e o ușurare. Callum recunoaște că nu a fost mereu alături de fiii săi ori de soția lui, dar, oricând avea Steve nevoie de el, lăsa baltă tot. Aparent, legătura SEAL era indestructibilă.

Nu face mișto de mine când îl întreb dacă acolo au devenit buds⁷, dar arată ca și cum și-ar ascunde un zâmbet, în timp ce-mi explică faptul că BUD/S e un program de antrenamente pentru marină. Până când terminăm de mâncat prânzul, reușesc să îmi fac o părere despre cel mai vârstnic Royal — devotat, puțin cam încăpățânat și care nu are control în totalitate asupra propriei lui vieți. Ne ținem departe de a vorbi despre fiii lui, dar, în momentul în care porțile casei se deschid, încep să fiu încordată.

— Își vor reveni, spune Callum încurajator.

Îi găsim pe băieții îngrămădiți într-o cameră mare din capătul aripii din dreapta casei. Camera jocurilor, după cum îi spune Callum.

⁷ Joc de cuvinte. *Buds* înseamnă *prieteni* în engleză. (N.t.)

În ciuda pereților negri, locul ăsta e enorm, așa că nu arată ca o peșteră. Băieții ne întâmpină cu o tăcere de gheață și, deodată, asigurările pe care mi le-a oferit Callum par neconvingătoare.

— Unde mergeți diseară? întrebă Callum pe un ton vorbăreț.

La început, nimeni nu spune nimic. Cei mai mici se uită la Reed, care se sprijină de un scaun de bar, cu un picior pe podea și celălalt rezemat de treapta cea mai joasă a scaunului. Gideon stă în spatele barului, cu brațele încrucișate la piept, privind întreaga scenă.

— Gideon? îi dă un imbold Callum.

Băiatul lui cel mare ridică din umeri.

— Jordan Carrington dă o petrecere.

Reed se leagănă, privindu-l încruntat pe Gideon, ca pe un trădător.

— O luați și pe Ella la petrecere, ordonă tatăl lor. Va fi bine pentru ea să își cunoască noii colegi.

— O să fie băutură, droguri și sex, spune Reed batjocoritor. Chiar o vrei acolo?

— Prefer să stau în casă diseară, mă ofer eu, dar nimeni nu mă ascultă.

— Atunci voi cinci veți avea grijă de ea. Acum e sora voastră.

Callum își încrucișează brațele la piept. Asta e o întrecere a puterii voințelor lor, iar el vrea s-o câștige. Nu pare deloc îngrijorat de partea cu „băutură, droguri și sex”. Superb. Asta e de-a dreptul fantastic.

— Oh, ai adoptat-o? spune Reed sarcastic. Presupun că n-ar trebui să fim surprinși. Să faci căcaturi fără să ne spui e metoda ta de operare, așa-i, tată?

— Nu vreau să merg la petrecere, îi întrerup. Sunt obosită. M-aș bucura să rămân acasă.

— Bună idee, Ella. Callum își desface brațele și îmi așază o mână pe umăr. Atunci tu și cu mine ne vom uita la un film.

Un mușchi se zbate pe maxilarul lui Reed.

— Ai câștigat. Poate veni cu noi. Plecăm la opt.

Callum își lasă brațul jos. Nu e atât de habarnist cum l-am crezut. Băieții nu mă vor singură cu el, iar Callum o știe.

Ochii de un albastru metalic ai lui Reed se mută asupra mea.

— Ai face bine să te duci sus și să te faci prezentabilă, surioară. Nu ai vrea să-ți distrugi marele debut, făcându-ți apariția așa cum arăți acum.

— Reed..., îl avertizează Callum.

Expresia fiului său e întruchiparea inocenței.

— Doar încercam să fiu de ajutor.

De pe locul său de la înălțime, de lângă masa de biliard, Easton arată ca și cum s-ar abține să nu rânjească. Gideon e resemnat, iar gemenii ne ignoră pe toți într-un mod sistematic.

Mă străbate un fior de panică. Petrecerile de liceu la care am mers în trecut — absolut toate — erau chestii la care purtai blugi și un tricou. Fetele se purtau ușuratic, desigur, dar într-o manieră lejer-obscenă. Vreau să întreb cât de sofisticată va fi petrecerea asta, dar nu îmi doresc să le dau fraților Royal satisfacția de a ști cât de pe dinafară mă simt.

Din moment ce mai sunt cincisprezece minute până la ora opt, dau fuga la etaj, unde găsesc toate sacoșele mele de la cumpărături, așezate într-un rând perfect la capătul patului. Avertismentele Savannei îmi stau pe creier. Dacă

am să rămân aici doi ani, trebuie să fac o impresie bună. Iar acum, în mintea mea încolțește un alt gând — de ce dracu' îmi pasă? Nu am nevoie ca oamenii ăștia să mă placă, am nevoie să termin liceul.

Dar îmi pasă. Și mă urăsc pentru asta, dar nu mă pot împotrivi nevoii ăștea disperate de a încerca. De a încerca să îmi găsesc locul. De a încerca să fac experiența asta de studii diferită de toate cele de dinainte.

Afară e cald, așa că aleg o fustă scurtă bleumarin și un maiou cu bleu și alb, din mătase și bumbac. Costă cam cât întregul raion de îmbrăcăminte de la Walmart, dar e al naibii de drăgut, ceea ce mă face să oftez când îl așez pe mine.

Într-o altă sacoșă, găsesc o pereche de balerini bleumarin cu o cataramă mare, argintie, retro. Îmi pieptăn părul și îl prind în coadă de cal, dar apoi decid să-l las desprins. Îmi pun o coroniță de păr argintie pe care Brooke m-a pus să o cumpăr — „accesoriile sunt *esențiale*“, a insistat ea, motiv pentru care am o întreagă sacoșă plină de brățări, coliere, eșarfe și poșete.

În baie, îmi cercetez trusa de machiaj și aplic culorile cu atingeri cât mai delicate. Încerc un machiaj luminos, sperând că vremurile petrecute în cluburi de striptease și în baruri nu vor fi date de gol de felul în care mă machiez. Nu sunt obișnuită cu petreceri de liceu. Sunt obișnuită să lucrez cu tipe la treizeci, încercând să arate cu zece ani mai tinere și al căror motto este că, dacă nu porți un strat de machiaj de trei degete, nu te străduiești destul.

Când termin, îmi examinez reflexia în oglindă și văd o străină. Arăt sofisticat, pusă la patru ace. Arăt precum o Savannah Montgomery, nu ca o Ella Harper. Dar poate că asta e un lucru bun.

Cu excepția faptului că răspunsul pe care-l primesc atunci când mă întâlnesc cu frații Royal pe alee, câteva minute mai târziu, nu e deloc încurajator. Gideon pare surprins de înfățișarea mea. Gemenii și Easton pufnesc. Reed rânjește.

V-am zis că toți poartă blugi cu turul jos și tricouri lejere?

M-au jucat pe degete tâmpiții.

— Mergem la o petrecere, *surioară*, nu la ceai cu regina.

Vocea joasă a lui Reed nu mă mai înfioară de data asta. Își bate joc de mine din nou și se simte bine făcând asta.

— Puteți aștepta cinci minute să mă schimb? întreb scurt.

— Neah. E timpul să plecăm.

Face pași mari spre unul dintre Range Roveruri, fără să privească înapoi.

Gideon îmi aruncă încă o privire, apoi se uită la fratele său. Apoi oftează și merge după Reed la mașină.

Petrecerea se ține într-o casă, departe de ocean. Pe mine mă duce Easton. Ceilalți băieți au luat-o înainte, iar el nu pare încântat că a rămas cu mine pe cap. Nu spune prea multe în timp ce conduce. Nici nu dă drumul la radio, liniștea făcând drumul până acolo incomod.

Numai când trecem prin poarta principală din fața unei vile cu trei etaje se uită în direcția mea.

— Drăguță coroniță.

Rezist impulsului de a-l pocni peste zâmbetul ăla îngâmfat de pe fața lui îngâmfată.

— Mersi. A costat o sută treizeci de dolari. Datorită magi-cului card exclusivist al tatălui tău.

Asta îi întunecă privirea.

— Ai grijă. *Ella*.

Zâmbesc și mă întind după mânerul portierei.

— Mersi că m-ai adus. *Easton*.

La intrarea încadrată de coloane a casei, Reed și Gideon stau cu spatele, purtând o conversație în șoaptă. Reușesc să aud o înjurătură enervată din partea lui Gideon, apoi:

— Nu e o mișcare inteligentă, frate. Nu în timpul sezonului.

— Ce-ți pasă? mormăie Reed. Ai fost foarte clar de partea cui ești — și nu mai ești de partea noastră.

— Ești fratele meu și îmi fac griji cu privire la...

Se oprește brusc în momentul în care observă că mă apropii.

Amândoi devin încordați, moment în care Reed se întoarce spre mine să mă întâmpine, ceea ce se traduce prin a-mi face o listă cu lucruri pe care am voie sau nu am voie să le fac.

— Asta e casa lui Jordan. Părinții ei au afaceri cu hoteluri. Nu te îmbăta crișă. Nu face de rușine numele Royal. Nu sta pe lângă noi. Nu folosi numele Royal ca să faci rost de ceva. Poartă-te ca o târfă și te aruncăm afară în șuturi. Gid spune că mama ta a fost prostituată. Să nu încerci căcaturi dintr-astea pe aici, ai priceput?

Infamul Royal decretează.

— Mă lași, Royal? *Nu* a fost o prostituată decât dacă, după părerea ta, dansul e o versiune a sexului, caz în care viața sa sexuală trebuie să fie de căcat.

Privirea dură a lui Reed întâlnește ochii mei sfidători.

— Fii cât de groaznic poți fi. Ești un amator, în comparație cu ce am mai întâlnit.

Trec grațios pe lângă frații Royal și intru în casă ca și cum aș fi stăpâna locului, apoi regret instantaneu lucrul

ăsta, pentru că toată lumea din salonul de la intrare se întoarce să se holbeze la mine. Bașii muzicii bubuie în toată casa, făcând să tremure pereții și să îmi vibreze podeaua sub picioare, iar de după o ușă cu boltă din stânga mea se aud ecouri de voci și de răsete. Vreo două fete în maiouri scurte și în blugi până strâmți îmi aruncă priviri disprețuitoare. Un tip înalt, îmbrăcat într-un tricou polo, îmi rânjește în timp ce duce sticla de bere la gură.

Mă împotrivesc impulsului de a fugi de aici, înapoi în noapte, însă mă pot purta ca o lașă, ceea ce m-ar transforma într-o țintă pentru următorii doi ani sau pot să mă prefac că nu mă afectează toate astea. Cel mai bun lucru pe care îl pot face e să fiu tupeistă când e necesar și să mă adaptez atunci când am ocazia. Nu sunt târfa nimănui, dar nici nu trebuie să fac valuri.

Așa că tot ce fac e să zâmbesc politicos fețelor lor holbate, iar atunci când privirile lor se mută în spatele meu, în întâmpinarea fraților Royal, prind ocazia să mă fac nevăzută pe cel mai apropiat culoar. Continui să merg până când găsesc cel mai liniștit colț, un ungher micuț, întunecat, la capătul unui hol. Deși pare locul perfect să stai și să te săruți, nu e nimeni.

— Încă e devreme, se aude o voce de fată, în timp ce eu tresar speriată. Dar și mai târziu, partea asta a casei e mereu nepopulată.

— Oh, Doamne, ce m-ai speriat.

Îmi duc mâna la inima care-mi bubuie.

— Fac asta destul de des.

Pe măsură ce ochii mei se obișnuiesc cu întunericul, reușesc să văd un fotoliu așezat în colț. Fata din fotoliu se ridică în picioare. E foarte scundă, are părul negru, tuns

până la nivelul bărbiei și o aluniță mică deasupra buzei de sus. Și are un trup de invidiat.

— Eu sunt Valerie Carrington.

Sora lui Jordan?

— Eu sunt...

— Ella Royal, mă întrerupe ea.

— Mă cheamă Harper, de fapt.

Mă uit în jurul ei. Oare citea cu o lanternă? Ochesc un telefon pe măsura de lângă fotoliu. Își dădea mesaje cu iubitul ei?

— Te ascunzi?

— Dap. Ți-aș oferi un scaun, dar aici e unul singur.

— Eu știu de ce mă ascund, îi spun timid, cu sinceritate, dar scuza ta care e? Dacă ești o Carrington, nu locuiești aici?

Ea chicotește.

— Sunt verișoara de-a doua, cea săracă. Totalmente un caz caritabil.

Și pot să pariez că Jordan nu o lasă să uite asta.

— Să te ascunzi nu e neapărat un lucru rău. Dacă fugi, apuci o a doua zi în care să te lupți. Sau cel puțin asta e teoria mea, îi spun, ridicând din umeri.

— Tu de ce te ascunzi? Ești o Royal acum.

Simt o urmă vagă de sarcasm în vocea ei, care mă face să i-o întorc.

— Așa cum ești tu o Carrington?

Se încruntă.

— M-am prins.

Îmi dau o palmă peste frunte, simțindu-mă ca o mare vacă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu răutăcioasă. Au fost două zile interminabile, sunt moartă de oboseală și mă simt complet în afara elementului meu.

Valerie își înclină capul și mă contemplă preț de câteva secunde.

— În regulă atunci, Ella Harper — subliniază ea, ca și cum ar înălța steagul păcii — haide să găsim ceva care să te bage în priză. Știi să dansezi?

— Da, ceva de genul, cred. Am făcut cursuri când eram mai mică.

— Atunci o să te distrezi. Haide.

Mă conduce pe hol, dincolo de ungherul acela, către un rând de scări.

— Te rog nu-mi spune că te obligă să dormi într-un dulap de sub scări.

— Ha! Nu. Am un dormitor adevărat sus. Asta e zona personalului, iar fiul menajerei e prieten cu mine. E la facultate acum și și-a lăsat jocurile aici. Obişnuiam să jucăm întruna, până și RDD.

— N-am idee ce e asta, îi mărturisesc. Mama și cu mine nu am avut un televizor în ultima noastră locuință, în Seattle.

— Revoluția Dans Dans. Trebuie să imiți mișcările de pe ecran și primești un punctaj în funcție de cât de bine ai dansat. Eu sunt destul de bună la asta, dar dacă spui că ai ceva experiență într-ale dansului, atunci n-ar trebui să te bat prea rău.

Când îmi zâmbește, aproape că îmi vine să o îmbrățișez, pentru că a trecut atât de mult de când am avut o prietenă. Nici măcar nu mi-am dat seama că simțeam nevoia să am una, până în momentul ăsta.

— Tam era varză, mărturisește ea.

Tonul melancolic din vocea ei îmi dă de înțeles că îi e dor de el. Foarte mult.

— Vine des acasă?

Mă gândesc la Gideon, care e acasă după doar două săptămâni de facultate.

— Nu. Nu are mașină, așa că nu ne vom vedea până de Ziua Recunoștinței. Atunci îl va lua cu mașina mama lui. Iar eu am să merg cu ea. Aproape începe să țopăie de entuziasm când vorbește de călătorie. Dar, într-o bună zi, va avea una.

— E iubitul tău?

— Da. Mă privește cu reproș. De ce? Ai o problemă cu asta? Ridic mâinile ca și cum m-aș preda.

— Sigur că nu am. Eram pur și simplu curioasă.

Ea dă din cap și deschide ușa către o cameră micuță, cu patul făcut cu grijă și cu un televizor obișnuit.

— Și cum sunt frații Royal la ei acasă? Întreabă în timp ce pregătește jocul.

— Drăguți, mint.

— Serios?

Pare sceptică.

— Pentru că nu au fost drăguți cu tine. Sau cu privire la tine.

O oarecare loialitate inadecvată față de măgarii ăia mă face să i-o retez.

— Neah, își revin ei.

Mă aud repetând cuvintele de mai devreme ale lui Callum, dar nu sună mai credibil din gura mea. Încercând să schimb subiectul, bat ușor televizorul.

— Ești gata să dansăm?

— Dap.

Valerie acceptă cu ușurință schimbarea subiectului. Ia dintr-un minifrigider două sticle de sangria și îmi dă una mie.

— Să ciocnim pentru cei care se ascund și care se distrează în continuare.

Jocul e floare la ureche. Mult prea simplu pentru amândouă. Valerie e o dansatoare foarte bună, însă eu am crescut în mediul ăsta și nu există nicio mișcare a soldurilor sau vreo răsucire a brațelor pe care să nu le pot face. Valerie decide că avem nevoie de obstacole, așa că pune jocul pe pauză și începem să bem din sticle. Pe măsură ce bem, mișcările ei devin din ce în ce mai aiurea, dar pentru mine alcoolul e magic, iar muzica pur și simplu preia controlul.

— La naiba, fată, ce mișcări ai, mă tachinează ea. Ar trebui să-ți încerci norocul la vreo emisiune televizată cu dans.

— Nup.

Mai iau o înghițitură din băutura mea.

— Nu am niciun interes în a apărea la televizor.

— Ei bine, ar trebui. Adică, uită-te la tine. Ești sexy până și în ținuta asta de bogătană nesuferită, darămite și cu mișcările alea? Ai ajunge vedetă.

— Nu sunt interesată, îi repet.

Ea râde.

— Bine, treaba ta. Merg să fac pipi!

Râd și eu, în timp ce ea se îndepărtează țopăind de lângă ecran la jumătatea piesei, ca să meargă la baie. Are teribil de multă energie și o plac. Îmi notez în minte să o întreb dacă și ea merge la Astor Park. Ar fi frumos să am o prietenă acolo luni, când încep. Dar apoi se schimbă piesa de pe ecran și mă prinde muzica din nou.

În timp ce Valerie e la baie, începe piesa „Touch Myself” de la Divinyls, iar eu încep să dansez — nu pe joc, ci cu propriile-mi mișcări. Un dans lasciv, la care mă pricep. Unul care îmi face sângele să-mi pompeze în vene și palmele să-mi transpire.

Imaginea nepoftită a corpului atrăgător al lui Reed și a ochilor săi albaștri îmi apare în față. La dracu', tâmpi-tul ăla de Royal mi-a invadat gândurile și sunt incapabilă să-l opresc. Închid ochii și îmi imaginez mâinile lui alunecându-mi pe șolduri și smucindu-mă mai aproape. Împin-gându-și un picior între picioarele mele...

Lumina se aprinde și mă opresc brusc.

— Unde e? întreabă diavolul însuși.

— Cine? îl întreb prostește.

Nu pot să cred că aveam fantezii cu Reed Royal, tipul care crede că mi-o trag cu taică-su.

— Tântălăul pentru care dansezi.

Reed traversează camera și mă prinde de brațe.

— Ți-am spus că nu poți încerca șmecherii cu prietenii mei.

— Nu e nimeni aici.

Mintea mea beată e prea lentă ca să pot procesa ce spune. Se aude apa trasă în toaletă.

— Ah, zău?

Îmi dă drumul, împingându-mă, și trage de mușa de la baie. Se aude un țipăt de spaimă, iar el își cere scuze printre dinți și trânteste ușa.

Nu pot să-mi ascund zâmbetul încrezut.

— Oare am menționat faptul că sunt lesbiană?

Lui nu i se pare că sunt amuzantă.

— De ce nu mi-ai spus că erai cu Valerie?

— Pentru că e mai amuzant să te văd pe tine trăgând concluzii de capul tău. Și, chiar dacă ți-aș fi spus cu cine eram, tot nu m-ai fi crezut. Tu deja ai decis cine și ce sunt și nimic nu o să schimbe asta.

Se încruntă, dar nu mă contrazice.

— Vino cu mine.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Îmi lovesc ușor buza cu degetul, ca și cum chiar aș cân-tări invitația lui de rahat. Îi cade privirea pe mișcarea mea.

— Bine, m-am decis. *Nu.*

— Nu îți place aici, spune el categoric.

— Îți mulțumesc, domnule Intuitiv.

El îmi ignoră sarcasmul.

— Păi nici mie nu-mi place. Dar uite care-i treaba. Dacă nu vii cu mine și nu încerci să faci, la naiba, un efort, taică-meu o să continue să te oblige să mergi la petrecerile astea. Dar, dacă îți miști fundul acolo și toată lumea dă raportul părin-ților lor că te-au văzut, tata o să-ți dea pace. Ai priceput?

— Nu chiar.

Reed se apropie din nou și iată-mă, iarăși, dată pe spate de cât e de mare. E atât de înalt. Suficient de înalt încât, dacă ar fi slab, porecla lui ar fi „aracul“ sau ceva de genul. Dar nu e slab. E *bine făcut*. E mare și musculos și alcoolul mă face să mă simt dureros de excitată în preajma lui.

El continuă să vorbească, cu siguranță fără să-și dea seama de șirul gândurilor mele indecente.

— Dacă taică-meu consideră că ești un mielușel singur și rătăcit, o să continue să încerce să ne țină apropiați. Sau poate că asta e ceea ce vrei. Asta e? Vrei să fii văzută cu noi. Vrei să fii la petrecerile astea.

Acuzațiile astea mă fac să-mi revin din reveria mea.

— Pentru că am petrecut *atât* de mult timp în preajma voastră în seara asta.

Expresia nu i se schimbă, nici măcar atât cât să recu-noască faptul că am dreptate. În fine. Bun.

— Haide, Valerie, să ne distrăm, o strig.

— Nu pot, sunt îngrozită. Reed Royal m-a văzut la baie, spune pe un ton plângăreț prin ușă.

— Tâmpitul ăla a plecat. În plus, probabil ești cea mai atrăgătoare și decentă chestie pe care a văzut-o în seara asta.

Reed își dă ochii peste cap, dar, când îi fac un semn spre ușă, pleacă.

Într-un final, Valerie iese.

— De ce plecăm din colțișorul nostru de rai?

— Să fim văzute și să îi vedem și noi pe alții, îi răspund sincer.

— Uf. Sună oribil.

— N-am spus că nu e.

Capitolul 9

Prima persoană pe care o văd când Valerie și cu mine intrăm în living room e Savannah Montgomery. Poartă blugi strâmți, rupți în genunchi, și un top scurt, prins pe după gât, care îi lasă talia descoperită. Ochii ei sunt lipiți de Gideon, care stă întors cu spatele, sprijinit de perete, în timp ce vorbește cu un alt tip.

Ca și cum ar vedea că îmi dau seama de conexiunea ei cu Gideon, Savannah întoarce capul către mine. Nu face cu mâna și nici nu mă salută, dar privirea ei o întâlnește scurt pe a mea înainte să se întoarcă la discuția cu prietena ei.

Muzica e asurzitoare și toată lumea bea, dansează sau se sărută în diverse colțuri ale încăperii. Dincolo de ușile de sticlă, zăresc o piscină mare, în formă de rinichi, luminile sale albastrii proiectându-se pe chipurile adolescenților ce stau în jurul ei. Sunt oameni peste tot. E gălăgie și e cald și deja îmi lipsește siguranța tihnită din zona pentru personal.

— Chiar trebuie să fim aici? murmură Valerie.

Îl surprind pe Reed uitându-se la noi dinspre barul din lemn de stejar din celălalt capăt al camerei. E cu Easton și amândoi dau din cap a avertizare când le întâlnesc privirile.

— Mda, trebuie.

Pare resemnată.

— În regulă. Atunci am putea să lăsăm rahaturile la o parte.

Valerie pare trimisă din ceruri. Mă ia de braț și mă plimbă pe la petrecere, făcându-mi cunoștință cu oameni la întâmplare, apoi șoptindu-mi la ureche detalii despre ei.

— Gagicuța aceea, Claire? Și-o trage cu Easton Royal. Îi place să spună oamenilor că e iubita lui, dar toată lumea știe că Easton nu are iubite. Thomas? Un cocainoman dezlănțuit, dar tati e senator, așa că problemele lui Thomas sunt mereu rezolvate. Neapărat să te ții departe de Derek. E focar de chlamidia.

Îmi înghit un râs înfundat în timp ce mă ghidează spre un alt grup, un trio de fete asortate, cu rochițe mini în culori pastel.

— Lydia, Ginnie, Francine, ea e Ella.

Valerie face cu mâna, apoi mă ia de lângă Pastelate înainte ca ele să deschidă măcar gura.

— Ți se întâmplă să te întrebi dacă unii oameni s-au născut fără creier? mă întreabă. Dovada e posibil să fie chiar acolo. Fetele alea dau un nou înțeles expresiei *cu capul în nori*.

N-am să mint — îmi face plăcere să fac cunoștință cu ceilalți sau, mai degrabă, îmi face plăcere bârfa care vine la pachet cu asta. Observ că nimeni nu-mi adresează mai mult de un „bună” mormăit, înainte să își mute privirea către frații Royal, pentru a vedea cum reacționează.

— În regulă, partea cea mai ușoară s-a terminat, spune Valerie cu un oftat. E timpul să înfruntăm dragonul.

— Dragonul?

— Verișoara mea. Cunoscută și ca Regina Stupului Astor Park. Te avertizez — e posesivă orbește cu privire la frații

Royal. Sunt destul de sigură că s-a combinat cu toți, până și cu gemenii.

Vorbind de gemeni, trecem pe lângă Sawyer în drum spre piscină. Știu că e Sawyer, pentru că poartă un tricou negru, iar mai devreme l-am auzit pe Gideon strigându-l pe geamănul cu tricou alb Sebastian. O roșcată minionă stă agățată de Sawyer, sărutându-l de-a lungul gâtului, dar când trecem pe lângă ei, privirea lui nu se dezlipește de mine.

— Iubita mezinului Royal, îmi spune Valerie. Lauren sau Laura, ceva de genul. Scuze, nu prea sunt la curent cu găștile de clasa a zecea.

Dar știe totul despre aproape oricine altcineva, după câte se pare. Pentru o fată căreia îi place să stea deoparte, Valerie e un sac fără fund plin cu bârfe, dar presupun că asta e modul cel mai bun să acumulezi informații, privind din umbră.

— Ține-te bine, mă avertizează ea. S-ar putea să scoată ghearele.

Presupusele gheare aparțin unei brunete superbe, purtând o rochie verde de mătase, care abia îi ajunge la coapse. Stă lungită pe un șezlong de pluș, ca și cum ar fi Cleopatra sau ceva rahat asemănător. Prietenele ei stau în posturi asemănătoare, toate purtând rochii foarte scurte. Mi se ridică părul de pe ceafă și, când mă întorc, îi văd pe Reed și Easton trecând prin ușile de sticlă. Privirea lui Reed se agață de a mea. Își linge scurt buza de jos, iar inima mea tresare într-un mod enervant. Îl detest pe tipul ăsta. E periculos de atrăgător.

— Jordan, o salută Valerie pe verișoara ei. Grozavă petrecere, ca întotdeauna.

Bruneta zâmbește cu superioritate.

— Mă mir că te văd atât de activă, Val. Nu îți place de obicei să te pitești la mansardă?

— M-am hotărât să mă joc cu focul în seara asta.

Jordan analizează obrajii îmbujorați ai verișoarei ei.

— Văd că ai făcut-o. Ai băut mult?

Valerie își dă ochii peste cap, apoi mă trage în față.

— Ea e Ella. Ella, Jordan. Arată cu degetul către celelalte fete și spune, ca și cum ar recita: Shea, Rachel, Abby.

Doar una dintre prietene îmi aruncă o privire — Shea.

— Ai cunoscut-o pe sora mea mai devreme, îmi spune cu răceală. Savannah.

Dau din cap aprobator.

— Da. O tipă mișto.

Shea mijește ochii. Cred că încearcă să-și dea seama dacă sunt sarcastică sau nu.

Jordan ia cuvântul, cu ochii căprui, migdalați, strălucindu-i:

— Deci. Ella. Callum Royal e noul tău tătic, așa-i?

Observ că toată curtea se afundă în tăcere. Până și muzica din living pare să se fi dat încet. Pot simți ochii tuturor ațintiți asupra noastră. Nu, asupra lui Jordan. Expresiile prietenilor ei sunt aproape zglobii.

Mă pregătesc pentru un atac, pentru că, în mod evident, în direcția asta se îndreaptă.

Jordan se ridică și își încrucișează seducător picioarele lungi.

— Cum e să i-o freci unui bărbat bătrân? întrebă.

Cineva pufnește. Aud câteva chicoteli în spate.

Gâtul mi se strânge de jenă. Oamenii ăștia râd de mine. Realizez că frații Royal și-au pregătit prietenii, probabil cu

mult timp înainte să apar eu. Nimeni de aici nu și-a propus să-mi dea o șansă cu adevărat.

Sunt îngrozită când simt lacrimile înțepându-mi ochii. Nu. La naiba cu asta. O bag în mă-sa pe Jordan și la naiba cu toți ceilalți. Poate că nu provin dintr-o familie care are „afaceri cu hoteluri“, dar sunt mai presus decât curva asta. Am supraviețuit până acum mai multor lucruri decât ar putea ea să supraviețuiască vreodată.

Clipesc, adoptând o expresie indiferentă.

— Taică-tău nu e așa rău, dacă asta mă întrebi, dar mi se pare înfiorător faptul că mă trage de păr și mă pune să-l strig *tati*. Toate bune la voi acasă?

Valerie chicotește.

Una dintre prietenele lui Jordan suspină șocată.

Ochii lui Jordan aruncă flăcări pentru o secundă, înainte să își recapete licărul batjocoritor și să scoată un râset răgușit.

— Ai avut dreptate, îi strigă cuiva peste umărul meu. E de căcat.

Nu trebuie să mă întorc pentru a-mi da seama că vorbește cu Reed.

Lângă mine, fața lui Valerie se încordează.

— Ești o vacă nenorocită, știi? îi spune verișoarei ei.

— Mai bine japiță decât o oarecare, îi răspunde Jordan cu un rânjet.

Apoi ne face semn cu mâna.

— Dispăreți din ochii mei. Încerc să mă bucur de petrecerea mea.

Am fost date afară. Valerie se întoarce pe călcâie, iar eu o urmez, dar, când ajungem la ușă, mă abat din direcția ei și merg cu pași mari către Reed.

Ochii lui albaștri nu dezvăluie nimic, dar maxilarul lui are mici spasme când mă vede.

— Poftim. Mi-am făcut datoria de Royal, mormăi către el. Caută-mă când e timpul să plecăm.

Trec pe lângă el fără să mă uit înapoi.

E trecut de unu dimineața când plecăm de la petrecere. Easton mă găsește sus, în cameră la Valerie, amândouă stând tolănite în patul ei și uitându-ne la *So You Think You Can Dance*⁸. Valerie a descărcat un sezon întreg și m-a forțat să mă uit la câteva episoade, insistând că ar trebui să dau o probă pentru emisiune. Am refuzat-o din nou.

Easton mă anunță că plecăm, apoi stă acolo dându-și ochii peste cap cât timp eu o îmbrățișez pe Valerie de rămas-bun și îi spun că ar face bine să mă caute luni, la școală.

Afară, îmi dau seama că Gideon și gemenii deja au plecat cu unul dintre Range Roveruri, ceea ce înseamnă că sunt nevoită să merg înapoi acasă cu Easton și Reed. Reed conduce, frate-său se strecoară pe locul din față, iar eu stau în spate, în timp ce ei poartă o întregă conversație ca și cum nici n-aș fi acolo.

— O să-i distrugem pe cei de la Wyatt Prep, spune Easton. Jumătate din atacul lor a absolvit anul trecut, așa că drumul e aproape liber până la Donovan.

Reed mormăie aprobator.

⁸ Reality show foarte popular peste Ocean. (N.red.)

— Apoi Liceul Devlin — simplu ca bună-ziua. QB-ul⁹ lor e mahmur mai tot timpul, iar jucătorii lor de la prindere parcă sunt niște glume cu degete alunecoase.

Easton dă din gură mai departe, vocea sunându-i însuflețită, iar umerii nefiindu-i încordați, cum m-am obișnuit să îi văd. Ori e beat, ori a început, în sfârșit, să accepte prezența mea în viața lui.

Încerc să intru în vorbă.

— Voi pe ce poziții jucați?

Și uite-așa, umerii îi sunt iarăși rigizi.

— Fundaș, spune Reed fără să se întoarcă.

— În ultima linie de apărare, mormăie Easton.

Apoi mă ignoră din nou. Easton îi povestește acum fratelui său despre cum s-a tăvălit cu una în seara asta.

— Acum parcă ar da numai patruzeci la sută, se plânge el. Înainte era sută la sută, știi? O lua în gură de parcă era de ciocolată și deodată, mi-o linge de câteva ori și apoi *hai să ne îmbrățișăm?* Dă-o-n mă-sa de treabă.

Reed chicotește.

— Crede că e iubita ta. Iar iubitele nu trebuie să facă eforturi.

— Mda, cred că e timpul să îi dau papucii.

— Voi, băieți, sunteți niște porci, spun de pe bancheta din spate.

Easton se întoarce, ochii lui albaștri privindu-mă batjocoritor.

— Ei, nu suntem noi superioare, domnișoara-care-pres-tează-sex-pe-bani?

⁹ *Quarterback*. Jucător care pasează sau înmânează mingea altui jucător, jucând în atac. Este liderul echipei și coordonează echipa la fiecare fază, în fotbalul american. (N.t.)

— Scărșnesc din dinți.
 — Nu fac sex pe bani.
 — Aham.
 — Se întoarce la locul lui.
 — Nu fac.
 — Un sentiment de neajutorare îmi acaparează gâtul.
 — Știiți ce? Duceți-vă naibii amândoi. Nu mă cunoașteți.
 — Știm tot ce trebuie să știm, spune Reed.
 — Știiți un căcat. Îmi mușc buza și îmi concentrez privirea pe geam.

Suntem doar pe la jumătatea drumului spre conacul Royal, când Reed oprește brusc mașina la marginea drumului. Îi zăresc ochii în oglinda retrovizoare, dar fața lui e total inexpresivă când pocnește din degete și spune:

— Ultima stație. Dă-te jos.
 — Mă lovește șocul.
 — Ce?
 — East și cu mine trebuie să fim în altă parte. Mergi încolo — arată la stânga. Casa e în direcția aia — arată tot în față. E timpul să pedalezi.
 — Dar...
 — Sunt doar vreo trei kilometri, te descurci.
 — Pare să se distreze.
 — Easton s-a dat deja jos din mașină și îmi deschide portiera.

— Hai, mișcă-te, surioară. Nu vrem să întârziem.
 Sunt un pic buimacă atunci când mă înhață din mașină și mă împinge către marginea drumului. Chiar au de gând să se descotorosească de mine aici? E unu dimineața și e întuneric.

Niciunui nu îi pasă. Easton saltă pe locul din dreapta, trânteste ușa și îmi face cu mâna. Jeepul merge cu viteză

înainte, iar Reed virează brusc la stânga, lăsându-mă în praful ridicat de roți. Pot să le aud râsetele prin geamurile deschise.

Nu plâng. Pur și simplu încep să merg.

Capitolul 10

În dimineața următoare, iau micul dejun singură în bucătărie. Mă dor gambele, iar picioarele îmi sunt umflate de la cei trei kilometri făcuți pe jos în pantofi noi, care nu s-au lăsat încă. Am visat că Reed Royal mă urmărea printr-un tunel în care era beznă, iar vocea lui mă lua peste picior în întuneric și îi simțeam respirația fierbinte pe gât. M-am trezit înainte să mă poată prinde, dar îmi place să cred că, atunci când ar fi făcut-o, l-aș fi strâns de gât de-l omoram.

Nu aștept cu nerăbdare ziua de luni, să încep școala, iar cei zece mii de dolari din rucsac parcă mă strigă. *Pleacă. Fugi. Ia-o de la capăt.* Dar mai sunt atâția bani care mă așteaptă...

Poate că frații Royal au dreptate. Poate că sunt o curvă. Poate că nu mă culc cu nimeni pentru bani, dar îi accept de la Callum pentru favoruri viitoare, pe care nu le-a specificat. Brooke a spus că a salvat-o, dar îmi pot da seama, din felul în care se comportă unul cu celălalt, că și-o trag.

De pe hol se aud pași greoi, iar Easton intră în bucătărie. E la bustul gol și poartă o pereche de pantaloni de trening care îi alunecă de pe șolduri. Încerc să nu mă uit la liniile ferme ale abdomenului său. Dar îi privesc lung tăietura de

pe tâmpla dreaptă. Trebuie să fi sângerat la un moment dat, însă acum e doar o linie roșie, de doi centimetri, slufându-i pielea perfectă.

Fără să mă salute, ia niște suc de portocale din frigider și bea direct din cutie.

De reținut: nu bea din cutie decât dacă vrei să faci herpes la gură.

Mă concentrez pe iaurtul meu și mă prefac că el nu e aici. Nu am habar unde au fost el și cu Reed noaptea trecută sau când au ajuns acasă, dar nici nu cred că vreau să aflu.

Pot simți că mă privește. Când întorc capul, îl surprind sprijinit de blat. Ochii lui albaștri urmăresc mișcarea lingurii, când o ridic la gură, apoi cad pe terminația tricoului meu scurt în care dorm.

— Vezi ceva ce-ți place? cedez eu în timp ce iau încă o înghițitură.

— Nu prea.

Îmi dau ochii peste cap și îi fac semn cu lingurița spre cap.

— Deci ce s-a întâmplat? Te-ai izbit cu capul de bord în timp ce îi făceai un oral lui frate-tău aseară?

Râde, apoi se uită spre ușa din spatele meu.

— Ai auzit, Reed? Noua noastră soră crede că ți-am făcut sex oral aseară.

Reed intră în bucătărie, tot fără tricou și în pantaloni de trening. Nici măcar nu se uită în direcția mea.

— Vezi dacă-ți poate da niște indicații. Pare să fie familiarizată cu chestiile astea.

Îi arăt degetul mijlociu, dar e întors cu spatele la mine. Totuși, Easton vede gestul și un rânjet subtil i se așterne pe buze.

— Frumos. Îmi place atunci când o gagică e pusă pe hartă, spune el pe o voce târăgănată.

Se dezlipește de teighea și vine mai aproape, ținându-și degetele mari sub elasticul pantalonilor.

— Ce spui, *Ella*?

Îmi rostește numele ca și cum ar fi o înjurătură.

— Vrei să-ți arătăm de ce suntem în stare?

Inima mi se oprește în loc. Nu îmi place privirea lui sălbatică. Stă în fața mea. Apoi, zâmbetul i se lărgțește și își strecoară o mână în pantaloni să-și apuce bărbăția.

— Ești sora noastră acum, corect? Așa că haide. Începe să se frece. Ajută un frate la nevoie.

Nu pot să respir. Sunt... speriată.

Îi arunc o privire lui Reed, dar el stă rezemat de blat acum, cu brațele încrucișate. Pare amuzat.

Ochii albaștri ai lui Easton se încețoșează.

— Care-i problema, surioară? Ți-a mâncat pisica limba?

Îmi e imposibil să-i răspund. Ochii îmi fug spre ușa care duce sus. Cealaltă ușă e în spatele meu, dar nu vreau să mă întorc cu spatele la Easton dacă trebuie să fug după ajutor.

El îmi surprinde teama din ochi și începe să râdă. Și își scoate mâna din pantaloni.

— Ia uite, Reed. Se teme de noi. Crede că o să-i facem rău.

Acum și Reed începe să râdă. Stând cocoțat pe blat, îmi rânjește cu superioritate.

— Nu e modul nostru de operare. Nu avem probleme cu sexul.

Agresiunea sexuală nu e despre a ți-o pune, e despre putere, îmi vine să îi spun, dar acum văd că nu avea de ce să-mi fie teamă. Nu vor să-mi facă rău. Ei dețin deja puterea. Asta... orice ar fi fost... a fost intimidare. Un joc. Au vrut să mă facă să mă simt incomod și au reușit.

În timp ce privirile noastre se unesc într-un trio al încercării de intimidare, Callum intră în încăpere. Se încrunță atunci când observă că Easton stă atât de aproape de mine, iar celălalt fiu al lui stă la pândă pe blat.

— E totul în regulă?

Frații Royal mă privesc, așteptând să-i pârăsc.

Nu o fac.

— Totul e minunat.

Iau încă o gură de iaurt, dar nu mai am nicio poftă.

— Băieții tăi și cu mine tocmai începem să ne cunoaștem mai bine. Știi că au un simț al umorului excepțional?

Lui Easton îi tremură buzele. Când tatăl său se întoarce cu spatele, își mângâie cu palma turul pantalonilor.

— Ți-a plăcut petrecerea de aseară? mă întrebă Callum.

Reed ridică o sprânceană către mine. Așteptând să vadă, din nou, dacă de data asta le spun tatălui lor despre cum m-au lăsat azi-noapte la marginea drumului. Țin și asta pentru mine.

— A fost grozav, îl mint. Foarte distractiv.

Callum vine lângă mine la masă, încercând să atenueze tensiunea dintre mine și băieți, însă grija lui nu reușește să atragă decât zâmbete disprețuitoare din partea lui Reed și Easton, care nu se străduiesc deloc să-și ascundă sentimentele.

— Ce ți-ar plăcea să faci weekendul ăsta?

— Sunt în regulă. Nu trebuie să-mi faci program, îi răspund.

Se foiește în scaun. Ridicându-și puțin bărbia în sus, întreabă:

— Și voi doi?

Subînțelesul ar fi *ce să facem cu Ella*. Chestia asta mă face să-mi vină să intru-n pământ, iar o încordare pe care încep să o numesc Durerea Royal îmi apare între omoplați.

— Avem planuri, murmură Reed și iese din încăpere, înainte să poată Callum măcar să deschidă gura din nou.

Se întoarce către Easton, care ridică palmele și clipește inocent.

— Nu mă întreba pe mine. Eu sunt copilul mijlociu. Fac ce-mi spune toată lumea să fac.

Callum își dă ochii peste cap și, în ciuda acestei tensiuni, pufnesc ușor în castron. Easton face ceea ce Easton vrea să facă. Nimeni nu l-a pus să își bage mâna în pantaloni și să-mi facă propuneri indecente. Țsta e un joc pe care i-a plăcut să îl joace fără să i-l sugereze altcineva. E convenabil pentru el să pretindă că Reed e liderul lui, ceea ce îl scutește de orice fel de responsabilitate.

— Ei bine, atunci poate ai vrea să mă anunți mai târziu care sunt planurile lui Reed pentru tine, spune Callum mecanic.

Easton se face roșu de mânie. E una ca el să îi ofere lui Reed rolul de lider și alta e ca tatăl lor să presupună că Easton e o marionetă.

— Înainte nu ți-a păsat niciodată ce făceam eu în weekenduri.

Bagă la loc în frigider cutia de suc de portocale. Aruncându-i tatălui său o privire scrutătoare, care ar putea să îi transforme lui Callum capul în stană de piatră, iese și el din bucătărie.

Callum oftează.

— Nu am să câștig premiul pentru tatăl anului, așa-i?

Lovesc lingurița de suprafața mesei de câteva ori pentru că am suficientă minte încât să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar, în cazul de față, Callum mă trage chiar în mijlocul unui război deschis, iar victimele colaterale ar putea fi rănite destul de grav dacă el nu ține totul în frâu.

— Uite, să nu înțelegi greșit, Callum, cu siguranță că îți cunoști propriii copii mai bine decât îi cunosc eu, dar chiar crezi că are sens să le bagi pe gât faza cu mine? Sincer, aș prefera să mă ignore. Chiar nu mă deranjează faptul că prezența mea aici nu îi face fericiți, iar casa asta e suficient de mare ca să poată trece zile întregi fără să ne intersectăm.

Mă examinează ca și cum ar încerca să-și dea seama dacă sunt sinceră. Într-un final, zâmbeste sfios.

— Ai dreptate. Nu a fost mereu așa. Ne înțelegeam bine, dar de la moartea mamei lor, nimeni din familie n-a mai fost în regulă. Din păcate, băieții ăștia sunt răsfățați. Ar avea nevoie de o doză de viață reală.

Iar eu sunt acea doză?

Mă încrunt.

— Eu nu sunt o lecție de viață. Și știi ce? Eu am experimentat viața reală și e de căcat. Nu le-aș băga pe gât *viața reală* oamenilor pe care îi iubesc cel mai mult. Aș încerca să îi protejez de asta.

Mă ridic de la masă și îl las acolo.

Când ies din bucătărie, îl găsesc pe Reed trăgând cu urechea de pe hol.

— Mă așteptai?

Nu îmi pare rău nici măcar un strop pentru nota batjocoritoare care s-a strecurat în vocea mea.

Reed mă inspectează rapid, superbii lui ochi albaștri zăbovind asupra picioarelor mele goale.

— Doar mă întrebam care e schema ta.

— Încerc să supraviețuiesc, îi spun sincer. Tot ce vreau e să ajung la facultate.

— Și să iei cu tine o porție consistentă din banii familiei Royal?

Îmi sare muștarul. Tipul ăsta pur și simplu n-o să se oprească.

— Poate și cu niște miez de Royal în portofel, da, îi spun dulceag.

Apoi, cu un tupeu exagerat, ridic un deget și îl plimb încet peste pectoralii lui, zgâriindu-i cu unghia pielea fină. Respirația i se oprește brusc, aproape imperceptibil, dar o face.

Mie-mi urcă inima în gât, iar sângele începe să-mi pompeze în vene în locuri pe care în niciun caz nu vreau să le asociez cu Reed Royal.

— Joci un joc periculos, spune iritat.

De parcă n-aș ști. Totuși, nu-l pot lăsa pe Reed să vadă că m-a prins. Îmi trag mâna, strângându-mi degetele în pumn.

— Nu știi niciun alt mod de a-l juca.

Fărăma aceea de adevăr îl buimăcește, iar eu trec mai departe. Mi-ar plăcea să cred că am câștigat runda asta, dar simt că fiecare luptă cu Reed Royal mă lipsește treptat de ceva vital dinăuntrul meu.

Îmi petrec ziua explorând casa și împrejurimile. Lângă piscină, e o casă făcută aproape în totalitate din sticlă, în care se găsesc o canapea, câteva scaune și o bucătărie. O scară duce către țărm, dar cu toate pietrele, chiar nu e ceva ce ai putea numi plajă, cel puțin nu până nu mergi mai departe pe țărm. Totuși, e frumos și mă pot imagina stând acolo cu o carte în mână și o cană de lapte cu cacao alături.

E greu de crezut că asta e viața mea acum. Dacă tot ce trebuie să fac e să îndur doi ani de insulte din partea băieților Royal, tot e floare la ureche în comparație cu toate

lucrurile prin care a trebuit să trec înainte. Să nu trebuia să îmi fac griji că nu am suficientă mâncare sau să mă întreb unde am să dorm. Să nu mă mut din oraș în oraș, căutând soluții de moment. Să nu stau lângă patul mamei, văzând-o cum tremură și plânge de durere și să fiu prea săracă să îi pot cumpăra medicamentele care ar scăpa-o de suferință.

Când îmi amintesc acele lucruri, durerea trece prin mine ca o săgeată ascuțită. La fel ca și Callum, nici mama nu a fost cel mai bun părinte din lume, dar s-a străduit din greu și am iubit-o. Când era în viață, nu eram complet singură.

Aici, cu oceanul ăsta imens ce își poartă valurile departe de mine și fără nicio altă persoană prezentă cât văd cu ochii, singurătatea mă lovește puternic. Indiferent de ceea ce spune Callum sau încercă el să facă, niciodată nu voi fi o Royal.

Poate că voi citi înăuntru.

În casa cea mare e liniște. Băieții sunt plecați. Callum mi-a lăsat un bilet în care îmi spune că e la lucru și îmi dă parola de la wireless, numărul lui de telefon și numărul lui Durand. Sub bucata de hârtie e o cutiuță albă. Încep să respir precipitat. Ridic smartphone-ul ca și cum ar fi făcut din cristale de zahăr. Vechile mele telefoane erau celulare cu clapetă, de unică folosință, de pe care puteam trimite sau primi apeluri. ăsta... am senzația că aș putea sparge o bază de date cu el.

Îmi petrec restul după-amiezii jucându-mă pe telefon, căutând porcării la întâmplare și uitându-mă la filmulețe proaste de pe YouTube. E minunat.

Pe la șapte, Callum mă strigă să-mi spună că e gata cina. Îl găsesc împreună cu Brooke în curtea interioară.

— Te deranjează dacă mâncăm aici? mă întrebă.

Mă holbez la mâncarea care arată absolut apetisant și la grădina frumos luminată și încerc să nu-mi dau ochii peste cap, pentru că niciunui om întreg la minte nu ar putea să îi displacă asta.

— E perfect.

În timpul cinei, reușesc să văd o latură diferită a lui Brooke. Una ciudată, vulnerabilă, care își ghemuiește capul și își flutură genele către Callum. Iar Callum? Omul care conduce o corporație care construiește avioane militare? Savurează asta din plin.

— Vrei să îți mai pun vin, dragule? se oferă Brooke.

Paharul lui Callum e deja plin-ochi.

— Nu. E perfect așa.

Zâmbește ușor.

— Iau cina împreună cu cele mai frumoase două domnișoare. Cotletul e făcut perfect și tocmai am încheiat o afacere cu Singapore Air.

Brooke își împreunează mâinile.

— Ești pur și simplu extraordinar. Ți-am mai spus cât de extraordinar ești?

Se apleacă spre el, sânii i se strâng când se lasă pe el și îi lasă un sărut umed pe obraz. El își prinde privirea pentru o clipă înainte să se dea mai încolo cu blândețe. Brooke scoate un sunet scurt, dezamăgit, dar rămâne pe scaunul ei.

Eu mă cufund în friptura mea. Nu știu dacă am mai mâncat vreodată o bucată de carne atât de succulentă.

— Cotletul îngrășă foarte tare. Toată carnea roșie de fapt, mă informează Brooke.

— Ella nu trebuie să își facă griji cu privire la asta, spune Callum brusc.

— Acum nu, dar mai târziu vei regreta, mă avertizează Brooke.

Mă uit la bucata succulentă de carne, apoi, la silueta zveltă a lui Brooke. Cred că îmi dau seama ce e cu ea. La fel ca mine, e săracă. Se bazează pe generozitatea lui Callum și probabil se teme că, dacă mâine va fi mai puțin frumoasă, el o să-i dea papucii. Nu știu dacă are dreptate sau nu cu ceea ce crede, dar asta nu îi face îngrijorarea mai puțin întemeiată. Totuși, îmi e foame și vreau friptura asta.

— Mersi de remarcă.

Callum își înăbușă râsul în timp ce Brooke se încruntă. O expresie pe care nu prea reușesc s-o înțeleg îi străbate rapid chipul. Dezamăgire sau dezaprobare, ceva de genul asta. Buzele ei ținuguiate rămân neclintite, iar ea se întoarce spre Callum, începând cu el o conversație despre petrecerea la care fuseseră înainte să ajung eu aici.

Sentimentul de vină face ca următoarea înghițitură să fie mai puțin delicioasă decât prima. Am jignit-o, iar acum ea încearcă să mă lase pe dinafară. În afară de Valerie, a fost singura figură prietenoasă de prin locul ăsta nou, iar acum eu am jignit-o.

— Oare ar trebui să organizăm o petrecere de bun-venit în familie pentru Ella? sugerează Callum, încercând să mă includă în conversație.

Și Callum. Nu a fost altfel decât perfect de când m-a târât afară de la Daddy G, dar o petrecere cu toți nătărăii de la școală? Mai degrabă mi-ar smulge cineva unghiile cu cleștele, una câte una.

Așez furculița lângă farfurie.

— Nu am nevoie de o petrecere. Deja mi-ai oferit toate lucrurile de care am nevoie.

Brooke își lasă capul pe umărul încordat al lui Callum.

— Callum, nu îți face griji. Ella își va face prieteni în ritmul ei, nu-i așa, drăguțo?

Dau din cap aprobator.

— Așa e.

Îi ofer cel mai bun zâmbet al meu și, aparent, funcționează, pentru că tensiunea din corpul lui dispare.

— În regulă, atunci. Fără petrecere.

— Callum e cel mai tare, nu-i așa?

Brooke se întinde să se joace cu nasturele de sus al cămășii lui. Comportamentul ei e unul posesiv, aproape ca și cum ar încerca să-și apere teritoriul. Îmi vine să-i spun că eu nu sunt o amenințare, dar nu știu dacă m-ar crede.

— Noi suntem damele lui de companie. Să sperăm că, odată ce-și termină treaba cu noi, nu ne face vânt de-aici.

— Nimeni n-o trimite pe Ella nicăieri. Ea e o Royal, declară Callum.

Privirea mea se mută pe Brooke și, judecând după expresia ei încordată, nu i-a scăpat faptul că numele ei nu a fost inclus în propoziție.

— Zău? Credeam că a fost fiica lui Steve. E ceva ce nu ne spui? ciripește ea.

El se lasă pe spate, ca și cum Brooke l-ar fi lovit.

— Ce? Nu. Normal că e a lui Steve. Dar el — Callum înghite în sec — el nu mai e, așa că Ella face acum parte din familia mea, exact așa cum băieții ar fi făcut parte din familia lui Steve dacă eu aș fi pățit ceva.

— Desigur. Nu am vrut să spun nimic altceva decât că ești generos.

Vocea ei începe să fie una murmurată.

— Atât de generos.

Cu fiecare cuvânt, se apropie tot mai tare de Callum, până când e efectiv în poala lui. El își mută furculița în mâna stângă și își așază brațul pe spătarul scaunului lui

Brooke. Ochii lui mă roagă să-l înțeleg. *O folosesc exact așa cum și ea mă folosește pe mine.*

Înțeleg, chiar înțeleg. Țsta e un bărbat care și-a pierdut soția și cel mai bun prieten într-un interval de timp scurt. Știu cum te simți când pierzi pe cineva, iar dacă Brooke poate să umple acele goluri pentru Callum, atunci mă bucur pentru el.

Dar nu trebuie să îi văd în acțiune.

— Mă duc înăuntru să iau o...

Nici măcar nu mă deranjez să-mi termin propoziția, pentru că Brooke s-a urcat peste Callum. Privesc cu ochii cât cepele cum stă călare pe el, trăgându-l de urechi, ca și cum ar fi jucăria ei preferată.

— Nu aici, Brooke.

Privirea lui zboară spre mine.

Încep să merg — repede — spre bucătărie. În spatele meu, o aud liniștindu-l pe Callum.

— Are șapțișpe ani, dragule. Probabil știe mai multe despre sex decât noi doi la un loc. Și dacă nu știe, băieții tăi vor dezvoltă destule ochilor ei inocenți foarte curând.

Asta mă face să mă rușinez, dar orice vrăji i-a făcut Brooke lui Callum, par să funcționeze, pentru că îl aud gemând.

— Stai. Stai. Brooke.

Ea chicotește cu suspine, apoi scaunul lui Callum începe să scârțâie. La naiba, asta chiar e o curte mare.

Easton iese din bucătărie, în timp ce eu încerc să evadez în casă. Se uită curios în urma mea, total nederanjat de ceea ce se întâmplă în curte.

— Bine ai venit în Palatul Royal, spune el.

Un rânjet poznaș i se așterne pe față și strigă:

— Nu uita să-ți pui un prezervativ înainte s-o umfli. Nu mai avem nevoie de alți bastarzi hrăpăreți în familia asta. Zâmbetul îmi piere imediat.

— Te-a învățat cineva cum să fii nesimțit sau e de la natură?

Easton ezită o secundă, însă apoi, ca și cum l-ar avea pe Reed pe umărul său, își pune mâna pe jucărie.

— De ce nu vii până sus să-ți arăt ce bun sunt de la mama natură?

— Am să spun pas.

Merg cât de calm pot și nu încep să fug decât când ajung la scări.

Odată ce mă aflu în intimitatea camerei mele, îmi amintesc că nu îmi e foame. Am zece miare în ghiozdan. Nu fac striptease pentru bărbați zgârșiți, ținând bancnote de un dolar în mâinile lor transpirate. Pot să mă descurt timp de doi ani cu apropouri sexuale și umilințe din partea fraților Royal.

Dar restul nopții stau în camera mea, unde îmi petrec timpul căutând slujbe cu jumătate de normă, folosind noul și strălucitorul meu MacBook, care a apărut la mine pe birou ca prin magie. Nu există transport public lângă casă, însă cu o noapte înainte am trecut pe lângă o stație de autobuz care nu era prea departe. Mai puțin de jumate de kilometru.

În următoarea zi, merg pe jos până la stație și, potrivit ceasului meu, îmi ia zece minute să ajung acolo mergând repede, ceea ce înseamnă că e vorba de aproape un kilometru. Autobuzul de duminică vine foarte rar — doar unul pe oră, până la ora șase. Orice slujbă mi-aș găsi, ar trebui să am un program scurt în zilele de duminică.

În drum spre casă, îl văd pe Gideon conducând un jeep strălucitor. Are părul zburlit și urme roșiatice pe gât. Dacă

ar fi fost vorba de altcineva, aș fi crezut că pur și simplu a făcut sex, dar pare prea nervos pentru asta. Poate s-a luptat cu un raton.

— Ce faci? se răstește.

— Mă plimb.

— Urcă. Oprește și deblochează portiera. Nu ar trebui să umbli singură pe-aici.

— Pare un loc frumos.

Casele sunt mari. Pajiștile sunt și mai mari. În plus, frații lui n-au avut nicio problemă în a se descotorosi de mine pe drumul ăsta noaptea trecută. Cel mai periculos lucru de care m-am lovit în dimineața asta e un tip mare, încercând să mă ademenească în camionul lui. Noroc că știu ce și cum.

Un zâmbet șovăitor stă să-i apară în colțul buzelor.

— Eu nu am nici bomboane, nici înghețată, așa că ar trebui de la bun început să fiu considerat în regulă.

— Neah, doar un răpitor nasol.

— Urci sau vrei să blocăm drumul toată ziua?

Mă uit în spatele lui și văd încă o mașină venind. De ce naiba nu? E un drum scurt până acasă.

Gideon nu spune nimic tot drumul, doar își freacă de câteva ori brațul. Câteva minute mai târziu, oprește în fața intrării și duce mașina în parcare.

— Mersi că m-ai adus, Gideon. Când văd că nu mă urmează înăuntru, mă uit înapoi și strig spre SUV. Nu vii?

El se uită spre casă.

— Nu. Am nevoie de câteva ture de bazin. De mai multe.

Apoi își freacă iar brațul, ca și cum ar avea pe el murdărie de care nu poate scăpa. Mă surprinde privindu-l și se încruntă.

Îmi vine să-l întreb dacă e ceva în neregulă, dar privirea lui de *nu te băga*, care îi întunecă fața, mă face să-mi înghit

cuvintele. În loc de asta, îi arunc o privire îngrijorată, o invitație. *Am văzut căcaturi*, încerc să-i transmit. Răspunsul pe care-l primesc în schimb e un maxilar încleștat.

Pe patul meu se află un nou bilet de la Callum. Mă urc pe norișorul alb cu roz și mă ghemuiesc în capul patului să citesc.

Îmi cer scuze pentru cina de aseară. Nu se va repeta. Durand te va duce cu mașina la școală mâine dimineață. Să îi spui la ce oră.

P.S. Mașina ta e pe drum. Am vrut să o iau pe cea potrivită și singura de culoare adecvată era în California.

Oh, Doamne, să nu fie roz, te rog. Cred că aș muri dacă ar trebui să conduc mașina de vis a lui Barbie din Malibu.

Sar în picioare din pat. Nu pot să cred că acele cuvinte mi-au trecut prin minte măcar. O mașină e o mașină. Ar trebui să fiu recunoscătoare chiar și pentru că pot conduce una. Cui îi pasă ce culoare e? Dacă e roz, am să mă cobor să-i sărut bara de protecție de culoarea gumei de mestecat.

Doamne. Un weekend și deja mă transform într-o pușlama răsfățată.

Capitolul 11

În dimineața următoare, mă trezesc la răsărit. Nu am de gând să repet greșelile de la petrecere. Dau la o parte toți pantofiorii cumpărați de Brooke și găsesc o pereche de teniși albi din pânză. Îi asortez cu o pereche de blugi până și un tricou.

Îmi mușc buza. Să îmi las rucsacul aici sau să-l iau cu mine? Dacă-l iau cu mine, vreun puștan nesuferit mi-l ar putea fura. Dacă îl las, unul dintre frații Royal mi-ar putea cotrobăi prin el. Decid să-l iau, deși să duc zece miare în spate mă face să mă simt paranoică și iritată.

În bucătărie, dau de Callum — pleacă la muncă și e surprins să mă găsească trează atât de devreme. Îl mint și îi spun că mă întâlnesc cu Valerie la micul dejun, iar el pare atât de încântat că mi-am făcut o prietenă, încât am impresia că urmează să facă pe el de bucurie.

După ce dau pe gât o cană de cafea, mă întâlnesc în fața casei cu Durand, cu două ore înainte să înceapă orele.

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să mă duci.

El doar își înclină capul.

Îl rog să mă lase la o brutărie care se află la doar câteva minute de școală și, în momentul în care pășesc înăuntru,

sunt întâmpinată de un miros sublim. În spatele tejghelei, e o femeie cam de vârsta mamei mele, având părul blond ca grâul, ridicat într-un coc strâns, ca de balerină.

— Salutare, drăguță, cu ce te servești? mă întreabă cu mâinile sprijinite de casa de marcat.

— Numele meu este Ella Harper și aș dori să aplic pentru postul de ajutor. În anunț scria că orarul e flexibil în funcție de orele de curs, nu? Eu merg la Astor Park.

— Hmmm, bursieră?

Nu o corectez, pentru că e, în mare parte, adevărat. Sunt beneficiară a bursei Callum Royal. Îmi țin respirația în timp ce mă inspectează.

— Ai experiență în patiserie?

— Deloc, recunosc. Dar învăț repede și voi lucra mai mult decât orice persoană pe care ați mai angajat-o până acum. Nu mă deranjează programul lung, să vin devreme ori să rămân până târziu.

Își strânge buzele.

— Nu mă încântă să angajez elevi de liceu. Dar... putem să facem o încercare. Să spunem o săptămână. Va trebui să-ți servești colegii. E o problemă?

— Categorie, nu.

— Câțiva dintre copiii ăia de la Astor Park pot fi de-a dreptul dificili.

În traducere: școala e plină de nătărăi.

— Repet, clientela nu e o problemă pentru mine.

Ea oftează.

— În regulă. Chiar am nevoie de o mână de ajutor. Dacă vii la timp în următoarele șase zile și lucrezi toate orele programate, slujba e a ta.

Îi ofer un zâmbet, iar ea își duce o mână la inimă.

— Dragă, ar fi trebuit să zâmbești de la început. Îți schimbă complet chipul. De fapt, cu cât zâmbești mai mult, cu atât mai mult bacșiș ai să faci. Să ții minte.

Să zâmbesc nu e tocmai natural pentru mine. De fapt, parcă mă doare. Fața mea e neobișnuită cu asta, dar continui să zâmbesc pentru că vreau ca doamna asta drăguță să mă placă.

— Eu încep să coc la patru dimineața, dar pe tine te aștept doar începând de la cinci și jumătate. Voi avea nevoie de tine în fiecare dimineață din timpul săptămânii — ai să muncești până încep orele. Iar joi și vineri va trebui să te întorci după școală și să lucrezi până la închidere, ceea ce înseamnă până la opt seara. Se suprapune asta cu activitățile tale de după școală?

— Nup.

— Nici măcar vineri?

— Sunt mai interesată de slujba asta decât de orice organizează școala în serile de vineri.

Îmi mai zâmbește o dată.

— În regulă. Ia un biscuit, iar eu am să îți fac o ceașcă de cafea. Numele meu e Lucy, apropo. Iar agitația începe în vreo oră. S-ar putea să te răzgândești când ai să vezi că e la casa de nebuni aici.

Lucy are dreptate — brutăria e plină-ochi, dar agitația nu mă deranjează. Să mă fâțâi de colo-colo în spatele tejghelei și să servesc timp de două ore bunătați coapte mă face să uit de grijile cu privire la ce se va întâmpla odată ce ajung la școală.

Mă simt ciudat purtând uniformă, dar sunt sigură că mă voi obișnui în curând cu asta. Observ că celelalte fete din

școală au găsit căi de a-și face ținuta mai sexy. După cum spunea Savannah, lungimile fustelor au fost modificate și o groază de fete își lasă aproape jumătate din nasturii de la cămașă descheiați, astfel că le poți vedea linia dantelată a sutienelor. Personal, nu sunt interesată să atrag atenția asupra mea, așa că păstrez lungimea fustei până la genunchi, iar cămașa îmi e încheiată până aproape de guler.

Dimineața am ore de mate, de studii antreprenoriale și engleză. Valerie nu e la niciuna dintre orele astea, dar Savannah e la toate trei, iar Easton e la ora de engleză, dar stă în spatele clasei cu amicii lui și nu-mi adresează niciun cuvânt. Nu-mi pasă. Oarecum sper că are de gând să mă ignore tot semestrul.

Să fiu ignorată pare a fi tema zilei. Nimeni nu-mi adresează niciun cuvânt, cu excepția profesorilor și, după câteva încercări de a le zâmbi copiilor pe hol fără să primesc vreun răspuns, în cele din urmă renunț și pretind, la rândul meu, că ei nu există.

Abia la prânz văd o figură familiară.

— Harper! Mișcă-ți fundul încoace.

Valerie îmi face cu mâna de la standul cu salate al cantinei.

De fapt, *cantină* s-ar putea să nu fie cuvântul potrivit pentru a descrie încăperea asta cavernoasă. Pereții sunt lambrisați cu lemn, scaunele sunt tapisate cu piele, iar zona de unde îți iei mâncare arată precum bufetul unui hotel de lux. În capătul îndepărtat al încăperii sunt niște uși cu geamuri de sus până jos, care dau spre locul în care elevii pot lua masa afară, atunci când vremea e bună. Nu e nici măcar sfârșitul lui septembrie, așa că soarele strălucește și presupun că am putea sta afară, atâta timp cât Reed și Easton preferă să stea înăuntru.

Valerie și cu mine ne umplem tăvile cu mâncare și găsim o masă liberă în colțul încăperii. Arunc o privire de jur împrejur și îmi dau seama că toți elevii par mai mari.

— Fără boboci? întreb.

Ea dă din cap.

— Prânzul lor e cu o oră mai devreme.

— M-am prins.

Îmi înfig furculița în porția de paste și continui să privesc în jur. Nimeni nu se uită la noi. E ca și cum Valerie și cu mine nici n-am exista.

— Obișnuiește-te cu pelerina ta de invizibilitate, îmi spune Valerie, știind de ce mă uit așa. De fapt, ar trebui să o porți ca pe o decorație. Asta doar înseamnă că târfelor bogătane nu le pasă de tine suficient cât să te chinuie.

— Ce înseamnă chin în ideea lor?

— Chestiile obișnuite. Desenatul de căcaturi cu spray pe dulap, să-ți pună piedici pe hol, să te facă praf pe internet. Jordan și slujnicuțele ei nu sunt foarte creative.

— Deci e echivalentul feminin al lui Reed, nu?

— Aham. Și, dacă ar fi după ea, ar umbla la brațul lui în fiecare zi și și-ar trage-o cu el în fiecare noapte, dar vai, biata mea verișoară nu pare a reuși să-și câștige bărbatul.

Îmi vine să chicotesc.

— Cum se face că știi totul despre toată lumea?

Valerie ridică din umeri.

— Privesc. Ascult. Rețin.

— În regulă. Atunci spune-mi mai multe despre frații Royal. Mă simt ciudat să întreb, dar după toate ciocnirile mele cu ei, am ajuns la concluzia că trebuie să mă înarmează cu muniție împotriva lor.

Noua mea prietenă oftează.

— Oh, nu, nu-mi spune că deja ți s-au aprins călcâiele după vreunul dintre ei.

— Căh. Niciodată.

Mă forțez să nu mă gândesc la felul în care îmi bate inima de fiecare dată când Reed Royal intră într-o încăpere. Nu mă îndrăgostesc de tipul ăla, ce naiba. E un nesimțit și nu vreau să am nimic de-a face cu el.

— Vreau doar să știu cui trebuie să-i fac față.

Se relaxează.

— În regulă. Bine. Ți-am spus deja despre Easton și Claire. Unul dintre gemeni are o iubită. Celălalt e un curvar, la fel ca restul fraților lui. De Reed nu sunt sigură. Jumătate dintre gagicile din școala asta pretind că s-au culcat cu el, dar cine știe dacă e adevărat? Singura de care sunt sigură e prietena lui Jordan, Abby — crede-mă, vară-mea n-a fost fericită de combinația *aia*.

— Și mai ce? Scandaluri? Zvonuri?

Mă simt ca un detectiv interogând un suspect.

— Tatăl lor are o iubită ușuratică. Cred că durează de vreo doi ani.

Amintirea lui Callum și a șiretlicurilor lui Brooke de la cină îmi trec prin minte.

— Știu totul despre iubită, îi spun oftând.

— În regulă... ce ar mai fi... mama lor a murit acum ceva timp.

Valerie coboară vocea.

— De la o supradoză.

Mi se taie respirația.

— Serios?

— Oo, da. A apărut peste tot, la știri și în ziare. Cred că i s-au prescris somnifere sau ceva, dar asta s-a suprapus cu alte medicamente pe care le lua. Nu prea știu detaliile,

dar mi se pare că medicul ei a fost cercetat că i-ar fi dat o rețetă greșită.

În ciuda sentimentelor mele față de frații Royal, mă doare sufletul pentru ei. Deasupra șemineului, în sufragerie, sunt poze cu mama lor. Era o brunetă drăguță cu ochi blânzi. De fiecare dată când o pomeneste Callum, durerea îi umple ochii, ceea ce mă face să cred că a iubit-o cu adevărat.

Mă întreb dacă a fost apropiată de fiii ei și, deodată, îmi pare rău pentru Reed și frații lui. Nimeni nu ar trebui să-și piardă vreodată mama.

Din moment ce am epuizat cunoștințele lui Valerie despre frații Royal, schimbăm subiectul, iar eu îi povestesc despre noua mea slujbă. Îmi promite că va veni după școală, de două ori pe săptămână, să mă tachineze și ne petrecem restul prânzului amuzându-ne și cunoscându-ne mai bine. Până când mergem să ne golim tăvile, deja sunt decisă că o voi păstra în mod cert ca prietenă.

— Nu pot să cred că nu avem *nicio* oră împreună, se plânge ea în timp ce părăsim cantina. Ce naiba, fato? Cine te-a obligat să te înscrii la toate orele alea de mate, științe și afaceri? Ar trebui să te înscrii la ora de abilități de viață cu mine. Învățăm să facem cereri pentru carduri de credit.

— Eu le-am ales. Mă aflu aici ca să învăț, nu să pierd vremea.

— Tocilaro.

— Răsfățato.

Ne despărțim în fața laboratorului de chimie. Deja am făcut schimb de numere de telefon la prânz, iar ea promite să-mi scrie un mesaj mai târziu, apoi pleacă grăbită.

Când intru în laboratorul de chimie, profesorul se ridică de la catedră, ca și cum m-ar fi așteptat. E scund cât

un hobbit și are o barbă deasă, care arată de parcă ar urma să-i devoreze fața. Se prezintă ca fiind domnul Neville.

— Încerc să nu mă uit spre ceilalți elevi, dar privirea mea deja l-a identificat pe Easton într-una din bănci. E singurul lângă care nu stă nimeni. Căcat. Asta nu e de bine.

— Încântat să te cunosc, Ella, spune domnul Neville. Am aruncat un ochi pe foaia ta matricolă mai devreme și am fost impresionat de notele tale de până acum la științe.

Ridic din umeri. Matematica și științele sunt simple pentru mine. Știu că talentul la dans l-am moștenit de la mama, dar, din moment ce ea abia putea să calculeze procentul de bacșiș în minte când luam masa în oraș, întotdeauna m-am întrebat dacă talentul pentru cifre l-am moștenit de la tata. Steve, marinarul SEAL, pilotul și multi-milionarul.

— În orice caz, domnul Royal l-a contactat pe domnul director în weekend și a cerut să stai în bancă cu Easton în acest semestru.

Neville coboară vocea.

— Easton ar trebui să se disciplineze puțin și are sens ca voi doi să fiți parteneri de laborator. Veți putea studia împreună acasă.

Oh, ce bucurie. Îmi înăbuș un oftat și mă îndrept spre banca lui Easton, unde îmi las rucsacul sub bancă și mă strecor pe scaunul de lângă el. Nu pare fericit să mă vadă.

— Fir-ar al dracului, mormăie.

— Hei, nu te uita la mine, mormăi înapoi. A fost ideea tatălui tău.

Se holbează drept în față, cu un mușchi zvâcnindu-i în maxilar.

— Bineînțeles că a fost.

Spre deosebire de orele de dimineață, chimia pare să dureze o veșnicie, dar asta probabil din cauză că Easton stă acolo, privindu-mă încruntat în nouăzeci și nouă la sută din timp. În restul de unu la sută, îmi zâmbeste îngâmfat, lăsându-se pe spate, și mă pune să amestec soluția de care avem nevoie ca să facem cristalele să se mărească.

În secunda în care sună clopoțelul, sunt în picioare, dornică să scap de „fratele” meu îmbufnat.

Ies în grabă din clasă, gata să merg la următoarea oră, dar apoi îmi aduc aminte că trebuie să mă opresc puțin la dulap, să îmi iau manualul. Toate cursurile la care m-am înscris sunt de nivel avansat și au manuale de sute de pagini. Nu mi-au încăput toate în rucsac.

Din fericire, dulapul meu e în apropiere, la fel și clasa de istorie mondială.

Din nefericire, Jordan Carrington și prietenele ei dau târcoale după colț înainte să ajung la dulap.

Toate patru se opresc și îmi zâmbesc cu superioritate când mă observă. Niciuna nu mă salută. În fine. Nu le salut nici eu și încerc să nu mă simt intimidată atunci când trec pe lângă ele. Or fi ele niște afurisite, dar sunt niște afurisite frumoase. Fiecare tip de pe hol se uită la ele, inclusiv Easton, care iese agale de la chimie și se îndreaptă spre ele.

Grupul se oprește lângă rândul de dulapuri, iar Jordan îi șoptește ceva lui Easton la ureche, ținându-și mâna cu manichiură impecabilă pe brațul lui.

El ridică din umeri, făcând ca jacheta bleumarin să i se strângă pe umerii largi. Este, fără îndoială, cel mai atrăgător tip pe o rază de opt kilometri, deși nici cei doi tipi care îl însoțesc nu-s de lepădat.

Îi ignor pe toți în timp ce mă întind spre dulapul meu și introduc cifrul. Încă două ore și se termină ziua asta la

școală și o să se termine și holbatul. Am să merg înapoi la conac și am să-mi fac temele, apoi am să mă culc. Să mă țin ocupată și să țin la distanță căcaturile. Țsta e noul meu motto și am de gând să mă țin de el.

Sunt ușurată că dulapul se deschide din prima. Nu eram sigură că am reținut cifrul, dar ușa dulapului se deschide ușor și...

Un morman de gunoi cade din el.

Sunt atât de șocată, încât îmi scapă un țipăt, pentru care mă înjur în gând mai apoi. În spatele meu se aud râsete și închid ochii, rugându-mă ca fierbințeala din obraji să se retragă.

Nu vreau să mă vadă roșind.

Nu vreau să știe că mormanul ăsta mare și împuțit de gunoi de la picioarele mele m-a afectat în vreun fel.

Dau cu piciorul într-o coajă de banană rățăcită și respir pe gură, ca să nu-mi vină să lăcrimez de la duhoarea de mâncare stricată. Podeaua e presărată cu chestii și mai dezgustătoare decât mâncarea stricată — șervețele folosite, batiste, un tampon însângerat...

Nu am să plâng.

Râsetele nu se potolesc. Le ignor. Pur și simplu iau manualul de Istorie Mondială de pe raftul de jos al dulapului de dimensiuni generoase. Apoi dau jos de pe încuetoare grămada de ziare mărunțite lipită acolo și trântesc ușa.

Când mă întorc, toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Dintre ei, caut o singură pereche — pe ai lui Jordan, migdalați, căprui și sclipind malefic. Îmi face cu mâna ca o regină.

Îmi iau inima-n dinți și îmi îndes cartea sub braț. Un tip înalt, cu păr șaten, ondulat, chicotește când încep să merg. O, Doamne. Am un absorbant lipit de talpă. Înghit în sec jenată, arunc absorbantul și continui să merg.

Easton afișează o expresie plictisită atunci când mă apropii.

Mă opresc în fața lui Jordan cu o sprânceană ridicată și cu propriul meu zâmbet superior pe buze.

— Asta e tot ce poți, Carrington? Sunt un gunoi? Niah-niah. Mă dezamăgește lipsa ta de creativitate.

Apare o străfulgerare în ochii ei, dar eu trec deja pe lângă ea, mergând relaxat, ca și cum n-aș avea nicio grijă.

Încă un punct pentru echipa oaspete. Sau ceva de genul. Pentru că numai eu știu cât de aproape sunt de a izbucni în lacrimi.

Capitolul 12

Reușesc să fac față restului zilei fără să plâng, dar o parte din mine ar vrea să facă pe *Carrie*¹⁰ cu puștii ăștia, până când faza cu gunoi în dulap o să pară cea mai ușoară zi din viețile lor.

Valerie îmi dă mesaj în timpul orei. *CF? Am auzit de faza cu dulapul. Jordan e o vacă.*

Sunt bine, îi răspund. A fost de kkt și, după cum ai spus și tu, lipsit de creativitate. Gunoi? L-a furat de la un spectacol Disney?

Ha! Totuși, să nu mai spui asta. Se va simți obligată să se gândească la ceva mai rău.

Prea târziu.

Îți voi aduce flori la mormânt!

O, doamne, îți mulțumesc. Ascund telefonul când profesorul se uită în direcția mea. Un clinchet pretențios de clopoțel se aude, semn că ora s-a terminat, așa că îmi îndes toate lucrurile în rucsac și galopez afară, în speranța

¹⁰ Personajul principal din romanul omonim, de Stephen King. În carte, Carrie își activează puterile paranormale pentru a-i pedepsi pe colegii ei, care au umilit-o la balul de absolvire. (N.t.)

că Durand mă așteaptă și că mă pot refugia cât mai curând în dormitorul meu de prințesă. Rozul și albul încep să mă prindă.

În parcare e gălăgie, sunt oameni și mașini scumpe, dar nu și Durand.

— Harper.

Valerie apare din dreapta mea.

— Mașina ta nu e aici, așa-i?

— Nu, nu o văd.

Plescăie din limbă.

— M-aș oferi să te duc, dar nu cred că vrei să urci în aceeași mașină cu Jordan.

— Aici ai dreptate.

— Totuși, ar trebui să pleci. Când se termină orele, treaba poate deveni nasoală.

— În plină stradă, la lumina zilei?

Asta sună alarmant.

Fruntea lui Valerie se încrețește în semn de îngrijorare.

— Jordan poate fi vicleană. N-o subestima.

Strâng bine rucsacul și-mi trag o palmă în minte pentru că țin atâția bani la mine. Trebuie să existe un loc între pereții conacului Royal în care să-i pot ascunde.

— De ce nu se ia nimeni de ea? Savannah Montgomery mi-a spus că toată lumea de aici e specială. Așa că de ce e Jordan liderul, dacă toată lumea are ceva de oferit?

— Relații, răspunde Valerie fără ocolișuri. Familia Carrington nu face parte din top zece cei mai bogați oameni, ca Royalii, însă ei cunosc pe toată lumea. Au făcut afaceri cu celebrități, cu familii regale. Mătușa lui Jordan din partea tatălui e măritată cu un conte italian sau așa ceva. Adică, dacă vine de Crăciun, noi i ne adresăm cu „contesa Perino“.

— Pare ireal.

— Așa că, prin alianță, Jordan e...
Valerie se oprește.

— Așteaptă. Uite-o că vine.

Încerc să-mi fac curaj în timp ce Jordan vine la pas către noi. Ca orice femelă alfa, e urmată de o haită ce se ține după coada ei. Toate arată de parcă ar fi scoase din reclamele la pastă de dinți — sunt numai dinți albi, strălucitori și plete lungi și drepte fluturând după ele.

— Dacă te face să te simți mai bine, să știi că părul natural al lui Jordan e foarte ondulat, așa că trebuie să petreacă o oră îndreptându-l cu placa în fiecare dimineață, îmi șoptește Valerie pe sub mustață.

Oare n-o fi știind Valerie niște rahaturi mai ca lumea despre Jordan? Fiindcă faptul că își petrece prea mult timp aranjându-și părul nu e cine știe ce discreditare.

— Acum mă simt de-a dreptul superioară, spun sec.

Valerie îmi zâmbește șmecherește și își strecoară mâna sub brațul meu, în semn de susținere.

Jordan se oprește cam la jumătate de metru de mine și adulmecă teatral de câteva ori.

— Puți, mă informează ea. Și nu e de la gunoiul din dulapul tău. Așa ești tu.

— Mersi că m-ai anunțat. Presupun că am să-ncep să fac duș de două ori pe zi în loc de o singură dată, îi spun drăgălaș, dar în mintea mea chiar sunt îngrijorată: dacă miros într-adevăr? Ar fi cam la fel de rău cum a fost să umblu de colo-colo cu un tampon folosit, lipit de pantof.

Ea oftează și-și dă părul pe umăr.

— E genul de miros care nu se duce indiferent de cât de mult te-ai spăla în fiecare zi. Vezi tu, ești doar o oarecare.

Mă uit nedumerită la Valerie. Ea își dă ochii peste cap.

— În regulă, atunci, îi răspund vesel. E bine de știut.

Jordan vrea să mă facă să mă simt prost, așa că cel mai bun lucru pe care-l pot face e să nu intru în jocul ei. Dar lipsa mea de reacție nu o îndepărtează. Continuă să trănănească, probabil din cauză că îi place să se audă vorbind.

— Astea oarecare întotdeauna o să pută a disperare.

Ei bine, aici m-a prins. Cam asta e aroma unui club de striptease.

Mă forțez să ridic din umeri.

— Nu știi ce înseamnă *oarecare* în limbaj de afurisită, dar presupun că ceva rău. Ceea ce nu înțeleg eu e de ce crezi că dau doi bani pe părerea ta despre mine. Lumea e destul de mare, Jordan. Faptul că îmi arunci gunoi în dulap sau că mă faci nu-știu-cum nu o să conteze peste doi ani. Ce dracu', abia contează azi.

Ea rămâne cu gura căscată, iar Valerie își afundă fața în brațul meu, să-și înăbușe râsul.

Nu știi care urma să fie replica lui Jordan, pentru că în spatele meu e agitație. Lumea se dă la o parte și îmi dau seama cine stă în spatele meu înainte ca buzele roșii, perfect rujate ale lui Jordan, să îi rostească numele.

— Reed, spune dintr-o răsufare. Nu te-am văzut.

E o nesiguranță în vocea ei care mă surprinde. Mă întreb care o fi mai exact textul decretului lui Reed împotriva Ellei și îmi notez în minte să o întreb pe Valerie.

— Ai terminat? Întreabă el și nu sunt sigură dacă vorbește cu mine sau cu Jordan.

După cum își mișcă ochii de la mine la un punct de deasupra capului meu, îmi dau seama că nici ea nu e sigură.

— Mă întrebam dacă ai vrea să mergem să ne verificăm tema pentru cursul de Engleză Avansată, spune ea cu greu.

— Am terminat-o, îi răspunde scurt.

Jordan își strânge buzele. Asta e ca o palmă pentru ea și cu toții o știm. Aproape că-mi pare rău pentru ea... aproape.

— Hei, Reed, intră în discuție o altă voce — diferită, blândă. E a unei fete care arată delicat, ale cărei plete aurii sunt prinse în două cosițe ce-i încadrează capul ca o coroaniță. Ochii ei albaștri, cumiți, sunt încercuiți de gene aberant de lungi, ce se zbat ca niște pene în așteptarea unui răspuns din partea lui Reed.

— Abby, spune el, întregul chip devenindu-i mai blând. Mă bucur că te văd.

Jumătate dintre gagicile din școala asta pretind că s-au culcat cu el, dar cine știe dacă e adevărat. Singura de care sunt sigură e prietena lui Jordan, Abby.

Așadar, asta e fata care a reușit să-l vrăjească pe Reed, măcar puțin. Înțeleg și de ce. E superbă. Și Jordan e, dar Abby e într-un fel delicat, în care Jordan — și nici eu — nu suntem. Deci astea sunt gusturile lui Reed? Fetele finuțe care vorbesc cu ochii în pământ? Nu-i de mirare că nu e interesat de — stai, de ce mă gândesc eu la asta? Nu-mi pasă dacă Reed e interesat de mine. Să-i fie de bine cu toate fetele care îi plac, palide și visătoare, ca Abby.

— Mi-a fost dor de tine, spune, iar nostalgia din vocea ei ne face pe toți să ne simțim incomod.

— A fost o vară plină, răspunde Reed, vârându-și mâinile în buzunare.

Nu o privește pe Abby în ochi, iar în vocea lui e o nuanță că s-a sfârșit.

Și ea o aude, iar ochii îi sclipesc. Poate că s-a terminat pentru Reed, dar e dureros de vizibil faptul că Abby nu a trecut peste. Îmi cam pare rău pentru ea.

Când Reed își lasă brațul greu pe umărul meu, aproape sar în sus de spaimă. Și nu-mi era dor de privirile săgetătoare

și malițioase ale fetelor de la pasta de dinți sau de expresia de porumbel rănit de pe fața lui Abby. Dacă e ca Reed Royal să atingă pe cineva, nu eu trebuie să fiu cea persoană.

— Ești gata, Ella? murmură el.

— Aăă, presupun că da?

Toată confruntarea asta îmi dă mâncărimi, așa că nu mă opun atunci când Reed mă conduce spre camioneta lui Easton. Când ajungem la ea, mă smucesc din strânsoarea lui Reed.

— Unde e Easton?

— Îi duce pe gemeni.

— Nu cumva tocmai m-ai folosit ca să scapi de fosta ta? îl întreb în timp ce deschide portiera și mă împinge înăuntru.

— Nu e fosta mea.

Trânțește portiera.

În timp ce Reed înconjoară camioneta prin față, o zăresc pe Valerie făcându-mi cu mâna și zâmbindu-mi larg. Din spatetele ei, Jordan mă privește încruntată. Abby arată ca un cățeluș bătut.

— Pune-ți centura, îmi ordonă Reed când pornește camioneta.

Fac asta pentru că așa e sigur, nu pentru că mi-a spus el s-o fac.

— Unde e Durand?

Îi fac și eu cu mâna lui Valerie, care ridică degetul mare încurajator. Sper că Jordan n-a văzut asta și că Valerie nu se va trezi că trebuie să se mute dintr-un dormitor propriu-zis în vreun dulap la subsol.

— Și de ce mă duci tu?

— Voiam să discut cu tine.

Face o scurtă pauză.

— Încerci să faci familia de rușine?

Șocată, mă întorc să mă uit la el și încerc să nu observ cât de sexy arată brațele lui atunci când strânge nervos de volan.

— Crezi că mi-am aruncat singură gunoi în dulap? întreb sceptică.

— Nu vorbesc despre rahaturile copilărești ale lui Jordan. Mă refer la slujba ta de la brutărie.

— În primul rând, cum ai aflat despre asta, domnule Hărțuitor? Și în al doilea rând, cum e asta cătuși de puțin rușinos?

— În primul rând, am antrenament la fotbal dimineața. L-am văzut pe Durand lăsându-te acolo, se răstește el. Și în al doilea rând, pare că nu avem grijă de tine. La prânz cineva a întrebat dacă Callum a cumpărat brutăria și de asta noua Royal muncește acolo.

Mă las pe spate și-mi încrucșez brațele.

— Ce să zic, îmi pare rău că a trebuit să răspunzi la o întrebare dubioasă la prânz. Asta trebuie să fi fost *atât* de neconvenabil. *Mult* mai neconvenabil decât să-ți cadă din dulapul tău un tampon folosit drept în față.

Când face o grimasă, îmi pierd controlul. Toată frustrația și durerea răbufnesc. M-am săturat să fac pe fata bună și calmă. Mă ridic pe genunchi, mă întind spre el și îi dau una în cap.

— Fir-ar, înjură el. Pentru ce dracu' a fost asta?

— Pentru că ești un tâmpit! Îl lovesc din nou, cu degetul mare lipit de pumn, așa cum m-a învățat vechiul iubit al mamei.

Reed mă împinge tare înapoi, lovindu-mă de portieră.

— Stai dracului jos! Pot să fac accident!

— N-am să stau jos! Îmi fac iar vânt spre el. M-am săturat de tine și de insultele tale și de prietenii tăi groaznici!

— Poate dacă ai fi sinceră cu mine, aș retrage trupele. Care-i planul tău?

Se încruntă la mine, ținându-mă în continuare la distanță cu o mână.

Mă zbat să ajung la el, năpustindu-mă cu brațele asupra lui, dar tot ce reușesc să prind e aer.

— Vrei să știi care-i planul meu? Planul meu e să iau bacul și să merg la facultate! Asta-i planul meu!

— De ce-ai venit aici? Știu că ai luat bani de la taică-meu.

— Niciodată nu i-am cerut lui taică-tău să mă aducă aici!

— Nu-i ca și cum te-ai fi împotrivit prea tare, mi-o trănțește. Asta dacă ai încercat măcar.

Acuzația asta e înțepătoare — parțial pentru că e ade-vărată, dar și pentru că e nedreaptă.

— Da, nu m-am împotrivit pentru că nu sunt idioată. Tatăl tău mi-a oferit un viitor și aș fi fost cea mai fraieră ființă din lume să refuz asta. Dacă asta mă face o oportunistă ori o materialistă, atunci bine, presupun că sunt una. Dar măcar nu sunt genul de persoană care ar pune pe cineva să meargă pe jos trei kilometri pe întuneric, într-un loc necunoscut.

Observ cu satisfacție cum un licăr de remușcare îi străbate privirea.

— Deci recunoști că n-ai pic de rușine, mi-o aruncă.

— Da, nu am nicio problemă în a recunoaște că n-am nicio rușine, îi strig înapoi. Rușinea și principiile sunt pentru cei care nu trebuie să-și facă griji pentru lucrurile mărunte, cum ar fi ce poți să-ți cumperi cu un dolar ca să mănânci o zi întreagă sau cum să îi plătești consultațiile medicale mamei tale sau să-i cumperi niște iarbă, ca să stea măcar o oră fără dureri. Rușinea e un lux.

Cad pe scaun, epuizată. Încetez să mă lupt cu el. Ori-cum, e imposibil. E prea puternic. Fir-ar!

— Nu ai avut tu parte de toată suferința din lume. Nu ești singurul care și-a pierdut mama. Oh, bietul Reed Royal, spun batjocoritor, s-a transformat într-un nenorocit pentru că și-a pierdut mămica.

— Taci din gură.

— Nu, tu să taci din gură.

Înainte să-mi iasă cuvintele pe gură, îmi dau seama cât de caraghioși suntem și încep să râd. Acum un minut, urlam unul la altul ca niște copii de cinci ani. Râd atât de tare, încât încep să plâng. Sau poate că am plâns de la bun început și doar suna ca și cum aș fi râs. Mă aplec în față și-mi las capul între picioare, pentru că nu vreau ca Reed să vadă că m-a înfrânt.

— Nu mai plânge, murmură.

— Nu-mi mai spune ce să fac, spun suspinând.

Într-un final, nu mai spune nimic, iar eu reușesc să îmi revin până trecem de poartă și intrăm pe alee. Chiar am spus că nu am nicio rușine? Asta nu e complet adevărat. Și sunt îngrozită de faptul că am plâns cinci minute în fața lui Reed Royal.

— Te-ai calmat? mă întreabă după ce frânează și oprește motorul.

— Du-te naibii, îi spun epuizată.

— Vreau să nu mai lucrezi la brutărie.

— Iar eu vreau ca Jordan să capete o inimă peste noapte. Dar nu primim întotdeauna ceea ce vrem, nu-i așa?

Scoate un sunet de frustrare.

— Lui Callum nu-i va plăcea.

— Oh, Dumnezeule mare! Schimbi regulile încontinuu. Stai departe de mine, Ella. Intră în mașină, Ella. Nu-l stoarce de bani pe taică-meu, Ella. Nu-ți lua o slujbă, Ella. Nu știu ce vrei de la mine.

— Măcar suntem doi, spune pe un ton misterios.

Nici nu vreau să discut despre asta. Așa că deschid portiera și mă dau jos.

Drăcușorul din mine mă provoacă, așa că presupun că pot să-mi salvez orgoliul și mă întorc brusc.

— Ah, încă o chestie, Reed. Nu mă folosi ca pe un pretext să nu trebuiască să îi faci față fostei tale.

— Nu e o fostă, urlă după mine.

Cuvintele alea n-ar trebui să îmi dea vreo satisfacție, dar o fac.

Capitolul 13

În secunda în care intru în casă, o iau la fugă pe scări și mă încui în camera mea. Trântesc pe pat manualele și mă apuc de prima temă care-mi pică în mână, dar mi-e greu să mă concentrez la teme când încă sunt atât de nervoasă și jenată pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat între mine și Reed.

Partea rațională din mine înțelege de unde a venit izbucnirea asta. Acum mai puțin de o săptămână, viața mea era complet în aer. Callum m-a luat cu forța din Kirkwood și m-a adus în orașul ăsta necunoscut și în casa lui luxoasă, ca să le fac față fiilor lui nesimțiți. Frații Royal nu au făcut nimic altceva decât să-mi pună piedici de când am ajuns aici. Prietenii lor m-au făcut de râs la petrecerea aia tâmpită și m-au umilit astăzi la școală. Și, colac peste pupăză, Reed Royal își declamă regulile lui de aur, pentru ca apoi să le schimbe o dată pe secundă.

Ce față normală de șapțișpe ani *nu* s-ar pierde cu firea? Însă cealaltă parte a mea, cea care încearcă să mă protejeze cu orice preț, ocrotindu-mi sentimentele... acea parte urlă la mine pentru că mi-am dat voie să plâng în fața lui Reed. Pentru că l-am lăsat să vadă cât de nesigură și de

vulnerabilă mă simt în lumea asta în care am fost împinsă cu forța.

Mă detest pentru că sunt slabă.

Cumva, reușesc să-mi termin temele, dar se face șase seara și îmi chiorăie stomacul.

Dumnezeule, nu vreau să merg jos. Aș vrea să-mi pot comanda mâncare de la room-service. De ce nu are locul ăsta room-service? Oricum, e cam ca un hotel.

Nu te mai ascunde de el. Nu îi oferi satisfacția asta.

Dacă sar peste cină, Reed va ști că a câștigat, iar eu nu-l pot lăsa să câștige. Nu-l voi lăsa să mă distrugă.

Totuși, chiar și după ce mă decid să dau ochii cu măgărușul ăla, trag în continuare de timp. Fac un duș lung și mă spăl pe cap, după care mă schimb într-o pereche de boxeri negri și un maiou roșu, decoltat. Apoi îmi dau cu peria prin părul ud. Apoi îmi verific telefonul să văd dacă mi-a dat mesaj Valerie. Apoi...

În regulă, destul cu amânarea. Stomacul meu înfometat e de acord și chiorăie încontinuu cât cobor scările în spirală.

În bucătărie, îl găsesc pe unul dintre gemeni în fața plitei, amestecând cu spatula în ceea ce pare a fi un morman de tăiței. Celălalt geamăn bagă capul în frigider, ținându-se de frate-său.

— Ce dracu', frate. Credeam că a venit Sandra din concediu.

— Măine, îi răspunde celălalt geamăn.

— Atunci e nasol. De când au menajerele concediu? M-am săturat să ne tot gătim singuri. Ar fi trebuit să ieșim în oraș la cină cu tata și Reed.

Pe măsură ce procesez informația, mi se încrețește fruntea. Unu la mână, băieții ăștia sunt *atât* de răsfățați încât

nici măcar nu-și pot găti singuri? Și doi, Reed a ieșit la cină cu Callum? I-a ținut Callum un pistol la tâmplă?

Geamănul de lângă plită mă surprinde stând la pândă în ușă și se încruntă.

— La ce te holbezi?

Ridic din umeri.

— Doar mă uitam la cum îți arzi mâncarea.

Se întoarce brusc spre tigaie și oftează, văzând cum iese fum din ea.

— Fir-ar al naibii! Seb, dă-mi o mănușă de bucătărie.

Doamne, băieții ăștia chiar sunt inutili. Ce dracu' o fi vrând să facă cu mănușa de bucătărie?

Răspunsul la întrebare îl primesc imediat, când Sawyer își pune mănușa pe care i-o aruncă fratele lui și ia de pe foc tigaia ținând-o de coadă care, dacă nu e vorba de o tigaie defectă, nu ar trebui să aibă coada fierbinte. Mă distrez pe cinste privindu-i pe băieții cum încearcă să-și salveze cina și nu mă pot abține să nu chicotesc atunci când uleiul fierbinte sare din tigaie și îl arde pe Sawyer pe încheietura mâinii neacoperite de mănușă.

El urlă de durere în timp ce fratele lui închide ochiul de la plită. Apoi privesc amândoi cu stupeoare puiul făcut scrum și tăiței.

— Cereale? întrebă Sebastian.

Sawyer oftează.

Chiar și cu mirosul ăsta oribil în aer, stomacul meu tot mai chiorăie, așa că mă duc agale la peretele cu dulapuri și încep să scot ingrediente, în vreme ce gemenii se uită la mine cu precauție.

— Fac spaghete, le spun fără să mă întorc. Vreți și voi?

După o tăcere lungă, unul dintre ei bombăne un „da”. Celălalt geamăn — la fel.

Gătesc în liniște, în timp ce ei stau la masă exact ca niște leneși incorigibili de Royal ce sunt, fără să se ofere vreunul să mă ajute. După douăzeci de minute, stăm toți trei și luăm cina. Nimeni nu spune niciun cuvânt.

Când aproape terminăm de mâncat, Easton intră în bucătărie, încruntându-se atunci când mă vede că îmi pun farfuria în mașina de spălat vase. După care se uită la masă, unde frații lui sunt la a doua porție de paste.

— S-a întors Sandra din concediu?

Sebastian clatină din cap și-și indeasă și mai multe paste în gură.

Geamănul lui face semn din cap spre mine.

— A gătit ea.

— Ea are un nume, spun tăios. Și să vă fie de bine pentru cină. Nemernici nerecunoscători.

Murmur ultimele cuvinte, în timp ce ies din bucătărie.

În loc să mă întorc în cameră, mă trezesc ocolind prin bibliotecă. Mi-a arătat-o Callum zilele trecute și încă sunt impresionată de numărul mare de cărți din încăpere. Sunt rafturi prinse de perete până la tavan și o scară cu aspect de epocă pe care o poți folosi să ajungi la rafturile de sus. În cealaltă parte a încăperii, e un spațiu de odihnă cu două fotolii moi, tapisate, așezate în fața unui șemineu modern.

Nu am dispoziția necesară pentru citit, dar mă trântesc oricum într-unul dintre fotolii, inspirând mireasma de piele și de cărți vechi. Mutându-mi privirea spre policoara șemineului, inima începe să-mi bată mai tare. Pe marginea de piatră sunt așezate fotografiile, dintre care una îmi atrage atenția. E o fotografie în care apare un Callum mai tânăr, îmbrăcat în uniformă de marinar, ținându-și brațul pe după umerii unui bărbat blond, înalt, îmbrăcat tot în uniformă.

Cred că e Steve O'Halloran. Tatăl meu.

Mă holbez la figura osoasă a bărbatului, la ochii albaștri care par să strălucească poznaș spre obiectiv. Am moștenit ochii lui. Iar nuanța mea de blond e aceeași ca a lui.

Auzind urme de pași din spatele meu, mă întorc și-l văd pe Easton intrând în bibliotecă.

— Am auzit c-ai încercat să îl omori azi pe frate-meu, spune el trăgănat.

— Și-a cerut-o.

Mă întorc din nou cu spatele, dar el vine lângă mine și, cu colțul ochiului, observă că profilul îi e tare ca piatra.

— Hai să fim sinceri unul cu celălalt. Chiar ai crezut că ai să vii aici la brațul tatei, iar noi o să înghițim asta?

— Nu am venit la brațul lui. Sunt sub tutela lui.

— Zău? Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu ți-o tragi cu taică-meu.

Pentru numele lui Dumnezeu. Scrâșnind din dinți, îi întâlnesc expresia ursuză, privindu-l drept în față, și spun:

— Nu mi-o trag cu taică-tău. Și bleah pentru că ai putut chiar și numai să sugerezi asta.

El ridică din umeri.

— Nu ar fi o exagerare. Îi plac astea tinere.

Asta cu siguranță a fost o referire la Brooke, dar nu comentez pe marginea subiectului. Îmi mut din nou privirea pe poza de pe policioară.

Easton și cu mine rămânem în tăcere atât de mult timp, încât mă întreb de ce mai e aici.

— Unchiul Steve era tare, spune el într-un final. Gagicile își scoteau chiloții când intra tipul într-o încăpere.

De două ori *bleah*. Asta nu e ceva ce mi-aș fi dorit să știu vreodată despre tatăl meu.

— Cum era? întreb cu ezitări.

— Era în regulă, presupun. Nu petreceam prea mult timp împreună. Întotdeauna se furișa în birou cu tata. Stăteau la povești acolo ore întregi. Glasul lui Easton sună amar.

— Oh, tatălui tău îi plăcea mai mult de tatăl meu decât de tine? De asta mă urăști așa de tare?

Își dă ochii peste cap.

— Fă-ți un bine și nu îl mai provoca pe fratele meu. Dacă ai să continui să-l provoci, ai s-o pățești.

— De ce te deranjezi avertizându-mă? Nu e asta ceea ce vrei — s-o pățesc?

Nu îmi răspunde. Pur și simplu pleacă de lângă șemineu și mă lasă singură în bibliotecă, unde continui să mă holbez la fotografia tatălui meu.

Mă trezesc la miezul nopții din cauza vocilor care vorbesc în șoaptă pe holul spre care dă camera mea. Sunt al naibii de buimacă, dar suficient de în gardă încât să recunosc vocea lui Reed și, chiar dacă stau întinsă, îmi simt genunchii moi.

Nu l-am văzut de la conflictul nostru de mai devreme din mașină. Când el s-a întors de la cina cu Callum, eu eram deja încuiată în camera mea, dar, judecând după pașii furioși și ușa trântită, sunt destul de sigură că n-a mers așa bine.

Nu știu de ce mă strecur din pat și nici de ce merg apoi pe vârfuri până la ușă. Trasul cu urechea nu e tocmai genul meu, dar vreau să știu ce spune și cui i-o spune. Vreau să știu dacă e vorba despre mine și poate că asta mă face îngâmfată, dar chiar și-așa, trebuie să știu.

— ... antrenament dimineață. Acum vorbește Easton, iar eu îmi lipesc urechea de ușă, încercând să aud mai clar. ... ai fost de acord să mai renunți în timpul sezonului.

Reed mormăie ceva ce nu reușesc să înțeleg.
— Înțeleg, bine? Nici eu nu-s tocmai de încântat de prezența ei aici, dar ăsta nu e un motiv să... Propoziția lui Easton se oprește brusc acolo.

— Nu e vorba de ea. Aud asta tare și răspicat și nu știu dacă sunt ușurată ori dezamăgită că, oricare ar fi chestia despre care discută ei doi, nu mă implică și pe mine.

— ...atunci vin cu tine.

— Nu, spune Reed aspru. ... în noaptea asta merg singur.

Se duce singur undeva? Unde dracu' se duce atât de târziu, într-o zi de școală? Mă macină grija, ceea ce aproape mă face să râd, fiindcă deodată, îmi *fac griji* pentru Reed Royal, tipul pe care l-am atacat mai devreme în mașină?

— Acum vorbești ca Gid, îl acuză Reed.

— Ei bine, poate că tu...

Vocile lor încep iar să se audă șoptit, ceea ce e al naibii de frustrant, pentru că știu că îmi scapă ceva important.

Mă tentează să deschid brusc ușa și să-l opresc pe Reed să facă orice ar vrea el să facă, dar e prea târziu. Pe hol se aud două perechi de pași și o ușă închisă. Apoi, o singură pereche de pași, abia auzindu-se cum coboară scările.

Câteva minute mai târziu, se aude din curte un motor de mașină care se turează, iar acum Reed e deja plecat.

Capitolul 14

În dimineața următoare, îl găsesc pe Reed pe alee, reze-mat de camioneta lui Easton. Poartă teniși, pantaloni lungi de trening și un maiou decupat pe părți, arătând mai atră-gător decât are vreun nesimțit dreptul să arate. Pe ochi și-a tras o șapcă de baseball.

Privesc împrejur, dar nu văd niciunde Mașina neagră de Oraș.

— Unde e Durand?

— Ai de gând să te duci la brutărie?

— Ai de gând să îi dai foc, ca să nu pătez eu numele Royal lucrând acolo?

El mormăie enervat.

Mormăie și eu înapoi.

— Ei bine? murmură.

Mă încrunt la el.

— Da, merg la muncă.

— Eu am antrenament la fotbal, așa că, dacă vrei să te duc, ți-aș sugera să te urci în mașină, pentru că altfel ai să mergi pe jos.

Deschide portiera din dreapta, apoi se îndreaptă cu pași greoi spre locul șoferului.

Mă uit încă o dată după Durand. La dracu', unde o fi?
Când Reed pornește motorul, urc în mașină. Ce rău poate să-mi facă pe un drum de douăzeci de minute cu mașina?

— Pune-ți centura, mă repede.

— Am înțeles. Așteaptă un minut.

Privesc în sus și spun o rugăciune scurtă pentru răbdare. Reed nu pornește până când nu sunt toată asigurată cu centura.

— Suferi de sindrom premenstrual masculin sau ești pur și simplu într-o dispoziție de căcat douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână?

Nu răspunde.

Mă urăsc pentru asta, dar nu pot să mă opresc din a-l privi. Nu pot să mă opresc din a-i sorbi din ochi profilul de vedetă, urechea lui perfectă, încadrată de părul închis de culoare. Toți frații Royal au părul în diferite nuanțe de maro. Al lui Reed bate spre castaniu.

Din profil, nasul lui are o umflătură micuță și mă întreb care dintre frații lui i l-a rupt.

Chiar nu e corect că tipul ăsta e atât de atrăgător. Și are și o energie de băiat rebel, care în mod obișnuit nu îmi place, dar care pe el îl face și mai atrăgător. Presupun că-mi plac tipii rebeli.

Stai, la ce dracu' mă gândesc? Nu-mi plac băieții răi și nu-l plac pe Reed. E cel mai mare tâmpit pe care l-am...

— De ce te holbezi la mine? întrebă iritat.

Dau la o parte toate gândurile nebunești și ripostez.

— De ce nu?

— Îți place cum arăt, nu-i așa? mă tachinează.

— Neah, vreau doar să-mi întipăresc în memorie profilul unui nesimțit. Știi, în cazul în care mi se cere vreodată să

fac un desen artistic al unuia, să am o sursă de inspirație, răspund senin.

El bălmăjește ceva ce sună, în mod dubios, ca un râset. Pentru prima oară în prezența lui, încep să mă relaxez.

Restul drumului trece repede, aproape prea repede. Când începe să se vadă brutăria, simt o vagă urmă de dezamăgire, ceea ce e cam aiurea, pentru că *nu îmi place de tipul ăsta*.

— Ai să mă duci în fiecare zi sau doar în dimineața asta? întreb atunci când frânează în față la French Twist.

— Depinde. Cât ai de gând s-o mai ții cu jocul ăsta tâmpit?

— Nu e un joc tâmpit. Se cheamă a-ți câștiga existența.

Mă dau jos din camionetă înainte să apuce să-mi întoarcă încă vreo chestie stupidă și răutăcioasă.

— Hei, strigă în urma mea.

— Ce?

Mă întorc și atunci îi văd pe de-a-ntregul fața în dimineața asta. Îmi acopăr gura cu o mână. Partea stângă a feței lui, cea pe care îmi dau acum seama că a ascuns-o de mine tot drumul, e vânătă. Buza îi e umflată. Are o tăietură adâncă la ochi și o vânătaie pe pomete.

— Dumnezeule, ce ai pățit?

Ridic mâna spre fața lui, fără să-mi dau seama că m-am întors înapoi lângă camionetă.

El se smucește de sub atingerea mea.

— Nimic.

Mâna îmi cade moartă pe lângă corp.

— Nu pare a nu fi nimic.

— Ba da, pentru tine.

Cu o expresie înverșunată, o ia din loc cu viteză, lăsându-mă în urmă să mă întreb ce a făcut noaptea trecută și de ce m-a strigat dacă nu voia să-mi spună nimic

important. Un lucru știu sigur. Dacă aș fi fost lovită atât de tare în față, și eu aș fi fost ciufută în dimineața următoare.

Împotriva rațiunii mele, îmi fac griji pentru Reed pe parcursul turei de dimineață la brutărie. Lucy îmi aruncă vreo câteva priviri îngrijorate, dar, din moment ce muncesc din greu, așa cum i-am promis, nu-mi spune nimic.

După tura la brutărie, mă grăbesc spre școală, însă nu-l zăresc pe Reed. Nici pe cărarea care duce spre sala de sport, nici pe holuri și nici măcar la prânz. E ca și cum nici n-ar merge la școală la Astor Park.

Iar după ore, mă așteaptă Mașina mare de Oraș. Durand îmi ține portiera deschisă cu un aer impacientat, astfel că nici nu mai pot să zăbovesc prin parcare. *E mai bine așa*, îmi spun. *Nu poate ieși nimic bun dacă mă gândesc la Reed Royal.*

Îmi fac morală mie însămi pe tot drumul spre casă, dar când trecem de porțile din fier forjat, Durand îmi dă de gândit cu privire la altceva.

— Domnul Royal ar vrea să te vadă, mă informează pe vocea lui groasă când oprește mașina în fața scârilor de la intrare.

Rămân așezată ca o nătăngă, în timp ce procesez că prin domnul Royal se referă la Callum.

— Ăă, bine.

— E în casa de lângă piscină.

— Casa de lângă piscină, repet. Sunt chemată în biroul domnului director, Durand?

Îmi întâlnește privirea în oglinda retrovizoare.

— Nu cred, Ella.

— Asta nu sună foarte încurajator.

— Vrei să te mai plimb cu mașina?

— O să vrea să mă vadă chiar și mai târziu?

Durand dă din cap aprobator.

— Atunci ar fi bine să merg, oftez dramatic.

Colțul ochiului i se ridică ușor în ceea ce pentru el ar însemna un zâmbet larg.

Îmi las rucsacul la baza scârilor late, apoi merg destul de mult până în spatele casei și traversez curtea interminabilă până în capăt. Casa de la piscină are trei pereți din sticlă. Cred că trebuie să fie o șmecherie cu pereții ăștia, pentru că uneori, cel care dă spre piscină are mai degrabă aspect de oglindă decât de geam transparent.

Pe măsură ce mă apropiu, îmi dau seama că pereții sunt de fapt niște uși glisante lăsate deschise pentru ca briza oceanului să ajungă de pe țârm până sus, în casă.

Callum stă pe o canapea cu fața la ocean. Se întoarce când aude pantofii mei scârțâind pe pardoseala acoperită cu gresie.

Dă din cap în semn de întâmpinare.

— Ella. Ai avut o zi bună la școală?

N-am avut gunoi în dulap? N-am auzit glume răutăcioase în toaleta fetelor?

— Putea fi mai rău, îi răspund.

Îmi face semn să vin și să mă așez lângă el.

— Acesta era locul preferat al Mariei, îmi spune. Când toate ușile sunt deschise, poți auzi oceanul. Îi plăcea să se trezească devreme, să privească răsăritul. Odată, mi-a spus că era ca un spectacol magic în fiecare dimineață. Soarele trage de pe cer perdeaua neagră precum cerneala pentru a scoate la iveală o paletă de culori mai frumoase decât le-ar putea picta vreodată cei mai mari maestri.

— Ești sigur că nu era poetă?

El zâmbeste.

— Era mai degrabă poetică. Mai spunea și că mișcarea ritmică a valurilor spărgându-se de țarm e o compoziție muzicală la fel de pură ca cea mai genială orchestrație.

Îl ascultăm, sunetul apei izbindu-se în valuri care se agață de nisip și alunecă înapoi, ca și cum ar fi trase de o mână invizibilă.

— E frumos, recunosc.

Un geamăt abia sesizabil îi alunecă pe gât lui Callum. Într-o mână își ține obișnuitul pahar de whiskey, dar în cealaltă, strânsă atât de tare încât i se albesc articulațiile, ține fotografia unei femei cu părul închis la culoare și cu ochii atât de luminoși, de parcă ar străluci soarele din cadrul ramei.

— Asta e Maria?

Arăt către ramă.

El înghite în sec și dă aprobator din cap.

— Frumoasă, așa-i?

Îl aprob.

Callum își dă capul pe spate și golește paharul dintr-o înghițitură iute. Abia pune paharul jos înainte să se întindă după sticlă ca să-l umple din nou.

— Maria era lipiciul care ținea familia noastră unită. Aviația Atlantică a trecut printr-o perioadă grea acum vreo zece ani. Un șir de decizii nesăbuite, cuplate cu recesiunea economică, au pus în pericol moștenirea fiilor mei, iar eu m-am aruncat s-o salvez, ceea ce m-a ținut departe de familie. Îmi era dor s-o văd pe Maria. Întotdeauna și-a dorit o fiică, știi?

Nu pot decât să dau iarăși din cap. E cam greu să îi urmăresc discursul incoerent și dubios. Nu am idee unde vrea să ajungă cu toate astea.

— Te-ar fi adorat. Te-ar fi luat de la Steve și te-ar fi crescut ca pe propriul ei copil. Și-a dorit o fată atât de mult.

Stau neclintită ca o stană de piatră. Nimic din povestea asta tristă nu poate duce la ceva bun.

— Fiii mei mă învinuiesc pentru moartea ei, spune el brusc, făcându-mă să mă înfior cu această mărturisire neașteptată. Și au dreptate s-o facă. Țasta e și motivul pentru care scapă nepedepsiți după tot felul de căcaturi. Oh, știu despre toate micile lor acte de rebeliune, dar nu îndrăznesc să le spun nimic prea dur. Acum încerc să dreg busuiocul, dar voi fi primul care recunoaște că sunt un dezastru. Și că am făcut familia asta praf. Își trece o mână tremurândă prin păr, reușind totuși să-și țină paharul, ca și cum obiectul acela de cristal e singurul lucru care-l ține legat de lumea asta.

— Îmi pare rău, e singurul lucru pe care mă pot gândi să i-l spun.

— Probabil te întrebi de ce îți spun toate astea.

— Puțin.

Îmi întoarce un zâmbet dur, din colțul gurii, care îmi amintește atât de mult de Reed încât mi se întorc mâțele pe dos.

— Dinah vrea să te cunoască.

— Cine e Dinah?

— Văduva lui Steve.

— Îmi crește pulsul.

— Ah.

— Am tot amânat-o, pentru că de-abia ajunseseși aici și, ei bine, voiam să afl de la mine despre Steve. Ea și cu Steve erau în pragul despărțirii...

Cuvintele i se împuținează.

— Nu era bine.

Ridic garda.

— Am senzația că nu o să-mi placă, orice ar urma să îmi spui.

— Te prinzi repede. Își termină în grabă și cel de-al doilea pahar. A cerut să vii singură.

Deci se presupune că trebuie să o cunosc pe soția tatălui meu mort, care lui Callum îi displace atât de mult încât aproape își injectează whiskey, fără să-mi apere nimeni spațele?

Oftez.

— Când am spus că ziua mea putea fi mai proastă de atât, nu am vrut să sune ca o provocare.

La auzul replicii mele, pufnește în râs.

— Dinah mi-a amintit că legătura mea cu tine e mai slabă decât e a ei. E văduva tatălui tău. Eu sunt doar prietenul și partenerul lui de afaceri.

Un fior îmi traversează pielea.

— Vrei să spui că tutela ta nu e legitimă?

— E temporară, până când testamentul lui Steve va fi acceptat, recunoaște el. Dinah l-ar putea contesta.

Nu pot sta jos. Sar în picioare și merg în capătul încăperii, uitându-mă lung la apă. Deodată, mă simt atât de fraieră. Mi-am dat voie să cred că aș putea să mă simt ca acasă aici, deși Reed mă urăște, deși elevii de la Astor Park au o plăcere în a mă chinui. Lucrurile alea trebuiau să fie bătăi de cap pasagere. Callum mi-a promis un viitor, fir-ar să fie. Iar acum îmi spune că femeia asta, Dinah, poate să mi-l sufle?

— Dacă nu mă duc, spun încet, atunci o să înceapă să creeze probleme, nu?

— Estimezi corect.

Hotărâtă, mă întorc spre Callum.

— Atunci ce mai așteptăm?

Durand ne duce în oraș și oprește în fața unei clădiri turn. Callum îmi spune că mă va aștepta în mașină, ceea ce mă face și mai agitată.

— E de căcat, spun pe un ton neutru.

Se întinde să-mi atingă brațul.

— Nu trebuie să mergi.

— Ce altă variantă am? Ori merg sus și continui să locuiesc cu familia Royal, ori rămân în mașină și voi fi luată de acolo. Ce încurcătură.

— Ella, strigă el când pășesc pe bordură.

— Ce?

— Steve te-a dorit. Când a aflat că are o fiică, a fost impresionat până la lacrimi. Îți jur că te-ar fi iubit. Să îți minte asta. Indiferent de ce spune Dinah.

Cu acele cuvinte nu tocmai încurajatoare răsunându-mi în urechi, îl las pe Durand să mă conducă înăuntru. Holul de la intrarea în clădirea Dinei e superb, dar efectul pereților drăguți acoperiți cu piatră, al candelabrelor de cristal și al aranjamentelor din lemn masiv nu mă impresionează la fel cum ar fi făcut-o înainte să văd casa familiei Royal.

— E aici ca să se întâlnească cu Dinah O'Halloran, îi spune Durand recepționerei.

— Poți urca direct.

Durand mă împinge ușor.

— Ultimul lift. Apasă „P” de la penthouse¹¹.

În liftul mochetat și lambrizat cu lemn e liniște aproape deplină. Nu e muzică, doar un vâjâit mecanic ce acompaniază mișcarea în sus. Se oprește mai curând decât credeam.

¹¹ Apartament situat la ultimul etaj al unei clădiri înalte, de regulă având finisaje luxoase și priveliște frumoasă. (N.t.)

Ușile liftului se deschid și pășesc într-un hol întins, având tavanul destul de jos. La capătul holului e o ușă dublă. Băga-mi-aș! Oare ocupă întregul etaj?

O femeie îmbrăcată în menajeră deschide una dintre uși când mă apropii.

— Doamna O'Halloran vă așteaptă în camera de zi. Vă pot servi cu ceva de băut?

— Apă, cârâi. Aș vrea o apă, vă rog.

Tenișii mi se afundă în covorul gros în timp ce merg după menajeră pe hol, spre camera de zi. Mă simt ca un mielușel care merge la tăiere.

Dinah O'Halloran stă așezată sub un portret mare, reprezentând un nud de femeie. Femeia are părul blond-auriu despletit și privește peste umăr, uitându-se cu ochii îngustați seducător spre privitor. E... o, Doamne. Chipul e al Dinei.

— Ți place? întrebă Dinah cu sprâncenele ridicate. Mai am și altele prin casă, dar asta e cel mai conservator.

Conservator? Doamnă, îți pot vedea dunga curului în tablou.

— E frumos, mint.

Cine are o groază de picturi nud cu el însuși atârdate prin casă?

Încep să mă las pe celălalt scaun din încăpere, dar vocea ascuțită a Dinei mă oprește.

— Ți-am spus eu să stai jos?

Cu obrajii arzând, înțepenesc.

— Nu. Îmi cer scuze.

Rămân în picioare.

Ochii ei mă examinează.

— Deci tu ești fata despre care Callum spune că e fiica lui Steve. Ai făcut un test de paternitate?

Un test de paternitate?

— Ăă. Nu.

Râde pe un ton fals, îngrozitor.

— Atunci cum putem ști că nu ești copilul din flori al lui Callum, pe care încearcă să-l treacă în contul lui Steve? Ar fi convenabil pentru el. Întotdeauna a pretins că i-a fost fidel soției lui, dar tu ai fi dovada clară că nu a fost așa.

Fiica lui Callum? Brooke a sugerat același lucru, dar Callum a părut jignit când ea a spus asta. Iar mama a spus că tatăl meu era un bărbat pe nume Steve. Am ceasul lui.

— Nu sunt fiica lui Callum.

— Ah, și cum poți ști asta?

— Deoarece Callum nu e genul de om care ar ignora că are un copil.

— Ai stat cu familia Royal abia o săptămână și crezi că îi cunoști?

Rânjește, apoi se apleacă în față, sprijinindu-și mâinile de brațele scaunului.

— Steve și Callum erau prieteni vechi de la SEAL. Au împărțit mai multe femei decât își împart copiii de grădiniță jucăriile.

Rămân cu gura căscată de mirare.

— Nu am nicio îndoială că târfa de maică-ta și-a tras-o cu amândoi, adaugă ea.

Insulta la adresa mamei mă scoate din starea mea împietrită de uluire.

— Nu vorbi despre mama mea. Nu știi nimic despre ea.

— Știu suficient.

Dinah se lasă pe spate.

— A fost o sărăntoacă mizerabilă și a încercat să-l scuture pe Steve de bani prin șantaj. Când asta n-a funcționat, a pretins că are un copil cu el. Doar că nu a știut că Steve era steril.

Acuzațiile Dinei încep să sune ca și cum ar arunca niște spaghete umede pe perete, sperând că unele rămân lipite acolo, cam ca Jordan cu tampoanele ei. Încep să mă cam satur de rahatul ăsta.

— Atunci haide să cerem un test de paternitate. Nu am nimic de pierdut. Dacă sunt o Royal, atunci voi putea cere a șasea parte din averea Royal. Pare o afacere mai bună decât să fiu sub tutela lui Callum Royal și atât.

Bravada mea nu pare să funcționeze bine asupra Dinei, pentru că își dublează atacul.

— Tu ai impresia că lui Callum Royal îi pasă de tine? Omul ăla n-a fost capabil să-și țină soția în viață. A preferat să se sinucidă decât să fie cu el. ăsta e genul de persoană alături de care începi să te simți confortabil. Iar băieții lui? Sunt îmbătați de avere și de privilegii, iar el îi lasă s-o ia razna. Sper că dormi cu ușa încuiată.

Fără să vreau, mintea îmi zboară la acea primă dimineață, când Easton și-a băgat mâna în pantaloni și m-a amenințat relaxat. Scărșnesc din dinți.

— De ce mi-ai cerut să vin aici?

Încă nu văd scopul vizitei ăsteia. Pare interesată doar să mă batjocorească și să mă facă să mă simt prost.

Dinah zâmbește glacial.

— Voiam doar să văd cu ce am de a face.

Ridică o sprânceană.

— Și, trebuie să spun, nu sunt prea impresionată.

Măcar suntem două.

— Uite care-i sfatul meu, continuă ea. Ia orice ți-a dat Callum și pleacă. Casa aia e ca un cancer pentru femei, iar într-o zi, destul de curând, se va alege praful de ce e acolo. Ți sugerez să pleci cât mai poți.

Se întinde după un clopoțel. După ce sună iute din el, apare menajera ca un câine ascultător. În mână ține o tavă pe care e un singur pahar cu apă.

— Domnișoara Harper e gata de plecare, o anunță Dinah. Nu are nevoie de apă.

Nici nu știu cum să ies de-acolo mai repede.

Callum așteaptă în holul de la intrare, când mă reped afară din lift.

— Ești bine? mă întreabă imediat.

Îmi frec brațele. Nu-mi pot aminti ultima dată când mi-a fost atât de frig.

— Este Steve tatăl meu adevărat? mă ia gura pe dinainte. Spune-mi.

Nu pare deloc șocat de întrebare.

— Da, desigur, spune încet.

Callum se apleacă ținând brațele deschise, ca și cum ar vrea să mă îmbrățișeze, dar eu mă retrag, încă zguduită de destăinuirile Dinei. Nu am nevoie de alinarea lui acum. Am nevoie de *adevăr*.

— De ce ar trebui să te cred?

Mă gândesc la vorbele cinice ale Dinei.

— Nu mi-ai oferit niciodată dovada paternității.

— Vrei dovada? Bine, am să-ți dau dovada.

Pare obosit.

— Rezultatul testului ADN e încuiat în seiful meu de acasă. Și apropo, Dinah le-a văzut deja. Avocații ei au o copie.

Sunt șocată. Dinah m-a mințit? Sau el e mincinosul din gașcă?

— Ai făcut un test ADN?

— Nu te-aș fi adus aici dacă n-aș fi știut sigur. Am luat un fir de păr de-al lui Steve din baia de la birou, iar detectivul

meu particular a luat o mostră din al tău, pentru comparație.

Cum a... las-o baltă, nici nu vreau să știu cum a pus mâinile pe ADN-ul meu.

— Vreau să văd rezultatele testului, îi cer.

— Cum dorești, dar crede-mă când îți spun că ești fiica lui Steve. Am știut asta din momentul în care te-am văzut. Ai maxilarul lui dur. Ochii lui. Te-aș fi ales dintre oricâți ar fi revendicat titlul de copil al lui Steve O'Halloran. Dinah e furioasă și speriată. N-o lăsa să te influențeze.

Să n-o las să mă influențeze? Femeia tocmai a aruncat bombe și a făcut insinuări suficiente cât să-mi facă tot capul să se rotească.

Nu pot să mă ocup de chestia asta acum. De nimic din toate astea. Doar...

— Sunt gata să mergem, spun indiferentă.

În mașină, nu pot să mă uit în ochii îngrijorați ai lui Callum. Cuvintele Dinei răsună din nou și din nou în mintea mea.

— Ella, când mi-am pierdut soția, am trecut printr-o perioadă sumbră.

E o simplă confirmare a ceea ce crede că mi-a spus Dinah.

Îi răspund fără să mă uit la el.

— Perioada aceea întunecată? Cred că ești tot acolo.

Își mai toarnă un pahar.

— Poate că sunt.

Restului drumului rămânem în tăcere.

Capitolul 15

Întâlnirea cu Dinah îmi rămâne în minte timp de trei zile, revenindu-mi în memorie ca într-o buclă de nebunie. Lucy probabil crede că a angajat un robot, având în vedere toate emoțiile pe care le afixez. Mă tem că, dacă îmi mișc mușchii feței, voi începe să plâng. Însă ea mă păstrează pentru că vin la timp în fiecare dimineață și seară în care e stabilit și muncesc fără să mă plâng.

Să muncesc e o ușurare. Când e aglomerat, reușesc să uit cât de complicată a ajuns viața mea. Iar asta spune ceva, având în vedere faptul că am fugit din Seattle pentru ca asistența socială să nu reușească să mă plaseze unui asistent maternal și am petrecut o săptămână pe drumuri, înainte să mă stabilesc în Kirkwood. Credeam că a fost o nebunie să-i falsific semnătura mamei mele moarte pe formularele de la școală, dar asta a fost nimic în comparație cu familia Royal și anturajul lor.

E mai greu să evit subiectul la școală, pentru că Val mă tot întreabă ce nu e în regulă. Oricât aș adora-o pe Val, nu cred că e pregătită să audă toate rahaturile astea și, chiar dacă ea ar fi..., nu sunt eu gata să împărtășesc nimănui.

Nu contează faptul că, ajunși acasă, Callum mi-a arătat rezultatele testului ADN când am ajuns acasă în acea noapte — îndoiala a continuat să mă macine timp de trei zile întregi, până în dimineața asta, când m-am târât din pat după o altă noapte de nesomn și m-am forțat să-mi amintesc un lucru de netăgăduit: faptul că mama mea nu a fost o mincinoasă.

Pe de o parte, pot lua în calcul toate lucrurile pe care mama mi le-a spus despre tatăl meu. Numele lui era Steve. Era blond. Era marinar. I-a dat ceasul lui.

Toate acestea se potrivesc cu ceea ce mi-a spus Callum și, când adaugi și asemănarea evidentă dintre mine și bărbatul din poza din bibliotecă, trebuie să cred că Dinah O'Halloran pur și simplu mănâncă rahat.

— Ți-o tragi cu careva?

Întrebarea arțăgoasă a lui Reed mă zdruncină brusc din gândurile mele. Sunt pe scaunul pasagerului din Range Roverul lui, încercând să nu mai casc.

— Ce? De ce m-ai întreba așa ceva?

— Ai cearcăne. Ai umblat prin casă ca un zombi de marți și pare că n-ai mai dormit de zile întregi. Deci. Ți-o tragi cu careva? Te furișezi să te întâlnești cu el?

Maxilarul îi e încleștat.

— Nu.

— Nu, repetă el.

— Da, Reed. *Nu*. Nu mă văd cu nimeni, bine? Și chiar dacă m-aș vedea, nu te privește pe tine.

— Orice faci tu mă privește pe mine. Fiecare mișcare pe care o faci ne afectează pe mine și pe familia mea.

— Oau. Trebuie să fie frumos să trăiești într-o lume în care totul se învârte în jurul tău.

— Atunci ce e cu tine? Îmi cere din nou să-i explic. Nu ești în apele tale.

— Nu sunt în apele mele? De parcă m-ai cunoaște suficient de bine ca să faci o astfel de afirmație.

Mă încrunt la el.

— Uite cum facem: eu îți spun toate secretele mele *după* ce îmi spui tu unde te furișezi în fiecare noapte și de ce vii acasă cu tăieturi și vânătăi.

Ochii lui fulgeră.

— Mda. Așa m-am gândit și eu.

Îmi încrucieșez brațele la piept și încerc să nu casc din nou. Reed își fixează privirea iritată pe parbriz, în timp ce mâinile lui mari țin strâns de volan. M-a dus la muncă în fiecare dimineață la cinci și jumătate, apoi a mers mai departe la școală pentru antrenamentul lui de fotbal de la șase dimineața. Și Easton e în echipă, dar el merge singur cu mașina la antrenament. Cred că e din cauză că Reed vrea să petreacă timpul ăsta doar cu mine. Ca să poată să mă inspecteze și să mă interogheze așa cum a făcut-o în fiecare dimineață de când a început aranjamentul ăsta enervant cu mersul cu mașina.

— Nu ai de gând să pleci, nu?

În vocea lui e o nuanță de înfrângere, alături de doza obișnuită de furie.

— Nu. Nu plec de aici.

Oprește în fața brutăriei și trage schimbătorul de viteze ca să parcheze.

— Ce? murmur când ochii lui albaștri pătrunzători se întorc spre mine.

Buzele i se strâng pentru o secundă.

— Meciul de diseară.

— Ce-i cu el?

După ceasul de pe bord, e cinci și douăzeci și opt. Soarele nici măcar nu e sus pe cer, dar, prin vitrina de la French Twist, se vede lumina aprinsă. Lucy e deja înăuntru, așteptându-mă.

— Taică-meu vrea să vii și tu.

Între omoplați, mi se formează Durerea Royal.

— Bravo lui.

Reed arată ca și cum s-ar strădui să nu mă strângă de gât.

— Vii la meci.

— Pas. Nu-mi place fotbalul. În plus, trebuie să lucrez.

Mă întind după mânerul portierei, dar el se apleacă de pe locul lui și-mi prinde mâna. Un fior fierbinte îmi trece prin degete, prin mână și între picioare. Îi ordon corpului meu trădător să se relaxeze și să încerce să nu inspire mirosul masculin, înțepător care mi se plimbă pe la nări. De ce trebuie să miroasă atât de bine?

— Nu-mi pasă ce-ți place și ce nu. Știu că scapi la șapte. Meciul începe la șapte jumate. Ai să vii. Vocea lui e joasă, cu sclipiri de... nu mai e furie, ci e plină de... nu știu de ce. Tot ce știu e că se află prea aproape de mine ca să mă simt confortabil, iar inima îmi bate periculos de repede.

— Nu merg la un meci stupid de fotbal între licee, ca să fac galerie pentru tine și prietenii tăi tăntălăi, i-o trântesc, ridicându-i mâna de pe brațul meu.

Lipsa căldurii lui îmi dă instantaneu un fior.

— Callum pur și simplu va trebui să se împace cu ideea.

Mă strecor afară din SUV și trântesc portiera, apoi o iau grăbită pe trotuarul întunecat, spre brutărie.

Abia reușesc să ajung la școală înainte să se sune de intrare la prima oră. Am timp doar pentru o oprire scurtă

la baie, să mă schimb în uniforma mea de Astor Park, după care stau la orele de dimineață, la care mă străduiesc să rămân trează. La prânz, dau pe gât atât de multă cafea, încât Val trebuie să mă oprească, dar cel puțin acum mă simt trează.

La ora de chimie, îmi ocup locul lângă Easton și îl salut fără tragere de inimă.

— Sforăiai la ora de engleză din dimineața asta, spune rânjind.

— Ba nu. Am fost perfect trează tot timpul.

Am fost, oare? Acum nu mai sunt sigură.

Easton își dă ochii peste cap.

— Of, surioară. Muncești prea mult. Îmi fac griji pentru tine.

Acum și eu îmi dau ochii peste cap. Știu că frații Royal nu sunt bucuroși cu privire la slujba mea. Nici Callum nu e, care nu mai termina cu încruntatul când i-am spus despre asta. A insistat că ar trebui să mă concentrez pe studii, și nu să îmi împart concentrarea între școală și muncă, dar am rămas pe poziții. După ce i-am spus că munca e importantă pentru mine și că am nevoie și de altceva în afară de școală care să-mi ocupe timpul, a lăsat-o baltă.

Sau cel puțin asta am crezut. Abia când sună clopoțelul înainte de ultima mea oră de azi îmi dau seama că de fapt Callum a aranjat un alt joc de putere pe la spatele meu.

O femeie înaltă și suplă vine spre mine când ies de la ora de matematică. Mișcările ei sunt grațioase ca ale unei balerine, așa că nu sunt surprinsă atunci când se prezintă ca fiind antrenoarea trupei de dans.

— Ella, spune domnișoara Kelley, studiindu-mă cu ochii ei de vultur. Tutorele tău mi-a spus că dansezi de când erai mică. Ce fel de antrenamente ai făcut?

Încep să mă simt incomod.

— Nu prea am făcut antrenamente, o mint. De altfel, nu știu ce v-a spus domnul Royal.

Cred că mă citește, pentru că ridică din sprânceană.

— De ce nu mă lași pe mine să hotărâsc asta? Dai probă să intri în trupă astăzi, după ore.

Mi se aprind toate alarmele în creier. Ce? În niciun caz. Nu vreau să intru în trupa de dans. Dansul e doar un hobby stupid. Și... ah, rahat, nu cumva a menționat Savannah faptul că Jordan e căpitanul trupei? Acum *chiar* că nu vreau să dau proba.

— Lucrez după școală, spun tăios.

Domnișoara Kelly clipește.

— Lucrezi?

Pronunță cuvântul ca și cum ar fi o noțiune străină pentru ea. Dar presupun că, dacă vine vorba de a avea o slujbă cu jumate de normă, sunt în minoritate aici, la Astor Park.

— De la ce oră?

— Trei jumate.

Se încruntă.

— În regulă. Ei bine, ședința mea nu se termină decât la patru. Hmmm. Reflectează profund la asta. Știi ce, căpitanul trupei mele o să se ocupe — Carrington știe ce căutăm. Poți da proba cu ea la trei și-ți rămâne suficient timp să ajungi la lucru.

Panica mea se triplează. Dau proba în fața lui *Jordan*? Drăcia naibii, *nu*.

Domnișoara Kelly îmi observă expresia și se încruntă din nou.

— Domnul Royal și cu mine ne așteptăm să fii acolo, Ella. Fiecare elev de la Academia Privată Astor Park e încurajat să

contribuie cu ceva în școala asta. Activitățile extracurriculare reprezintă o modalitate sănătoasă și productivă de a-ți ocupa timpul.

Al naibii Callum. Faptul că ea a folosit exact aceeași expresie pe care i-am spus-o lui — să-mi ocup timpul — mă face să fiu sigură de faptul că el e în spatele chestiei ăsteia.

— Vino în sala de antrenament după ultima oră. Poți purta echipamentul de sport. Mă bate ușor pe braț, apoi pleacă înainte să apuc să protestez.

Un oftat dă să-mi iasă din gât, dar îl înăbuș. E ceva de care familia Royal nu e capabilă? Nu mă interesează să mă înscriu în trupa de dans, dar știu că, dacă nu apar la probă, domnișoara Kelly îi va raporta asta lui Callum și, dacă e suficient de nervos, ar putea să mă oblige chiar și să demisionez de la slujbă. Sau, și mai rău, școala ar putea decide că nu am nimic „special” de oferit, iar Beringer mă va da afară, ceea ce lui Callum *cu siguranță* nu îi va plăcea.

Sincer, nici mie nu mi-ar plăcea. Școala asta e cu ani-lumină înaintea școlilor publice la care am fost înainte, din punct de vedere academic.

Nu mă pot concentra deloc în timpul ultimei ore. Sunt profund îngrozită de probă și, în timp ce mă îndrept spre peluza de sud după ce sună clopoțelul, mă simt ca un deținut mergând la execuție. Ar fi trebuit s-o întreb pe Val cum scăpa ea de genul ăsta de situații, pentru că știe să danseze și nu văd pe nimeni s-o forțeze să dea vreo probă.

Vestiarul fetelor e pustiu când intru, dar pe banca lungă și lucioasă dintre rândurile de dulapuri se află o cutie dreptunghiulară.

Pe capac e mângălit *ELLA*, iar lângă numele meu e împăturită o bucată de hârtie lipită cu scotch.

Îmi simt stomacul în gât. Cu mâinile tremurându-mi, smulg biletul și îl deschid.

Îmi pare rău, drăguță, nu primim striperite vulgare în trupă. Dar sunt sigură că celor de la Clubul Xcalibur din oraș le-ar face o PLĂCERE NEBUNĂ să te lase să dai o probă. De fapt, am atât de multă încredere în tine, încât ți-am și cumpărat o ținută pentru audiție. Clubul se află la colțul lui Sf. Vulgară cu Bulevardul Mahalalei. Dă-i pe spate!

Jordan

Numele ei e mângălit feminin, iar satisfacția de după fiecare literă e neîndoielnică.

Mâinile îmi tremură și mai tare când deschid cutia și dau la o parte ambalajul de hârtie. Când văd ce e înăuntru, stomacul mi-e inundat de un sentiment de rușine.

În cutie de află o pereche de chiloți roșii, o pereche de pantofi cu tocuri-cui cu ținte și un sutien roșu din dantelă, cu ciucuri negri. Lenjeria e urâtă și vulgară și nu e prea diferită de ceea ce purtam la Miss Candy, în Kirkwood.

Mă întreb care dintre frații Royal i-a spus despre faza mea cu striptease-ul. Callum trebuie să le fi povestit băieților, dar cine a ciripit? Reed? Easton? Pun pariu că Reed.

O altă emoție îmi eclipsează rușinea — mânia. O mânie orbitoare care îmi clocotește în sânge și îmi dă furnicături în buricele degetelor. M-am săturat. Să fiu judecată, insultată și batjocorită. M-am săturat de toate astea.

Mototolesc în pumn biletul de la Jordan și îl arunc cât colo. Apoi mă întorc pe călcâie și mă îndrept spre ieșire.

La jumătatea drumului spre ușă, mă opresc brusc. Privirea îmi zboară către lenjeria de târfă de pe bancă.

Știi ce?

Mă consideră vulgară? Le arăt eu ce înseamnă vulgar.

Poate e furia, ori frustrarea, ori nodul ăsta de totală neajutorare care mi s-a adăpostit în gât, dar simt că nu mai am control asupra propriului meu corp. O mână îmi smulge hainele de pe mine, ca și cum ar fi pe pilot automat, și sunt atât de turbată, încât pot simți gustul furiei. Ba chiar îmi curge din gură. Dumnezeule, am spume la gură.

Înhaț chestia aia minusculă din dantelă și mi-o trag pe coapse, îmi prind sutienul și merg spre ușă. Nu spre ușa care duce afară, ci spre ușa care duce la sală.

Las tocurile pe bancă. Voi avea nevoie de echilibru.

Cu fiecare pas plin de mânie și nedreptate, izbesc picioarele goale de podea. Oamenii ăștia nu mă cunosc. Nu au niciun drept să mă judece. Dau ușa de perete și intru în sală. Capul sus, mâinile pe lângă corp.

Cineva mă observă și suspină.

— Aoleu, la dracu'.

O voce masculină se aude din celălalt capăt al sălii, unde e deschis paravanul dintre zona cu greutateți și cu aparate de antrenament și curte.

Un zăngănit răsună prin sală, ca și cum cineva ar fi scăpat o halteră.

Îmi simt pașii șovăitori. Întreaga echipă de fotbal e acolo, ridicând greutateți și făcând exerciții. Trag cu ochiul rapid în direcția lor și îmi simt obrajii încălzindu-se. Toți ochii băieților sunt împăienjeniți. Toate maxilarele sunt căscate. Cu excepția unuia. Un singur maxilar rămâne perfect închis, în timp ce ochii albaștri ai lui Reed mă privesc, aruncând flăcări.

Îmi iau privirea de la el și continui să merg spre grupul de fete care fac stretching pe niște saltele albastre. Încep

să-mi balansez puțin șoldurile, iar ele rămân în mijlocul întinderii, cu ochii cât cepele.

Șocul lui Jordan e vizibil doar un moment. Apoi se transformă în circumspecție. Jur că, atunci când îmi vede expresia de pe față, se cutremură. O secundă mai târziu, sare în picioare și își încrucișează mâinile la piept. Poartă pantaloni scurți mulați și un maiou decoltat, la fel de mulat, iar părul închis la culoare îl ține prins într-o coadă de cal. Corpul ei e longilin și tonifiat. Puternic. Dar și al meu e.

— Tu chiar n-ai pic de demnitate, așa-i?

Rânjește cu superioritate la ținuta mea.

Mă opresc în fața ei. Nu spun un cuvânt. Fiecare persoană din sala de sport se uită la noi. Nu, se uită la *mine*. Sunt pe jumătate dezbrăcată și știu că arăt bine, chiar și în hainele astea de ușuratică. N-oi fi având părinți miliardari cum au copiii ăștia, dar am moștenit aspectul fizic al mamei.

Și fetele astea o știu. Observ câteva priviri invidioase în direcția mea, înainte să fie mascate sub expresiile încruntate.

— Ce vrei? întrebă Jordan când vede că tot nu rostesc niciun cuvânt. Nu îmi pasă ce spune antrenorul Kelly. Nu dai probă.

— Nu? simulez o privire inocentă. Dar voiam *atât* de tare.

— Ei bine, n-o să se întâmple.

Îi zâmbesc.

— Ce păcat. Muream de nerăbdare să-ți arăt cum stă treaba la noi, în mahala. Dar presupun că încă pot face asta.

Înainte să-mi poată răspunde, îmi trag cu avânt brațul în spate, apoi îi trag un pumn în față.

Într-o clipă, se dezlănțuie haosul. Capul lui Jordan se duce pe spate din cauza loviturii, țipătul ei de indignare pierzându-se în marea de hohote ale tipilor din jurul nostru. Unul dintre ei strigă „Bătaie între fete!”, dar nu am timp să văd cine, pentru că Jordan se aruncă asupra mea.

E puternică javra. Ne prăbușim pe saltele și, deodată, e peste mine, aruncându-și pumnii asupra mea. Mă eschivez și mă rostogolesc cu ea, dându-i un cot în stomac, înainte să o prind de coada de cal și să trag tare. De furie, văd în ceață. Îi mai trag una peste obraz, iar ea se răzbună, zgâriindu-mi brațul cu unghiile.

— Dă-te jos de pe mine, curvă proastă ce ești! urlă ea.

Ignor durerea care-mi pulsează în braț și ridic și celălalt pumn.

— Fă-mă.

Arunc pumnul spre ea, dar, înainte să aibă contact cu fața ei îngâmfată, plutesc înapoi, prin aer. Niște brațe musculose prinse împrejurul pieptului meu mă smulg de lângă Jordan.

Lovesc cu pumnii brațele celui care m-a capturat.

— Dă-mi drumul!

El mârâie în urechea mea. Nu trebuie să mă întorc pentru a-mi da seama că e Reed.

— Calmează-te dracului, se răstește.

Un metru mai încolo, prietenele lui Jordan o ajută să se ridice. Își atinge obraji roșii și mă privește cu flăcări în ochi. Pare gata să se arunce din nou asupra mea, dar Shea și Rachel o țin.

Adrenalina care-mi sfârâie prin vene mă face instabilă. Dar știu că am să mă prăbușesc. Deja mă simt slăbită și am impresia că atârâ, trunchiul tremurându-mi pe pieptul puternic al lui Reed.

- Lasă-mi-o mie, Reed, izbucnește Jordan.
 Părul i s-a desprins din coadă, venindu-i peste ochii turbați, iar o vânătaie deja i se formează pe unul dintre obraji.
 — Javra asta merită o...
 — Destul.

Vocea lui tăioasă o face să tacă.

Expresia ei amenințătoare devine ezitantă atunci când Reed îmi dă drumul. Își smulge de pe el tricoul transpirat, iar acum jumătate dintre fete se uită cu jind la abdomenul lui cu pătrățele, iar cealaltă jumătate continuă să se uite la mine cu dispreț.

Reed îmi îndeasă tricoul în mână.

- Pune asta pe tine.

Nu stau pe gânduri. Îmi trag tricoul pe mine. Când scot capul afară, o văd pe Jordan săgetându-mă cu o privire violentă, de parcă ar vrea să mă omoare.

— Acum ieși dracului afară de aici, mi-o trânteste Reed. Îmbracă-te și du-te acasă.

Un bărbat de vreo treizeci și ceva de ani cu chelie vine spre noi. Poartă o uniformă de antrenor și un fluier la gât, dar știu că nu el e antrenorul-șef, pentru că l-am văzut odată pe Easton în hol discutând cu antrenorul Lewis. Țsta trebuie să fie preparatorul fizic al echipei sau ceva de genul și pare furios.

— Fetele astea nu se duc nicăieri în afară de biroul directorului, anunță el.

Cu o privire plictisită, Reed se întoarce spre el.

— Nu, *sora* mea merge acasă. Jordan poate să meargă oriunde îi spuneți.

— Reed, îl avertizează bărbatul. Nu tu ești responsabilul aici.

- Reed pare să-și piardă răbdarea.
 — S-a rezolvat. Gata. S-au calmat acum.
 Se uită tăios la noi.
 — Așa-i?
 Dau din cap categoric.
 La fel și Jordan.

— Așa că haideți să nu îi irosim timpul lui Beringer.

Vocea lui Reed e impunătoare și puternică și cu o nuanță de amuzament în ea, ca și cum s-ar coborî la nivelul la care trebuie să îi explice omului ăștuia mai în vârstă decât el ce trebuie să facă.

— Pentru că amândoi știm că nu va face nimic. Tatăl meu îl va mitui, iar asupra Ellei nu se vor lua măsuri mai drastice decât o riglă peste palmă. Tatăl lui Jordan va face același lucru.

Maxilarul instructorului se încleștează, dar știe că Reed are dreptate, pentru că nu îl contrazice. După un interval de timp destul de lung, se întoarce și suflă în fluier, sunetul ascuțit făcându-ne pe toți să tresărim.

— Nu văd unde vă e elanul, domnișoarelor! bubuie el.

Jucătorii care ne instigau la bătaie se grăbesc înapoi la exercițiile lor, ca și cum ar avea flăcări la fund.

Reed rămâne cu mine.

— Du-te, îmi ordonă el. Avem meci diseară, iar acum băieții mei nu se pot concentra pentru că ești îmbrăcată ca o curvă. Dispari de-aici.

Pășește arogant, fără tricou pe el, spatele muscular strălucindu-i în lumina soarelui, ce pătrunde prin tavanul de sticlă. Cineva îi aruncă un alt tricou, iar Reed și-l trage pe el în timp ce merge spre fratele lui. Easton îmi întâlnește ochii pentru un moment, expresia lui fiind imposibil de

descifrat, dar apoi se întoarce spre Reed, iar frații Royal încep să discute în șoaptă.

— Târfo, șuieră o voce.

O ignor pe Jordan și mă îndepărtez cu aroganță.

Capitolul 16

Nu merg la meciul de fotbal. Nici trupele speciale nu m-ar putea obliga să merg la școală în seara asta, nu după tot ce s-a întâmplat astăzi. Măcar am fost vioaie la brutărie. Încă mocnind după bătaie, m-am învățat ca un titirez prin magazinaș. În timp ce pleca, Lucy a făcut un comentariu despre tinerețe și energie și despre cum îi lipseau.

Mai aveam puțin și strigam în urma ei că nu pierdea nimic, cu excepția cazului în care îi plăceau nesimțții și javrele, dar m-am gândit că n-ar trebui să țip la șefa mea.

Încă nu îmi vine să cred că am atacat-o fizic pe Jordan Carrington.

Totuși, aș face-o din nou. Cât ai zice pește. Javra aia a meritat-o.

Tot ce vreau să fac diseară e să mă ascund în camera mea și să pretind că restul lumii nici nu există. Că familia Royal și prietenii lor snobi nu există. Dar chiar și în postura asta solitară pe care mi-am impus-o, nu mă pot abține de la a da drumul la radio, pe postul local care transmite meciul.

Desigur, frații Royal au parte de publicitate din plin. Reed reușește să-l placheze pe quarterback-ul advers. Easton are o acțiune care îi face pe comentatori să ofteze.

— Ei, *asta* e o lovitură.

— Amândoi vor avea nevoie de pungi cu gheață la noapte, aprobă celălalt comentator.

Astor Park câștigă, iar eu mormăi sarcastic „Hai, echipă!“, în timp ce închid radioul.

Îmi fac temele pentru a mă distra, dar sunt întreruptă de un mesaj de la Valerie. E o petrecere diseară, mă informează ea, de data asta acasă la cineva pe nume Wade. Mă întrebă dacă nu vreau, în loc de asta, să merg la ea și să dansăm toată noaptea. O refuz. Nu sunt în dispoziția de a pretinde că totul e în regulă cu viața mea.

Urăsc școala asta. Urăsc oamenii. Cu excepția lui Valerie, dar nu știu cât va mai putea prietena mea excentrică și energică — *singura* mea prietenă — să facă să merite osteneala.

În cele din urmă, cobor la parter și mă duc prin bucătărie, unde o găsesc pe Brooke la teighea, sorbind dintr-un pahar cu vin. Poartă o rochie roșie mătăsoasă, sandale cu toc și are o expresie impacientată.

— Bună, spun timid.

Ea mă salută din cap.

— E totul în regulă?

Iau o pungă de chipsuri tortilla din cămară și rămân acolo în picioare, neîndemânică, întrebându-mă de ce mă simt obligată să leg o conversație cu ea.

— Callum a întârziat, răspunde ea pe o voce gătuită. Avem zbor spre Manhattan pentru cină, dar el încă nu a ajuns acasă.

— Oh. Ăă. Îmi pare rău.

Zboară spre Manhattan doar ca să ia *cina*? Cine face așa ceva?

— Sunt sigură că se va întoarce curând. Probabil a fost reținut la birou.

Ea pufnește.

— Evident că a fost reținut la birou. *Trăiește* acolo, dă-l în mă-sa, în caz că n-ai observat.

Înjurătura ei dură mă face să mă simt stânjenită.

Expresia lui Brooke se înmoaie când îmi observă disconfortul.

— Îmi pare rău, draguță. Ignoră-mă. Sunt o javră irascibilă astăzi.

Zâmbeste, dar nu cu toată fața.

— De ce nu stai cu mine cât aștept? Cum a fost la școală?

— Să trecem peste întrebarea asta, spun imediat.

Asta se lasă cu un râset sănătos. Cu ochii sclipindu-i, Brooke bate cu palma pe scaunul gol de lângă ea.

— Stai jos, îmi ordonă. Și povestește-i totul lui Brooke.

Mă așez, deși nu sunt complet sigură de ce.

— Ce s-a întâmplat la școală, Ella?

Trag aer adânc în piept.

— Nimic, pe bune. Ah, se poate să fi rupt în bătaie pe cineva.

Un râs șocat iese din gura ei.

— Vai, dragă.

Dintr-un motiv pe care nu mi-l pot explica, sfârșesc prin a-i spune întreaga poveste. Cum Jordan a fost hotărâtă să mă umilească și să mă facă de râs. Cum am întors farsa în avantajul meu. Cum i-am îndesat târfei pumnul în bot. Când termin, Brooke mă surprinde bătându-mă ușor pe braț.

— Aveai tot dreptul să-ți pierzi cumpătul, spune ea ferm. Și foarte bine c-ai pus-o la punct pe obraznica aia.

Mă întreb dacă și Callum ar avea așa o reacție neobișnuit de mândră dacă ar ști ce i-am făcut lui Jordan, dar, cumva, mă îndoiesc.

— Mă simt prost, recunosc. În mod obișnuit, nu sunt o persoană violentă.

Brooke ridică din umeri.

— Uneori, o acțiune de intimidare e necesară, în special în lumea asta. În lumea *royală*. Crezi că fata asta, Carrington, va fi singura persoană care îți va provoca suferință pentru că vii de unde vii? Nu va fi. Împacă-te cu faptul că acum ai dușmani, Ella. Mulți. Familia Royal e puternică, iar tu faci parte din ea acum. Așa că ești sortită să le inspire ură și invidie oamenilor din jurul tău.

Îmi mușc buza.

— Nu sunt o Royal adevărată. Nu de sânge.

— Nu, dar ai sânge de O'Halloran.

Brooke zâmbeste.

— Crede-mă, e la fel de ispititor. Tatăl tău a fost un om foarte bogat. Callum e un om foarte bogat. Prin urmare, tu ești o fată foarte bogată.

Brooke soarbe delicat din paharul ei de vin.

— Obișnuiește-te cu bârfele, draga mea. Obișnuiește-te să intri într-o încăpere și toți oamenii să înceapă să spună în șoaptă că nu e locul tău acolo. Obișnuiește-te cu asta, dar nu lăsa acele șușoteli să te înfrângă. Lovește înapoi atunci când ești lovită. Nu fi slabă.

E ca un comandant de război ținând un discurs înainte de bătălie și nu sunt sigură dacă sunt de acord cu sfatul ei sau nu. Dar nu pot nega că mă simt ceva mai bine cu faptul că i-am aranjat azi figura cea îngâmfată a lui Jordan.

Auzim ușa de la intrare deschizându-se, iar o clipă mai târziu, Callum intră în bucătărie. Poartă un costum făcut la comandă și pare pilit.

— N-o spune, poruncește el înainte ca Brooke să apuce să deschidă gura.

Apoi vocea lui devine mai blândă.

— Îmi pare rău că am întârziat. Consiliul de administrație a decis să țină o ședință chiar când ieșeam pe ușă. Lasă-mă doar să mă schimb, apoi Durand ne va duce pe pistă. Hei, Ella. Cum a fost la școală?

— Minunat, mint, sărind de pe scaun.

Evit privirea amuzată a lui Brooke.

— Distracție plăcută la cină. Eu trebuie să-mi termin temele.

Țâșnesc afară din bucătărie, înainte să-și dea Callum seama că nu am mers la meciul de fotbal, așa cum a vrut el.

Mă îndrept înapoi spre camera mea de prințesă și petrec următoarele două ore confruntându-mă cu ecuații plictisitoare la matematică și e puțin trecut de ora unsprezece când ușa mea se trănțește de perete și Easton intră cu pași mari, fără să bată.

Tresar surprinsă.

— De ce dracu' n-ai bătut la ușă?

— Suntem rude. Rudele nu bat la ușă.

Părul lui castaniu e ud, ca și cum ar fi făcut duș de curând, și poartă pantaloni de trening, un tricou mulat și are o expresie ursuză. În mâna dreaptă ține o sticlă de Jack Daniel's.

— Ce vrei? îl întreb.

— Nu ai venit la meci.

— Așa, și?

— Reed ți-a spus să fii acolo.

— Așa, și? spun din nou.

Easton se încruntă. Face un pas spre mine.

— Și trebuie să menții aparențele. Tata te vrea implicată în rahaturile astea. Atâta timp cât îi cânti în strună, o să ne lase și pe noi în pace.

— Nu-mi plac jocurile astea. Tu și frații tăi nu vreți să fiți în preajma mea. Eu nu vreau să fiu în preajma voastră. De ce să pretindem altceva?

— Neah, tu vrei să fii în preajma noastră.
Vine și mai aproape și își lipește gura de urechea mea.

Respirația lui îmi atinge ușor gâtul, dar nu simt miros de alcool în ea. Nu cred că s-a înecat încă în sticlă.

— Și poate că și eu vreau să fiu în preajma ta.

Mă încrunt.

— Ce cauți în camera mea, Easton?

— Mă plictisesc și doar tu ești acasă.

Se trânteste pe patul meu și se întinde pe spate, stând pe coate, cu sticla de whiskey vârată lângă el.

— Valerie a spus că e o petrecere după meci. Ar fi trebuit să te duci acolo.

Cu o grimasă, își ridică tricoul, descoperind o vânătăie urâtă pe o parte.

— Am încasat o lovitură pe teren. Nu prea am chef de ieșit.

Încep să bănuiesc ceva.

— Unde e Reed?

— La petrecere. La fel și gemenii.

Ridică din umeri.

— După cum am spus, suntem doar noi doi.

— Eu mă bag în pat.

Ochii lui zăbovesc pe picioarele mele dezgolite și știu că nu îi scapă nici felul în care tricoul meu jerpelit mi se mulează pe piept. În loc să comenteze, se lasă să alunece pe pat și își așază capul pe pernele mele.

Strâng din dinți când văd că ia telecomanda de pe noptieră, aprinde televizorul și dă pe ESPN¹².

¹² Canal TV american de sport. (N.red.)

— Ieși afară, îi poruncesc. Vreau să dorm.

— E prea devreme să te bagi în pat. Nu mai fi așa nesuferită și stai jos.

În mod surprinzător, nu e nimic malițios în tonul lui. Doar umor.

Dar încă sunt bănuitoare. Mă așez cât de departe pot de el fără să cad de pe saltea.

Cu un rânjel, Easton se uită prin dormitorul meu roz și spune:

— Taică-meu e un fraier care habar n-are, așa-i?

Nu mă pot abține de la a-i întoarce rânjelul.

— Presupun că nu e obișnuit să crească fete.

— Nici să crească băieți, mormăie Easton pe sub mustață.

— Ah, asta e partea în care îmi spui despre complexele tale paterne? Tati n-a fost acasă, tati m-a ignorat, tati nu m-a iubit.

Își dă iar ochii peste cap și îmi ignoră tachinarea.

— Fratele meu e ofticat pe tine, spune în schimb.

— Fratele tău e mereu ofticat pe ceva.

Easton nu răspunde. Duce sticla la gură.

Curiozitatea mă învinge.

— În regulă, mușc momeala. De ce e ofticat?

— Pentru că ai șters pe jos azi cu Jordan.

— Și-a cerut-o.

Mai ia o înghițitură.

— Da, și-a cerut-o.

Ridică din sprâncene.

— Ce, nicio morală? Niciun „pătezi reputația numelui Royal, Ella. Ești o dezamăgire pentru noi toți“?

Își strânge capricios buzele.

— Neah.

— I se așterne din nou un rânjet pe față, diabolic de data asta.

— A fost chestia cea mai tare pe care am văzut-o în ultima vreme. Voi două rostogolindu-vă așa pe podea... *drace*. Mi-ați oferit material suficient de labă pentru următorii ani.

— Scârbos. Nu vreau să aud despre cum faci tu laba.

— Ba sigur că vrei.

Încă o înghițitură, apoi îmi întinde sticla de Jack.

— Bea.

— Nu, mersi.

— Dă-o-n mă-sa, nu mai fi mereu atât de dificilă. Trăiește și tu un pic.

Îmi îndeasă sticla în mână.

— Bea.

Beau.

Nu știu sigur de ce. Poate pentru că vreau să mă amețesc. Poate pentru că e prima dată când un alt membru al familiei Royal în afară de Callum a fost drăguț cu mine în vreun fel, de când m-am mutat aici.

Ochii lui Easton strălucesc aprobator când iau o înghițitură babană. Își trece o mână prin păr, apoi tresare de durere. Îmi pare rău pentru el. Aia e o vânătaie dată naibii.

Stăm în tăcere o vreme, pasând sticla de la unul la altul. Când încep să mă simt amețită, nu mai beau, iar el îmi dă un ghiont într-o parte, chiar dacă privirea lui rămâne lipită de televizor.

— Nu bei destul.

— Nu mai vreau.

Mă las înapoi pe spate, pe tăblia patului și închid ochii. Nu îmi place să mă îmbăt. Mă opresc când sunt pilită.

— Ai fost vreodată beată? mă provoacă el.

— Da. Tu?

— Niciodată, spune el inocent.

Pufnesc.

— Aha. Tu probabil erai alcoolic la vârsta de zece ani.

Imediat ce-mi ies cuvintele pe gură, oftez.

— Ce?

Mă privește curios. E mult mai atrăgător când nu se încruntă sau rânjește.

— Nimic, doar o amintire prostească.

Ar trebui să schimb subiectul — să vorbesc despre trecutul meu e ceva ce, de obicei, evit —, dar amintirea asta a prins rădăcini, așa că nu mă pot opri din răs acum.

— E destul de aiurea, de fapt.

— Ei bine, acum sunt intrigat.

— Eu aveam zece ani când m-am îmbătat prima dată, mărturisesc.

El afixează o grimasă.

— Pe bune?

— Mda. Mama ieșea cu tipul ăsta, Leo.

Care avea legături cu mafia, dar nu îi împărtășesc asta lui Easton.

— Locuiam în Chicago pe vremea aia, iar într-un weekend ne-a dus la un meci de-al echipei Cubs. El bea bere, iar eu mă tot milogeam să-mi dea o gură. Mama era toată ceva de genul — nici vorbă, doar peste cadavrul meu, dar Leo a convins-o că o înghițitură n-o să mă omoare.

Închid ochii, visându-mă înapoi în ziua aceea caldă de iunie.

— Așa că am încercat și avea un gust oribil. Lui Leo i s-a părut că fața pe care am făcut-o când am băut era haioasă, așa că, de fiecare dată când mama se întorcea cu spatele, îmi dădea sticla, apoi se pișa pe el de răs văzându-mi mutra. Nu

cred să fi băut mai mult de un sfert din sticla aia, dar m-am făcut *mangă*.

Lângă mine, Easton izbucnește în râs. Realizez că e prima oară când aud un râs sincer în palatul Royal.

— Nu a luat-o razna mama ta?

— O, ba da. Dumnezeule. Trebuia s-o fi văzut. Eu mă tot poticneam sus și jos pe culoarul ăla — o copilă de zece ani bolborosind ca un bețivan — „cu-cu-cum adică nu-mi cumperi un hotdog?”

Amândoi ne prăpădim de râs acum, zdruncinând salteaua de sub noi. E drăguț. Așa că, bineînțeles, nu durează mult.

Easton devine brusc tăcut, apoi întoarce capul să-mi vadă ochii.

— Chiar ai fost dansatoare de striptease?

Înțepenesc. Cuvântul *nu* îmi stă pe limbă. Dar ce mai contează acum? Copiii de la școală vor spune că am făcut striptease, indiferent că e adevărat sau nu.

Așa că aprob din cap.

Pare impresionat.

— Asta e destul de tare.

— Nu, nu e.

Se mișcă, iar umărul lui îl atinge pe al meu. Nu știu dacă e intenționat, dar când fața lui se întoarce spre mine, îmi dau seama că e perfect conștient de contactul dintre trupurile noastre.

— Știi, ești sexy atunci când nu ești răutăcioasă.

Privirea lui îmi fixează gura.

Rămân stană de piatră, dar nu frica e cea care îmi face inima să bată atât de tare. Ochii lui Easton sunt întunecați de dorință. Au aceeași nuanță de albastru ca ai lui Reed.

— Ar trebui să pleci.

Înghit în sec.

— Vreau să mă bag în pat acum.

— Nu, nu vrei.

Are dreptate, nu vreau. Gândurile îmi sunt amestecate. Mă gândesc la Reed, la maxilarul lui puternic și la fața lui perfectă. Easton are același maxilar. Înainte să mă pot opri, mâna mea se întinde să-l atingă.

Un sunet răgușit îi scapă printre buze. Se abandonează degetelor mele. Barba lui țepoasă îmi zgârie pielea netedă.

Sunt șocată să simt un val de căldură între picioare.

— Trebuia să vii tu și să dai totul peste cap, nu-i așa? murmură el.

Și își apasă buzele de ale mele.

Inima îmi bate mai tare, în ritmul în care vibrează alcoolul prin mine. Trăgând adânc aer în piept, îmi iau încet buzele de pe ale lui Easton, înainte ca sărutul ăsta să meargă mai departe.

Expir agitată, complet pregătită să pretind că nimic nu s-a întâmplat, dar am subestimat sex-appealul lui Easton Royal. E superb. Ochii lui au pleoape mari, maxilarul lui e puternic, ca al fratelui său. Prostul de frate-său. De ce nu mi-l pot scoate din minte pe Reed?

Easton își trece degetele prin părul meu și mă trage iar spre el. Buzele lui le ating pe ale mele doar puțin, înainte să se tragă înapoi. În privirea lui văd chemarea.

Îi ating obrazul și închid ochii. Un semn clar. Nu am realizat cât de mult râvneam după contactul uman. Buzele fierbinți ale unui băiat peste ale mele, mâinile lui mângâindu-mi părul. Chiar dacă sunt virgină, m-am mai prostit înainte, iar corpul meu își amintește ce bine se simte asta. Mă las sub greutatea pieptului lui Easton când gurile noastre se întâlnesc din nou.

Următorul lucru pe care-l știu e că e deasupra mea, greutatea corpului său împingându-mă în saltea. Își mișcă șoldurile, iar pe mine mă străbate plăcerea, făcându-mă să tremur de dorință.

Easton mă sărută din nou. Adânc și nesătul.

Limba lui îmi intră în gură exact în același moment în care o voce contrariată spune:

— Faci mișto de mine?

Easton și cu mine ne îndepărtăm, corpurile noastre rotindu-se spre ușa deschisă, unde stă Reed, holbându-se la noi ca și cum nu i-ar veni să creadă.

— Reed..., începe Easton, dar fără folos.

Fratele lui se întoarce și pleacă furios.

Pașii lui Reed răsună la fel ca inima mea care bubuie.

Lângă mine, Easton se rostogolește pe spate. Se uită la tavan și șoptește:

— Căcat.

Capitolul 17

Trece o secundă. Două. Trei. Easton se ridică brusc din pat și o ia la fugă după Reed.

— Eram beat, îl aud exclamând în hol.

Iar durerea umilinței — rușinea pe care juram că n-am simțit-o niciodată — mă mistuiește. M-a sărutat doar pentru că era beat.

— În fine, East. Fă ce vrei. Întotdeauna faci. Reed pare obosit, iar inima mea proastă, aia flămândă și singură care l-a lăsat pe Easton să mă sărute, suferă după Reed.

— Du-te naibii, Reed. Ai vrut să nu mai fiu pe calmante și nu mai sunt, dar am fost călcat în picioare de o vită de o sută cincizeci de kile acolo, iar coastele mă dor ca dracu'. Deci ori bere, ori oxi¹³. Alege una.

Vocea lui Easton se aude tot mai vag, iar răspunsul lui Reed nu-l mai aud. Împotriva rațiunii, mă pitesc după ușă și pândesc holul. Ajung exact la timp să îi văd pe amândoi dispărând în camera lui Reed. Picioarele mele desculțe nu

¹³ Oxicononă, analgezic puternic, care aparține grupului de medicamente opioide. (N.t.)

fac niciun zgomot pe hol, când merg pe vârfuri spre ușa care e acum închisă.

— De ce nu ești la petrecere? Abby era toată peste tine după meci, spune Easton. Se lasă ușor, frate.

Reed pufnește.

— De asta sunt aici. Nu vreau să fiu din nou cu aia.

— Păi de ce ai ieșit cu ea de la bun început?

Îmi țin respirația, pentru că și eu aș vrea să aflu răspunsul la întrebare. Care e genul lui Reed, mai exact?

Se aude o bufnitură, apoi încă una, ca și cum cineva ar lovi ceva de perete.

— Ea... ea îmi amintea de mama. Blândă. Tăcută. Deloc insistentă.

— Ca Ella.

Easton râde sarcastic. Încă o lovitură, de data asta ușor înăbușită.

— Hei, aproape m-ai lovit cu mingea aia, nemernicule.

Amândoi râd. Râd de mine?

— Las-o în pace, East. Nu știi cu cine a mai umblat, îl avertizează Reed, iar acum se aude ca și cum ar da pase cu mingea, discutând lejer despre istoricul meu sexual.

— Chiar a făcut striptease? Întrebă Easton după puțin timp. Mie mi-a spus că a făcut, dar putea fi o minciună.

— Asta a spus și Brooke. În plus, e și în raportul tatei.

Brooke le-a spus că am făcut striptease? E ultima dată când am încredere în ea! Și ce dracu' vrea să spună cu faptul că tatăl lor are un *raport* despre mine?

— Eu nu l-am citit. Erau și poze?

Îmi dau ochii peste cap la auzul dorinței din vocea lui Easton.

— Mda.

— Cu ea făcând striptease?

Acum e chiar și mai entuziasmat.

— Neah. Doar poze cu ea făcând căcaturi obișnuite.

Reed face o pauză.

— A avut trei slujbe vara trecută. Era recepționeră într-o parcare de tiruri dimineața, vânzătoare la un magazin după-masa și făcea striptease în barul ăla de puștoaice noaptea.

— Mda. Nasol.

Easton pare aproape impresionat. Nu și Reed, totuși. Reed pare dezgustat.

— Cum a aflat asta Jordan?

— Unul dintre gemeni a lăsat să-i scape, probabil când i se făcea sex oral.

— Sawyer atunci. Nu poate să-și țină gura închisă când e vreo proastă pe lângă sula lui.

— Adevărat.

Se aude trântindu-se un sertar.

— Știi, te-ai putea folosi de chestia asta. Adică, drăcie, dacă e atrasă de tine, atunci folosește-te de ea. Rămâi cu ea. Află ce vrea cu adevărat. Eu încă nu-s convins că nu e nimic între ea și tata.

— Ea a zis că nu se culcă cu el.

— Și crezi asta?

— Poate.

Scepticismul lui Reed îl contaminează pe Easton.

— Cu câți tipi crezi că a fost?

— Cine știe? Profitoarele ca ea și-ar desface picioarele în fața oricui le vântură câțiva dolari pe sub nas.

Nu sunt o profitoare! îmi vine să strig. Iar nesimțiii ăștia n-ar putea să se înșele mai tare cu privire la „viața mea sexuală” activă. Nici măcar sex oral n-am făcut. Pe un barometru

sexual, mă plasez mai degrabă spre puritană decât profesionalistă.

— Crezi că m-ar putea învăța ceva? se întreabă Easton.

— Cum e să ai BTS¹⁴. Dar dacă vrei să i-o tragi, fă-o. Nu-mi pasă.

— Zău? Pentru că arunci mingea aia atât de tare, încât pare că ți-ar păsa.

Bufniturile se opresc.

— Ai dreptate. Chiar îmi pasă.

Mâna îmi alunecă pe gâtleej. Bufnitură. Bufnitură. Bufnitură. Iar aruncă mingea înainte și înapoi. Sau poate ce se aude e speranța din inima mea.

— Îmi pasă de tine. Îmi pasă dacă ești rănit, dacă te îmbolnăvești, în fine. Nu dau doi bani pe ea, să știi.

Mă uit în jos, la mâna mea, așteptându-mă să văd sânge curgând din rana pe care tocmai mi-a făcut-o și a lăsat-o deschisă. Dar nu e nimic acolo.

Alarma mea sună la cinci. Ochii îmi sunt iritați și simt durere în tot corpul. Cred că am plâns puțin înainte să adorm, însă în dimineața asta simt hotărârea cu forțe proaspete. Nu are sens să îmi doresc ca frații Royal să mă placă, mai ales Reed. Văduva lui Steve e o javră, dar cel puțin asta e evident, așa că știu la ce să mă aștept. Iar în ceea ce-l privește pe Easton trebuie să fiu de două ori mai atentă. Dacă încerc să mă folosesc, am să-l folosesc la rândul meu.

La urma urmei, n-am niciun secret. Sunt toate scrise într-un raport de-al lui Callum.

¹⁴ BTS = prescurtare pentru boli cu transmitere sexuală. (N.t.)

Îmi leg șireturile la teniși și îmi trag pe umăr rucsacul, care e cu zece miare mai ușor. Am decis că era prea stresant să car după mine tot bănetul ăla, așa că l-am îndesat dedesubtul chiuvetei din baie. Sper să fie în siguranță acolo.

Să fiu trează atât de devreme într-o dimineață de sâmbătă e derutant, dar Lucy m-a rugat să vin azi și s-o ajut cu o comandă de tort și nu am putut să-i spun nu. Pe deasupra, îmi prind bine banii în plus pe care pot să-i câștig.

Pe hol, încerc să fiu pe cât de tăcută posibil, ca să nu îi trezesc pe Royali. Sunt atât de concentrată să cobor scările în vârfurile picioarelor, încât aproape cad de-a dura când aud vocea joasă a lui Reed în spatele meu.

— Unde te duci?

— *Hmm, asta nu e treaba ta.* Mă gândesc că, dacă nu îl bag în seamă, se va întoarce pur și simplu în camera lui.

— În fine, mormăie el, când tăcerea mea nu se mai sfârșește. Nu-mi pasă.

După ce ușa de la dormitorul lui se închide, mă felicitez pentru că am îndepărtat încă o persoană din viața mea și mă strecor afară pe ușa din față. Încă e întuneric afară, când merg spre stația de autobuz. Când ajung acolo, mă ghemuiesc sub adăpostul din stație și încerc să resping orice gând despre lucrurile rele din viața mea.

Talentul meu, dacă am vreunul, nu e să dansez. E capacitatea mea de a crede că ziua de mâine poate fi mai bună. Nu prea știu de unde am moștenit optimismul ăsta. Poate că de la mama. La un moment dat, am început să mă gândesc că, dacă doar aş trece peste o experiență urâtă, peste o zi proastă, ziua de mâine ar veni cu ceva mai bun, mai plin de speranță, mai nou.

Și acum cred asta. Și acum cred că undeva, acolo, e ceva bun pentru mine. Trebuie doar să stărui până când vine și

vremea mea, pentru că sigur, *sigur* nu s-ar întâmpla nimic din toate astea dacă nu m-ar aștepta o răsplată în viitor.

Inspir adânc. Sarea marină face aerul să fie proaspăt și înțepător. Oricât de groaznici ar fi cei din familia Royal, oricât de înfiorătoare ar fi Dinah O'Halloran, azi *este* mai bine decât era acum o săptămână. Am un pat cald, haine frumoase, mâncare din belșug. Merg la o școală nemaipomenită. Am o prietenă.

Totul va fi bine.

Serios.

Ajung la brutărie simțindu-mă mai bine decât m-am simțit zile întregi. Sigur se vede, pentru că Lucy mă complimentează de îndată.

— Arăți superb în dimineața asta. Oh, să fii tânăr din nou. Cloncâne, prefăcându-se îngrijorată.

— Și tu arăți minunat, Luce, îi spun în timp ce-mi leg șorțul. Iar ceva miroase delicios aici. Ce sunt alea? Arăt către bunățile glazurate, sub formă de dom.

— Pâinițe în formă de maimuțe. Sunt bucățele de aluat de pâine cu aromă de scorțișoară, date prin caramel și unt. Vrei una?

Dau din cap cu atâta entuziasm, încât aproape mă dezechilibrez.

— Cred că am avut un orgasm doar mirosindu-le.

Lucy râde încântată, cărlionții ei scurți săltându-i de jur împrejurul capului.

— Atunci ia una și am să-ți arăt cum să mai faci încă patru tăvi a câte douăsprezece bucăți.

— Abia aștept.

Pâinițele în formă de maimuță sunt un succes. Le vindem pe toate înainte de opt dimineața, iar Lucy mă trimite în spate să mai fac, înainte să termin tura. La douăsprezece

fără un sfert, apare Valerie și sunt într-o dispoziție atât de bună, încât practic o întâmpin cu o îmbrățișare.

— Ce faci aici? o întreb veselă, strângând-o tare în brațe înainte să îi dau drumul.

— Eram în împrejurimi. Ce e cu tine? râde Valerie. Ți-ai tras-o azi-noapte?

— Nu, dar am avut orgasme provocate de patiserie toată dimineața. Scot o bunățate abia coaptă din raft și i-o întind.

Valerie rupe o bucată de pâine și începe să geamă când zahărul îi ajunge pe limbă.

— Oh, Dumnezeule.

— Așa-i? mă hlizesc eu.

— Te ia Durand sau ai nevoie să te ducă cineva cu mașina până acasă? Am mașină azi! spune Valerie înainte să-și umple gura cu carbohidrați.

— Ar fi minunat dacă m-ai putea duce. Îmi dau jos șorțul și mă grăbesc să-mi iau lucrurile. E în regulă dacă plec, Luce?

Ea îmi face semn cu mâna că pot pleca, fiind ocupată cu un alt client.

Mașina lui Valerie e un model mai vechi de Honda și pare din alt film printre toate Mercedesurile, Land Roverele și Audiurile care umplu locurile de parcare de afară.

— E mașina mamei lui Tam, îmi explică. M-am oferit să fac câteva cumpărături pentru ea.

— Ah, super.

Timidă, îi împărtășesc:

— Callum spune că voi primi o mașină, așa că, odată ce ajunge, poți să o împrumuți oricând vrei.

— Oo, mersi. Ești cea mai bună prietenă bună din lume.

Râde, apoi se uită la mine.

— În fine, de fapt opriseam ca să văd dacă n-ai chef să mergem undeva diseară.

Entuziasmul îmi piere puțin. Sper că nu mă cheamă la o petrecere, pentru că ideea de a petrece timp cu elevii de la Astor Park în afara școlii nu e tocmai tentată.

— Păi, am câteva teme...

Valerie se întinde și mă ciupește.

— Au! Pentru ce-a fost asta?

Îmi frec brațul și mă uit urât la ea.

— Ai puțină încredere în mine. Nu te duc la o petrecere de la Astor. Adică, ar putea apărea oameni de la Astor pe-acolo, dar e un club din oraș unde, la anumite ocazii, pot intra persoane sub douăzeci și unu, iar diseară e una dintre acele ocazii. O să fie lume de peste tot, nu doar de la Astor Park.

— Eu nu am optsprezece ani. Mă prăbușesc în scaun. Iar singurul act de identitate pe care-l am spune că am treizeci și patru de ani.

— Nu contează. Arăți beton. Te vor lăsa să intri, spune Valerie încrezătoare.

Are dreptate. Nu ne legitimizează pe niciuna la intrare, când ajungem la club mai târziu în acea seară. Bodyguardul plimbă lumina lanternei peste mine și Val, analizându-ne părul tapat, rochiile scurte și tocurile înalte și ne lasă să intrăm, făcându-ne cu ochiul.

Locul arată ca un depozit renovat. Basul face pereții să tremure și stroboscopul luminează ringul de dans. Drept în față, e o scenă pe care niște fete dansează provocator.

— Noi dansăm în alea diseară, îmi urlă Valerie în ureche.

Mă ghidez după mâna ei. Deasupra ringului de dans, suspendate la diferite niveluri, sunt patru cuști pentru

oameni. În fiecare dintre ele sunt dansatori. O tipă și un tip care își leagă ășoldurile lipiți unul de celălalt, iar în celelalte trei sunt trei fete, dansând singure.

— De ce? întreb cu suspiciune.

— Ca să ne simțim bine. Îmi e dor de Tam și vreau să dansez și să mă distrez.

— Nu putem să dansăm pur și simplu pe ring?

Valerie dă din cap.

— Nu. Jumătate din plăcerea dansului o face aprecierea mulțimii. Rânjește la mine.

Mă uit la ea amuzată.

— Asta pare atât de atipic pentru tine.

Ea râde și își scutură părul bogat.

— Nu sunt o lașă. Îmi place să dansez și să mă dau mare și ăsta e locul în care pot s-o fac. Tam m-a adus aici și am rupt ringul de dans. Iar după, am rupt patul. Își mușcă buza, iar ochii îi devin puțin strălucitori, în timp ce-și amintește de o zbenguială de după petrecere cu iubitul ei.

Deci Val e puțin exhibiționistă. Cine-ar fi zis? Presupun că întotdeauna ăștia mai liniștiți sunt. Pe mine nu m-a deranjat niciodată să dansez în fața altora, dar nici nu mi-a făcut vreo plăcere deosebită, cum pare să îi facă lui Val. Odată ce încep să dansez, mă pierd în muzică și uit de privitori.

Poate că e un reflex de autoapărare — unul pe care l-am deprins când făceam striptease la cincisprezece ani. Dar, indiferent de motiv, când îmi intră ritmul în sânge, poate să nu fie nimeni sau pot să fie o sută de oameni în jur. Eu mă mișc pentru muzică, nu pentru public.

— Sigur. Mă bag.

Pare încântată.

— Super. O cușcă sau două?

— Ce-ai zice să mergem împreună? Chiar o să dăm un spectacol pe cinste.

Bărbații de la Miss Candy erau înnebuniți când două fete dansau împreună. Exact așa cum jucătorii de fotbal de zilele trecute au gustat din plin bătaia mea cu Jordan.

Valerie bate din palme.

— Așteaptă aici. Mă întorc imediat.

O văd mergând grăbită la un tip dintr-un separeu. Am presupus că e DJ, dar mă gândesc că el o fi controlând accesul la cuști. Schimbă câteva vorbe, iar tipul ridică un deget la ea. Valerie se întinde peste barieră și îl îmbrățișează.

Odată ce a reușit să-l convingă că spectacolul nostru e mai bun, vine înapoi fugind spre mine.

— Încă o piesă, spune ea, și urcăm. Ia două ape minerale de la o chelneriță care e în trecere și îmi dă și mie una.

Val nu e tocmai răbdătoare. Țopăie de pe un picior pe celălalt. Lovește ușor cu palma peste picior. Într-un sfârșit, se întoarce spre mine.

— De ce te face Jordan stripăriță?

— Pentru că am fost una, recunosc. Am făcut striptease pentru a putea plăti rețetele de la medic ale mamei și, după ce a murit, am făcut striptease ca să am un acoperiș deasupra capului.

Rămâne cu gura căscată.

— Drace. De ce nu te-ai dus pur și simplu la o rudă?

— Nu am știut să fi avut vreuna.

Ridic din umeri.

— Am fost doar eu și mama de când mă știu. Și, odată ce ea n-a mai fost, n-am vrut să ajung la un asistent maternal. Am auzit despre toate coșmarurile alea din sistem și m-am gândit că, dacă ne-am întreținut amândouă atâta timp, încă

doi ani în care să îmi port de grijă doar mie aveau să fie floare la ureche.

— Oau. Mă impresionezi foarte tare, declară Val.

Pufnesc.

— Cu ce? Dezbrăcatul pentru bani nu e un talent pe care să-l admire prea mulți.

Mintea îmi zboară involuntar la Reed. El cu siguranță nu crede că e un talent cu care ar trebui să mă laud.

— Ești foarte dibace, spune Val. Iar asta e demn de admirație.

— Dibace? Cine zice dibace?

— Eu!

Zâmbește și îmi trage mâna.

— Dibace. Dibace. Dibace.

Încep să râd, fiindcă Val e adorabilă, iar zâmbetele ei sunt molipsitoare. Mă ia de mână.

— Hai să mergem. E rândul nostru.

O las să mă ghideze până la baza scărilor. Cuplul deja a plecat, iar ușa de la cușcă e deschisă. Urcăm repede scăările și intrăm. Val închide ușa în urma noastră.

— Hai să ne distrăm! strigă ea să acopere muzica.

Și o facem. Începem să dansăm una lângă cealaltă, fiecare cu mișcările ei. E ca jocul video, doar că acțiunea se petrece în realitate. Tipii de sub noi se opresc din dansat și încep să se uite la noi, iar privirile lor admiratoare acționează asupra mea într-un mod pe care nu-l credeam posibil. Am avut parte de o groază de bărbați holbându-se la mine până acum, dar acum e pentru prima oară când mă bucur cu adevărat de atenția lor. Îmi plimb mâinile pe solduri și fac mișcări lascive în jos, până spre podeaua cuștii. Val se lasă peste bare și le cuprinde, zburciându-se pe ritmurile muzicii.

Când încep să mă ridic, îl văd — Reed. Stă pleoștit la bar, cu o sticlă de bere bălăngănindu-i-se între degete. Buzele îi sunt întredeschise — de uimire? Dorință? Nu sunt sigură, dar chiar și de la distanța asta îi simt privirea arzându-mă pe măsură ce mă cercetează.

E cel mai atrăgător tip din club, fără îndoială. Mai înalt decât aproape toată lumea, mai musculos, mai orice. Nu mă pot abține să nu admir felul în care i se mulează tricoul negru pe pieptul perfect și simt un frison în coloană. Lângându-mi buzele, mă ridic. Măinile lui Val îmi aterizează pe talie. Pe tocuri, avem aproape aceeași înălțime. Îi simt sâni apăsători de spatele meu, în timp ce îmi folosește corpul ca pe o bară la care își execută mișcările.

Uralele mulțimii de sub noi sunt tot mai intense, dar pentru mine singurul lucru care există e Reed Royal. Mă uit intens la el.

Și el la mine.

Îmi bag degetul în gură și îl scot lent afară. El nu-și întoarce privirea.

Îmi plimb degetul pe gât, printre sâni, în jos, pe abdomen. Gălăgia devine din ce în ce mai răsunătoare. Mâna mea coboară mai jos.

Ochii lui Reed sunt lipiți de mine. Gura lui se mișcă. *Ella... Ella...*

— Ella.

Valerie mă cuprinde de talie și își lasă capul pe umărul meu.

— E gata piesa. Mergem?

Mă uit înapoi printre bare, dar Reed nu mai e. Scutur din cap. Mi-am imaginat totul? A fost măcar acolo?

— Da, bolborosesc. Sunt gata să mergem.

Întregul corp îmi pulsează. Nu sunt atât de neexperimentată încât să nu știu ce e zvâcnirea dintre picioarele mele. Doar că... nu știu că, atingându-mă îmi voi putea oferi ușurarea de care aveam nevoie.

— Frumos, fetelor. Foarte frumos, strigă spre noi bodyguardul când ieșim. Cușca e a voastră oricând vreți în noaptea asta.

— Mersi, Jorge! spune Val.

El îi întinde două sticle de apă.

— Oricând, dragă. Oricând.

— Te dorește, îi spun când mergem mai încolo.

— Mda, dar eu nu vreau pe nimeni în afară de Tam. Bea cu sete, apoi își plimbă sticla de apă pe frunte. Dar o simt acum. Știi ce vreau să zic?

Spre groaza mea, știu.

— Oricum, trebuie să fac pipi. Vrei să vii?

Scutur din cap.

— Te aștept aici.

În vreme ce ea dispare în mulțime, eu îmi termin sticla de apă și mă uit prin club. E mult mai aglomerat acum și observ câteva priviri destul de interesate, îndreptate în direcția mea.

Fac contact vizual cu un tip drăguț cu o freză punk. E îmbrăcat cu blugi, un tricou strâmt și converși. O lumină pâlpâitoare de club îi scoate în evidență piercingul din sprânceană și pe cel din buza de sus.

Pare... plăcut. Ca și cum l-aș cunoaște. Ca și cum am fi făcuți din același material. Îi zâmbesc de probă, iar el îmi zâmbeste înapoi. Observ că murmură ceva către unul dintre prietenii lui, apoi se îndreaptă spre mine. Îmi îndrept spatele...

— Hei, surioară. Hai să dansăm.

Easton apare de nicăieri, rezemându-și de mine trupul lui masiv.

Băiatul care se îndrepta spre mine se oprește. Rahat.

— Iau o pauză, să mă odihnesc.

Oare ar trebui să îi fac cu mâna, să știe că e în regulă? Că Easton n-o să-l muște?

Easton îmi urmărește privirea și se uită furios, până când tipul cu piercing ridică brațele în semn că cedează și se întoarce la masa lui.

— Deci, unde eram? Întrebă Easton inocent. Ah, da, să dansăm.

Oftez și mă supun. Easton tocmai a arătat cât se poate de clar că va fugări orice tip din preajma mea în seara asta. Îmi cuprinde talia și efectiv mă cară pe ringul de dans.

— Arăți beton în seara asta. Dacă n-ai fi sora mea, aș sări pe tine.

— Deja ai sărit pe mine.

Ridic o sprânceană când îi văd privirea derutată.

— Noaptea trecută?

Pufnește.

— Da, bine. Aia. Hai să dansăm.

Câțiva tipi îl bat încurajator pe spate când ne legănăm pe lângă ei și îi strigă ceva de genul „ești cel mai tare”. Ignor asta pentru că, dacă Easton e aici, atunci pe Reed trebuie că l-am văzut mai devreme. Reed, cel pentru care am dansat. Reed, care m-a devorat cu privirea și m-a făcut să mă simt atât de înfierbântată încât și acum îmi simt trupul de parcă ar fi în flăcări.

— Sunt destul de sigură că ai sări pe oricine, având în vedere starea în care ești, remarc.

Măinile lui Easton mi se plimbă pe șolduri, atingându-mi ușor rochia și rămânând pe pielea expusă prin despicăturile rochiei.

— Am și eu standarde. Nu multe, dar am.

— Mă bucur că mă ridic la nivelul tău, spun sec.

Mă trage mai aproape de el, dar, în mod surprinzător, mâinile lui nu continuă să îmi cerceteze trupul. Îmi împletesc mâinile după gâtul lui și mă întreb ce jucăm acum.

— Ai făcut un spectacol bun. Mi-ar fi plăcut să te văd făcând striptease.

— Fă tu primul și poate, dacă ești destul de bun, am să îți întorc favoarea.

Ochii i se umplu de încântare. Lubește ideea de spectacol.

— Surioară, nu pot să-ți arăt marfa mea. Sunt atât de frumos, încât simplul fapt că m-ai putea vedea te-ar compromite pentru toți ceilalți bărbați.

Râd fără să vreau.

— Exagerezi, Easton.

— Da.

Aprobă din cap solemn.

— De asta mă culc cu toată lumea. Pentru că nicio fată nu se poate descurca în totalitate cu mine.

Declarația asta mă face să îmi dau ochii peste cap.

— Dacă povestea asta pe care ți-o spui ție însuși te face să te simți mai bine, atunci înfruptă-te.

— Oh, o fac, nu-ți face griji.

Își coboară capul lângă al meu, iar damful de alcool aproape mă dă pe spate.

— Doamne, miroși ca o berărie.

Îl împing puțin, ca să fie niște distanță între noi.

El zâmbeste, dar nu e drăguț.
— Sunt alcoolic, nu știi? Am probleme de dependență. Le-am moștenit de la mami, așa cum și maică-ta ți-a dat ție mai departe gena de curvă. Nu-i așa că sunt niște cadouri minunate?

Dacă nu i s-ar citi durerea în ochi, i-aș fi spus că aș prefera să mă îmbrac precum o târfă decât să mă înec într-o sticlă, dar suferința lui e una pe care o recunosc, așa că, în loc să îi întorc un comentariu frivol, îi trag capul pe umărul meu.

— Of, Easton, și mie mi-e dor de mama mea, șoptesc în părul lui umezit de transpirație.

El se cutremură și mă prinde și mai strâns. Își întoarce fața spre gâtul meu și își apasă buzele peste o venă. Nu e tocmai erotic. E mai mult... caută alinarea în cineva care nu îl judecă.

Peste corpul lui încovoiat, zăresc o pereche de ochi care aruncă flăcări.

Reed.

Și sunt atât de sătulă de asta. O fi vrând Easton să mă folosească, dar nici eu nu mă dau înapoi să-l folosesc pe el.

Amândoi vrem ceva... alinare, afecțiune, un mod de a face lumea să dispară. Îi ridic capul lui Easton.

— Ce e? murmură el.

— Sărută-mă ca și cum m-ai dori, îi spun.

Ochii i se întunecă și își scoate limba ca să-și umezească buza de jos, și e al dracului de sexy.

Privirea mea fuge spre Reed, care nu a încetat să privească încruntat.

— Sărută-mă, îi repet.

Își lasă capul în jos și șoptește:

— Nu contează că-ți închipui că sunt Reed. Și eu îmi închipui că tu ești altcineva.

Cuvintele lui se pierd atunci când gura lui o lovește pe a mea. Buzele îi sunt atât de calde. Iar corpul lui, puternic și ferm — atât de asemănător cu al fratelui său, apăsându-se peste mine. Mă las purtată de val. Ne sărutăm și ne sărutăm și ne legănăm pe muzică până când cineva ne desparte și suntem târați de pe ringul de dans.

Un bodyguard nemulțumit își încrucișează brațele la piept.

— Fără sex pe ringul de dans. Hai, valea.

Easton își dă capul pe spate și râde isteric. Bodyguardul nu cedează și, în schimb, ne arată ieșirea. Mă uit împrejur, însă Reed a dispărut.

— Unde e Reed? întreb prostește.

— Probabil are treabă cu Abby în parcare.

Slavă cerului că Easton e distras, căutând ceva în buzunare, așa că nu își dă seama cât de mult mă dor cuvintele lui. Găsește ce căuta și îmi întinde un breloc cu chei.

— Sunt prea beat să conduc, surioară.

O găsesc pe Valerie, care spune că e în stare să ajungă singură acasă. Se pregătește să urce din nou scările pentru un dans în cușcă. Resemnata, îl duc pe Easton afară. Alcoolul trebuie să-i fi dat rău în cap, fiindcă se sprijină greoi de mine.

— Unde ai parcat?

Arată spre stânga.

— Acolo. Nu, stai.

Acum arată spre dreapta.

— Acolo.

Îi ochesc camioneta și mergem, poticnindu-ne, spre ea. Trei locuri mai încolo e SUV-ul lui Reed. Se... mișcă.

Și Easton observă Roverul și lovește capota. Apoi izbucnește într-un râs lătrat, ascuțit.

— Când camionul se leagănă, nu bate la ușă ca să mă pui pe pauză.

Faptul că îmi dau seama ce se petrece în SUV-ul ăla mă scoate din minți tot drumul spre casă. Cel puțin nu sunt nevoită să duc un schimb de replici înțepătoare cu Easton, din moment ce își pierde cunoștința cam la cinci minute după ce pornim.

La conac, îl ajut să se dea jos din camionetă și să urce scările. El se întoarce spre dormitorul meu și se trănțește pe pat, căzând cu fața în jos. După câteva încercări eșuate de a-l muta, mă dau bătută și merg la baie. Până mă întorc, el sforăie și-i curg balele pe cuvertura mea.

Mă gândesc dacă să merg în camera lui și să dorm în patul lui, apoi decid să îl învelesc și să dorm eu sub pătură. Găscesc o cuvertură și o arunc peste el. Căscând, mă scutur în timp ce îmi dau jos de pe mine bucata de material căreia Val i-a spus rochie și o las să cadă pe podea. Rămasă doar în chiloți, mă furișez sub pătură și mă ia somnul.

Când mă trezesc, în fața mea se află figura furioasă a lui Reed. Mă uit spre cealaltă parte de pat, unde a fost Easton, dar nu mai e aici.

— Ți-am spus să stai departe de frații mei, mârâie Reed.

— Nu prea sunt o bună ascultătoare. Dau să mă ridic în fund, apoi strâng așternuturile la piept. Am uitat că mi-am dat jos rochia și nu port decât chiloți.

— Sexul e sex, răspunde pe un ton misterios. Dacă trebuie să ți-o pun ca să nu-mi distrugi familia, am s-o fac.

Apoi pleacă, trântindu-mi ușa cu un pocnet răsunător. Rămân acolo șocată.

Ce dracu' a vrut să spună cu asta?

Capitolul 18

După trezirea *aceea* brutală, nu am nicio șansă să adorm la loc. Nu mă deranjez să fug după Reed ca să îi cer o explicație, pentru că știu că nu îmi va da una, dar acum e — îmi verific alarma — șapte dimineața și sunt complet trează. Superb.

În weekenduri nu muncesc, așa că mi-e groază de ziua asta deja. După cum îl cunosc pe Callum, va propune să facem tot felul de activități care să ne țină împreună și îi va forța pe băieții lui să se conformeze. Doamne, ia-mă acum.

Mă târăsc afară din pat și fac un duș rapid, apoi arunc pe mine o rochie galben-aprins de plajă, pe care mi-am luat-o în ziua în care Brooke și cu mine am fost la cum-părături. După razele de soare care străbat prin perdea, presupun că va fi o zi superbă și, când deschid geamul, o briză caldă pătrunde înăuntru și mă surprinde. E aproape sfârșitul lui septembrie. Vremea nu ar trebui să fie atât de frumoasă.

Oare vine azi Gideon acasă? Săptămâna trecută a venit de vineri, deci e puțin probabil să își facă apariția la sfârșitul weekendului, dar sper că o va face. Poate îi va distra pe tatăl și pe frații lui și nu-și vor mai aminti că sunt aici.

Ies din dormitor în același timp în care se deschide ușa de la camera lui Sawyer. Miniona roșcată cu care se giugiulea la petrecerea lui Jordan iese, iar el merge în urma ei, punându-i mâinile în jurul taliei atunci când se apleacă să o sărute.

Ea râde încetșor.

— Trebuie să plec. Să ajung acasă înainte să se prindă ai mei că nu am ajuns acasă azi-noapte.

El îi șoptește ceva la ureche, iar ea râde din nou.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, dragă, îi răspunde el.

Puștiul are doar șaisprezece ani, dar vocea lui e la fel de joasă și de răgușită ca a fraților lui mai mari.

— Mă suni mai târziu?

— Desigur.

Hlizindu-se, Sawyer o ia de mână, îi dă după ureche o suviță de păr roșcat și...

O, Dumnezeule. Ăla nu e Sawyer.

Rămân cu gura căscată. Arsura urâtă de pe mâna lui, cea pe care și-a făcut-o săptămâna asta, când și-a distrus cina, nu mai e. Dar o avea ieri — țin minte că am văzut-o.

Ceea ce înseamnă că tipul care e cu prietena lui Sawyer nu e Sawyer. E Sebastian. Mă întreb dacă fata știe.

Ea râde încântată când el o sărută din nou pe gât.

— Termină. Trebuie să plec!

Poate că știe.

Când se despart, mă observă amândoi stând acolo, iar fata pare nedumerită pentru o secundă. Murmură un „Bună” pe fugă și se grăbește să coboare scările.

Sawyer — nu, *Sebastian* — se încruntă la mine, apoi dispare în dormitorul lui — nu, în dormitorul *fratelui său*.

În regulă atunci. Eu doar îmi văd de treaba mea.

În bucătărie, îl găsesc pe celălalt geamăn la masă, mâncând cereale. Privirea îmi zboară imediat asupra mâinii lui stângi. Dap, arsura e acolo. Doar ca să îmi testez teoria, spun:

— 'Neața, Sebastian.

— Sawyer, spune scrâșnind din dinți înainte să bage și mai multe cereale în gură.

Îmi înghit un icnet. Băi, frate. Băieții ăștia o pasează ca între gemeni pe prietena lui Sawyer? Au tupeu. Dar e și pervers.

Îmi pun cereale într-un bol și mă aplec deasupra mesei să mănânc. Câteva minute mai târziu, Sebastian intră în bucătărie. Când trece pe lângă masă, Sawyer murmură spre fratele lui:

— Mersi, frate.

Nu mă pot abține. Mă bufnește râsul.

Amândoi se întorc să se uite urât la mine.

— Ce-i? mormăie Sawyer.

— Prietena ta știe că s-a culcat cu fratele tău azi-noapte? îl întreb.

Trăsăturile feței i se înăspresc, dar nu neagă. În loc de asta, proferează o amenințare.

— Dacă spui un cuvânt despre asta...

Îl întrerup cu un alt râset.

— Stați liniștiți, mezinilor Royal. Jucați ce jocuri sexuale dubioase vreți. Gura mea e pecetluită.

Callum intră în bucătărie, îmbrăcat într-un tricou polo alb și în pantaloni kaki. Părul lui întunecat e dat pe spate cu gel și, pentru prima oară, nu arată ca și cum ar fi dat iama la dulapul cu băuturi.

— Super, băieți, v-ați trezit, le spune gemenilor. Unde sunt ceilalți? Le-am spus să coboare la șapte și un sfert.

Se întoarce spre mine.

— Arăți adorabil, dar cred că ar trebui să te schimbi într-o ținută mai potrivită pentru navigat.

Mă uit la el ca vițelul la poarta nouă.

— Navigat?

— Nu ți-am spus aseară? Mergem toți pe vas în dimineața asta.

Poftim? Nu, *nu* mi-a spus, iar dacă aș fi știut asta, m-aș fi furișat afară din casă împreună cu iubita lui Sawyer și m-aș fi împachetat singură în portbagajul mașinii ei.

— Îți va plăcea la nebunie pe *Maria*, îmi spune Callum, părând entuziasmat. Nu prea e vânt, deci nu cred că vom ridica pânzele, dar va fi distractiv.

Eu și familia Royal pe un vas? În mijlocul apei? Callum probabil nu înțelege sensul cuvântului *distractiv*.

În clipa aceea, Easton intră în bucătărie împleticindu-se, gătit cu un șort boțit, un maiou strâmt și o șapcă de baseball trasă pe ochi. Fără îndoială, e mahmur de azi-noapte și brusc îmi imaginez cum se leagăna barca pe valuri, în timp ce Easton vomită peste bord toată dimineața.

— Reed! strigă Callum spre ușă. Mișcă-te odată! Ella, schimbă-te. Și încălță-te cu pantofii deck¹⁵ pe care ți i-a cumpărat Brooke — ți-a cumpărat pantofi deck, așa-i?

Habar nu am, pentru că „pantofii deck” nu fac parte din vocabularul meu. Încerc o altă cale prin care să scap din coșmarul pe care tocmai mi l-a descris.

— Callum, am foarte multe teme...

— Ia-le cu tine.

Îmi face semn cu mâna și strigă:

— Reed!

La dracu! Presupun că merg să mă dau cu barca.

¹⁵ Pantofi de navigație. (N.t.)

Maria e în totalitate ce te-ai aștepta să fie barca unui multimilionar. *Barcă*. Aiurea. E un iaht, desigur, iar eu mă simt de parcă aș juca într-un videoclip rap în timp ce stau rezemată de balustradă și sorb din sonda de cristal plină cu șampanie pe care Brooke mi-a strecurat-o în mână când Callum nu era atent. Mi-a făcut cu ochiul când mi-a dat-o, șoptindu-mi să spun că e bere de ghimbir, dacă întrebă Callum, ceva ce el nu face niciodată.

Avea dreptate Callum — e nemaipomenit aici, pe apă, iar Atlanticul se întinde de jur împrejurul nostru, calm și frumos.

Până în port, am condus eu, cu Brooke și Callum în mașină, iar băieții au luat SUV-ul lui Reed. Ceea ce a fost o ușurare, pentru că gândul de a sta în mașina lui Reed după ce am văzut-o zgâlțâindu-se seara trecută în parcare mi-ar fi întors stomacul pe dos.

Mă întreb cu cine era. Pun pariu că era cu Abby a lui, cea drăgălașă și inocentă. Totuși, nu sunt sigură că e satisfăcut. Am auzit că sexul se presupune că ar trebui să te facă să te simți eliberat și relaxat, însă întregul corp al lui Reed pare sub tensiune de când am urcat pe iaht.

El stă de cealaltă parte a balustradei, cât de departe posibil de mine și de Callum, astfel încât să nu cadă peste bord. Pe puntea superioară — unde se ia masa și e și un jacuzzi — Brooke face plajă nud, părul ei auriu strălucind sub razele soarelui. Afară nu e suficient de cald pentru costume de baie, darămite de costumul Evei, dar ei nu pare să-i pese.

— Deci, ce crezi? arată Callum către apă. E liniștitor, nu-i așa?

Nu tocmai. Nu există liniște atunci când Reed Royal se holbează la tine. Nu, te privește dușmănos, și face asta de vreo oră.

Easton încă e jos, făcând Dumnezeu știe ce, iar gemenii dorm adânc pe niște șezlonguri alăturate, astfel că singura companie pe care o am e Callum, iar Reed cu siguranță nu e bucuros de asta.

— Iubitule! strigă Brooke de pe punte. Vino să mă dai cu cremă pe spate!

Callum îmi evită privirea, probabil pentru că nu vrea să îi văd ochii excitați.

— E în regulă dacă te las aici singură puțin? întrebă.

— E în regulă. Du-te.

Sunt ușurată să rămân singură, dar ușurarea nu durează mult. Tensiunea reapare atunci când Reed vine spre mine cu pași mari, de prădător. Își odihnește brațele pe balustradă, privind drept în față.

— Ella.

Nu îmi pot da seama dacă e un salut sau o întrebare. Îmi dau ochii peste cap.

— Reed.

El nu mai spune nimic. Doar se uită în continuare la apă.

Trag cu ochiul în direcția lui, iar inima îmi tresare în felul acela enervant în care o face întotdeauna când e Reed în preajmă. E întruchiparea masculinității. E înalt și solid, iar trăsăturile îi sunt sculptate la perfecție. Rămân fără salivă în gură privindu-i brațele netede și musculoase, puternic încordate.

E cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât mine, așa că atunci când se întoarce într-un final spre mine, trebuie să-mi ridic capul ca să îi pot întâlni privirea.

Ochii aceia albaștri mă studiază rapid, zăbovind puțin asupra pantalonilor mei scurți din denim și a topului care se leagă după gât, lăsându-mi spatele gol. Se concentrează

asupra pantofilor deck bleumarin cu alb și strâmbă amuzat din colțul gurii.

Mă întreb dacă urmează să facă mișto de papucii mei, dar tentativa de zâmbet îi piere atunci când un geamăt răgușit se aude de deasupra noastră.

— *Da.* Vocea guturală a lui Brooke ne face pe mine și pe Reed să plecăm jenați capul.

Un mârâit de mascul urmează chemarea. După cum se vede, Callum nu are nicio problemă să treacă la treabă cu fiii lui prin preajmă. Asta mi se pare dezgustător, dar, în același timp, nu sunt capabilă să-l urăsc, nu după mărturisirea potrivit căreia încă suferă după soția lui. Pierderile ne determină să facem lucruri nebunești.

Reed lasă să-i scape o înjurătură.

— Haide să mergem.

Îmi apucă brațul cu o strânsoare de oțel, făcându-mi imposibilă orice altă acțiune în afară de a-l urma spre scările care duc sub punte.

— Unde mergem?

Nu răspunde. Deschide ușa și intră în sufrageria somptuoasă, care e mobilată cu mese de sticlă și canapele din piele. Reed trece hotărât drept prin bucătărie și prin locul de luat masa spre cabinele din spate.

Bate într-o ușă din lemn de stejar.

— East. Trezește-te, ce dracu'!

Se aude un văitat zgomotos.

— Pleacă de-aici. Îmi bubuie capul.

Reed intră în cabină fără să bată la ușă. Eu trag cu ochiul pe după umerii lui lași și îl văd pe Easton tolănit pe un pat enorm, ținându-și o pernă pe cap.

— Ridică-te, îi poruncește Reed.

— De ce?

— Am nevoie să-l ții ocupat pe tata.

Reed râde batjocoritor.

— De fapt, e suficient de ocupat în momentul ăsta, dar te vreau pe tine acolo, în caz că se schimbă situația.

Easton își ia perna de pe față și se așază în fund cu un geamăt.

— Știi că te poți baza pe mine, dar să o ascult pe femeia aia e definiția coșmarului, din punctul meu de vedere. Sunetele alea pițigăiate pe care le scoate atunci când tata...

Se oprește în mijlocul propoziției atunci când mă observă în spatele lui Reed.

Nu îi pot vedea fața lui Reed, însă orice ar transmite privirea lui îl face pe Easton să se ridice din pat.

— M-am prins.

— Și ține-i departe și pe gemeni, spune Reed.

Fratele lui dispare fără să mai spună vreun cuvânt. În loc să rămână în cabina lui Easton, Reed merge la ușa alăturată și îmi face semn să îl urmez înăuntru.

Rămân pe loc, încrucișându-mi brațele la piept.

— Ce vrei?

— Să vorbim.

— Atunci vorbește aici.

— Intră aici, Ella.

— Nu.

— Da.

Las brațele să-mi cadă pe lângă corp și intru în cabină. E ceva la tipul ăsta... Dă un ordin, iar eu îl urmez. La început, mă opun, desigur. Întotdeauna mă opun, dar el câștigă mereu.

Reed închide ușa în urma mea și își trece o mână prin părul ciufulit de vânt.

— M-am gândit la ce am vorbit mai devreme.

— Noi nu am vorbit mai devreme. *Tu* ai vorbit.
Iar pulsul îmi crește, pentru că acum îmi amintesc ce
a spus.

*Dacă trebuie să te fut ca să nu-mi distrugi familia, am s-o
fac.*

— Vreau să stai departe de fratele meu.

— Oh, ești gelos?

Cum ar spune Callum, ațâț tigrul, dar nu prea îmi pasă.
M-am săturat ca tipul ăsta să îmi spună ce să fac.

— Înțeleg, ești obișnuită cu un anumit stil de viață, spune
Reed, ignorându-mi ironia. Pun pariu că, la fosta ta școală,
băieții stăteau la rând ca să și-o bage în tine.

Când apucă de marginea tricoului, inima îmi stă în loc.

— Ai nevoie.

Ridică din umeri.

— Nu te pot învinui pentru asta și da, nu ți-am făcut viața
tocmai ușoară la Astor Park. Nu mulți tipi au curaj să te invite
în oraș împotriva voinței mele. Te consideră atrăgătoare,
totuși. Toți te consideră așa.

Unde Dumnezeu vrea să ajungă cu chestia asta? Și de
ce — o, Doamne, de ce își dă jos tricoul?

Rămân cu gura căscată la pieptul lui gol. Are șase pătră-
țele pe abdomen care mă fac să salivez, iar oblicii abdominali
sunt fermi și încântători. Prin corpul meu se degajă căldură.
Îmi încleștez coapsele laolaltă, să opresc bătaia ritmică dintre
ele, însă fac doar mai rău.

El rânjește la mine. O, da, e perfect conștient de efectul
pe care îl are asupra mea.

— Fratele meu e o partidă bună. Ochiul îi scânteiază. Dar
nu e o partidă la fel de bună ca mine.

Reed își descheie nasturele de la pantalonii scurți și trage
fermoarul în jos. Nu pot respira. Rămân împietrită în timp
ce își smulge de pe el pantalonii și îi aruncă pe jos.

Picioarele încep să îmi tremure. Oriîncotro mă uit, văd
piele netedă și mușchi fermi.

— Uite care e înțelegerea, spune el. Fratele și tatăl meu îți
sunt interziși. Dacă te mănâncă între picioare, vii la mine.
Am eu grijă de asta.

Își ține palma mare între pectorali, apoi o duce mai jos.

Tot oxigenul mi-e blocat în plămâni. Nu pot face nimic
altceva decât să urmez traiectoria mâinii lui. Îi alunecă peste
abdomen și stomac, se oprește peste vintre, apoi se mută mai
jos, să se afunde dincolo de elasticul boxerilor.

Degetele lui Reed se încleștează în jurul erecției lui evi-
dente, iar cineva geme. Cred că eu. Trebuie să fiu eu, pentru
că el zâmbeste.

— O vrei?

Se freacă încet.

— Ia-o și fă-i orice vrei, iubire. Atâta timp cât o faci doar
cu mine.

Inima îmi bate și mai repede.

Reed își înclină capul.

— Ne-am înțeles?

Tonul calculat al vocii lui e cel care mă scoate instan-
taneu din transă. Groaza și indignarea mă cuprind, iar eu
mă împiedic pe spate, lovindu-mi fluierul piciorului de pat.

— Lua-te-ar dracu', spun, înecându-mă.

El nu pare impresionat de izbucnirea mea.

Îmi ling buzele. Gura îmi e mai uscată decât Sahara și
totuși niciodată nu m-am simțit mai vie. Tot striptease-ul
meu, toate eschivările mele de iubiții pipăitori ai mamei
nu m-au pregătit pentru asta. Poate că *or fi* fost tipi care

făceau coadă să se culce cu mine, dar eu eram concentrată pe muncă, pe a avea grijă de maică-mea, iar apoi, doar pe a supraviețui. Nu-mi pot aminti nici măcar fața unui singur tip care să fi fost coleg de școală cu mine anul trecut.

Imaginea lui Reed stând acolo — musculos, perfect, cu scula în mână — va dăinui în memoria mea pe vecie.

Are tot ce și-ar putea dori o fată: corpul ferm, fața frumoasă, care va arăta bine și peste mulți ani de acum încolo, banii, acel ceva. Charisma, presupun. Aptitudinea de a te ucide cu o singură privire.

Mărul atârnă atrăgător în fața mea, zemos, roșu și delicios, dar, precum în orice basm, Reed Royal e ticălosul deghizat într-un prinț drăguț. Să iau o mușcătură ar fi o mare greșală.

Și oi fi eu atrasă de el, dar refuz să o fac pentru prima dată cu cineva care mă detestă. Cineva care încearcă să își protejeze fratele perfect capabil de distrugerea mea nevinovată.

Dar nu vreau nici să plec fără să gust, pentru că nu sunt atât de puternică sau de... proastă.

Poate că mă urăște, însă mă *dorește*. Strânsoarea din jurul sculei nu se slăbește. Ba dimpotrivă, mușchii i se încordează și mai tare, ca și cum mi-ar anticipa atingerea.

Despre asta vorbea Valerie seara trecută, când dansam. Nu am răspuns mulțimii, însă ochii arzători ai lui Reed urmărindu-mi fiecare mișcare m-au făcut să mă simt adevărată. Știu că, dacă aș fi acum în capul lui Reed, tot ce aș vedea aș fi eu.

Merg încet spre scaunul din colț, pe care e un halat înfășurat cu cordonul lui. Trag cordonul, apoi frec printre degete fâșia de material plușat.

— Orice vreau? îl întreb.

Ochii i se închid pentru o clipă, apoi se deschid brusc, cu atâta dorință în ei, încât aproape mă lasă genunchii.

— Da. Orice. Răspunsul lui sună ca și cum ar fi smuls cu forța de la el. Dar numai cu mine.

— De ce ești atât de disperat? îl ironizez. Abia ți-ai tras-o aseară cu cineva.

Scoate din gât un sunet dezgustat.

— N-am făcut niciun căcat aseară. Tu ești cea care s-a sărutat cu East.

— Iar tu nu cumva zgâlțâiai Range Roverul atât de tare încât și cauciucurile aveau orgasm? spun sarcastic.

— Acela era Wade.

Probabil se observă confuzia pe fața mea, pentru că el mă lămurește.

— Quarterback la Astor Park, prieten cu mine. Baia era plină. Nu mai putea aștepta.

Ceva ca o ușurare mă năpădește. Poate că asta e singurul mod în care orgoliul lui ne va permite să fim împreună. Poate l-aș putea avea. Poate că asta e lucrul bun pentru mine. Premiul meu. Mă decid să îl testez.

— Vreau să te leg.

I se încordează maxilarul. Probabil crede că asta e versiunea mea — ceva ce am încercat de o grămadă de ori înainte.

— Desigur, iubire, orice vrei tu.

Nu cedează; mă ademenește. Regret faptul că am crezut, chiar și pentru un singur moment, că reprezint pentru Reed altceva mai mult decât un trup cald oportun.

Mă apropii de el cu o dârzenie crescândă.

— E plăcut, nu-i așa?

Mă privește precaut când îi fac semn să își țină încheieturile apropiate. Și, în ciuda falsei mele indiferențe, abia

îmi pot înăbuși un suspin atunci când mâna lui se freacă de abdomenul meu gol. Să nu uit: să port mai multe haine în preajma lui Reed spre propriul meu bine.

Nu sunt cercetaș sau marinar. Știu să fac un singur fel de nod — cel de încheiat șireturile la pantofi. Îi înfășor de două ori încheieturile și amândoi tragem adânc aer în piept atunci când cordonul se lovește de partea din față a boxerilor lui nu o dată, ci de două ori.

— Mă omori, spune el printre dinții încleștați.

— Bun, murmur, însă mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia pot să fac nodurile mele simple.

— Îți place asta? Eu — la mila ta.

— Știm amândoi că tu nu ești niciodată la mila mea.

Mormăie ceva pe sub mustață despre cum eu nu știu niciun căcat, dar îl ignor. Mă uit în jur după un loc de care să îl leg. Partea grozavă la bărci e că totul se prinde de ceva. Lângă scaunul spre care îl duc pe Reed e un cerc strălucitor de alamă.

Împingându-l jos, pe scaun, îngenunchez între picioarele lui, ținând cordonul în mână. El stă acolo ca un zeu, un Tutankamon al zilelor noastre, examinând-o pe sclava care e la picioarele sale.

Zvâcnirea dintre picioarele mele e aproape dure-roasă. Tot ce pot auzi e o voce micuță, malițioasă, care mă întreabă ce ar fi rău în asta.

Tipul ăsta mă dorește atât de tare, încât nu și-a pierdut niciun centimetru din erecție. Sub bumbac, mă așteaptă s-o ating exact așa cum a poruncit el — ori a implorat. Niciodată nu am atins vreo sculă cu gura. Mă întreb cum o fi.

Înainte să mă pot opri, mă întind și îi trag boxerii deștul de jos încât să-l eliberez. El șuieră printre dinți când

il ating. Oh, oau. Mă surprinde cât e de fină pielea. E precum catifeaua.

— Ești...

Perfect, îmi vine să spun, dar mă tem că mă va lua peste picior dacă o fac. Îmi trec degetele peste penisul lui și inspir adânc. Dorința îmi pulsează în sânge.

— Asta e ceea ce vrei? Întreabă Reed. Ar trebui să fie o tachinare, dar sună ca o rugămintă.

Mă holbez la erecția lui, intimidată de ea. E un bob de lichid pe vârf și... îl ling. Dar o singură gură nu e de ajuns. Revin și îi ling capul ca și cum ar fi cea mai dogorătoare zi a lui iulie, iar el e un cornet de înghețată, gata să mi se topească între degete.

— Ahh... Mâinile lui încleștate în pumn mi se așază, odihnindu-se, pe cap. Hai, hai, fă-o așa cum știi că poți.

Cuvintele lui crude trec prin ceața dorinței. Mă îndepărtez.

— Așa cum știi că pot?

Defensiva mea e atât de varză, încât vulnerabilitatea pe care am încercat să o ascund de el dă pe dinafară.

— Așa cum...

Ezită un moment, tulburat de iritarea din vocea mea, însă ceva îl face să își revină.

— Așa cum ai făcut-o de o sută de ori înainte.

— Corect.

Scot un râset neconvingător.

— Atunci trebuie să fii bine strâns pentru asta, fiindcă știu trucuri pe care nici nu le-ai visat.

Trag tare de cordon și îl leg de inelul din podea. Îl leg strâns. El mă privește cu ochi scânteietori. Îmi vine să îl lovesc încât chiar să îl doară. Însă poate suporta durerea fizică, așa că singurul lucru pe care îl pot face e să îl determin

să creadă că îi voi distruge familia de neprețuit în feluri în care nu va putea fi pusă pe picioare. Exact în felul în care mă spulberă el pe mine în bucăți.

Mă urc pe scaun, ținându-mi genunchii de o parte și de alta a coapselor lui puternice.

— Știi că mă vrei. Știu că mori de dorință să revin din nou în genunchi.

Împleticindu-mi unghiile în scalpul lui, îi trag capul pe spate, astfel încât să îmi poată vedea ochii.

— Dar mai curând o să dea gerul în iad decât să mă vezi tu îngenunchind din nou. Nu te-aș atinge nici dacă m-ai plăti. Nu te-aș atinge din nou nici dacă m-ai implora. Nici dacă mi-ai jura că mă iubești mai mult decât iubește soarele ziua ori luna iubește noaptea. Mai degrabă mi-aș trage-o cu tatăl tău decât să mi-o trag cu tine.

Îl împing și mă dau jos.

— Știi ce? Poate că am să merg să fac asta chiar acum. Țin minte că Easton a spus că lui taică-tău îi plac astea mai tinere.

Merg relaxată spre ușă, cu încrederea pe care nu o simt de fapt. Reed se trage din strânsoare, dar nodurile mele simple îl țin strâns.

— Treci înapoi și dezleagă-mă, mârâie el.

— Neah. Cu asta va trebui să te descurci singur.

Merg la ușă și pun mâna pe clanță. Întorcându-mă, îmi pun o mână pe șold și spun batjocoritor:

— Dacă tu ești mai bun decât Easton, atunci, în ordinea experienței, taică-tău trebuie să fie spectaculos.

— Ella, mișcă-ți fundul înapoi aici.

— Nu.

Îi zâmbesc și plec. În urma mea, îl aud strigându-mi numele. Sunetul se aude din ce în ce mai vag, până când vocea lui devine doar o amintire persistentă și urâtă.

Pe punte, Callum dă pe gât alcool în timp ce Easton doarme lângă el, pe un șezlong.

— Ella, ești în regulă? Callum se ridică de îndată în picioare și vine spre mine.

Îmi netezesc părul și mă prefac a fi calmă.

— Sunt bine. De fapt... tocmai ce mă gândeam la Steve și, ei bine, mi-ar plăcea să știu mai multe despre el, dacă ai vrea să îmi povestești.

Întregul chip i se luminează.

— Da, desigur. Vino aici și ia loc.

Îmi mușc buza și mă uit în jos.

— Am putea merge undeva mai retras?

— Cum să nu? Ce spui de cabina mea privată?

— Ar fi perfect.

Jubilez.

Gura i se deschide ușor.

— Dumnezeuule, zâmbetul ăsta e în totalitate al lui Steve. Haide.

Îmi pune un braț pe după umăr.

— Steve și cu mine am crescut împreună. Bunicul lui, care a înființat Aviația Atlantică împreună cu bunicul meu, a fost marinar. Eu și Steve stăteam și ascultam ore întregi poveștile bunului său. Cred că de acolo ni s-a tras imboldul de a ne înrola.

Easton ridică capul în timp ce Callum mă conduce spre cabina lui privată. Se holbează la mine, apoi la brațul lui Callum. Sunt pregătită pentru un comentariu obraznic, unul pe care probabil că îl merit de data asta. În schimb, el arată ca și cum l-aș fi lovit în stomac — sau ca și cum l-aș fi mințit — ceea ce e aproape mai rău.

Îl las pe Callum să sporovăiască despre bunul și bătrânul Steve timp de vreo zece minute, înainte să îl întrerup.

— Callum, totul e foarte interesant și apreciez că îmi spui lucrurile astea, dar..., ezit. Trebuie să îți pun o întrebare care m-a săcâit din momentul în care am pus piciorul în casa ta.

— Desigur, Ella. Mă poți întreba orice.

— De ce sunt fiii tăi atât de nefericiți?

Mă gândesc la figura veșnic ursuză a lui Reed și la cum înghite în sec.

— De ce sunt atât de furioși? Amândoi știm că nu mă plac și vreau să știu de ce.

Callum își freacă fața cu mâna.

— Trebuie doar să le oferi un timp. Își vor reveni ei.

Îmi încrucișez picioarele sub mine pe pat. E un singur scaun în cabină, așa că s-a așezat Callum pe el, iar eu, pe pat. E ciudat să mă aflu aici, stând pe o saltea în timp ce discut cu noua mea figură paternă despre proaspăt descoperitul, dar decedatul meu tată.

— Ai mai spus asta, însă nu cred că își vor reveni, spun încet. Și nu înțeleg. Adică, e vorba de bani? Chiar iau în nume de rău faptul că îmi dai bani?

— Nu e vorba de bani. E... căcat — adică, of.

Callum se împiedică în propriile-i cuvinte.

— Dumnezeule, am nevoie de o băutură.

Râde puțin.

— Dar presupun că tu nu m-ai lăsa să beau.

— Nu acum.

Îmi încrucișez brațele. Callum vrea să fiu dură cu el? Pot face asta.

— Fără ocolișuri, fără minciuni. Așa vrei să fie, corect?

Îmi vine să zâmbesc.

— Corect.

Își dă capul pe spate, holbându-se la tavan.

— În punctul ăsta, relația mea cu băieții e atât de deteriorată, încât aș putea-o aduce acasă pe Maica Teresa și tot ar acuza-o că încearcă să-mi intre în pantaloni. Ei cred că am înșelat-o pe mama lor și că i-am provocat moartea.

Fac un efort să nu rămân cu gura căscată. Bun. Oau. În regulă, asta explică unele lucruri. Iau o gură de aer.

— Și ai făcut asta?

— Nu. Niciodată nu am înșelat-o. Nici nu am fost tentat, nici măcar o dată în timpul căsniciei noastre. Când eram tânăr, Steve și cu mine mai făceam nebunii, dar, după ce m-am căsătorit cu Maria, niciodată nu m-am mai uitat după vreo altă femeie.

Pare sincer, dar am sentimentul că nu îmi spune toată povestea.

— Și atunci de ce copiii tăi sunt întotdeauna într-o dispoziție proastă?

— Steve era...

Callum privește în altă parte.

— La dracu', Ella, am vrut să ai timp pentru a învăța să-ți iubesti tatăl, nu să-ți spun toate căcaturile pe care le făcea pentru că era singuratic.

Mă chinui din rărunchi să îl forțez pe Callum să dea pe goarnă chestia pe care încearcă atât de tare să o ascundă.

— Uite, nu vreau să fiu rea, dar nu îl cunosc pe Steve și acum, că el nu mai este, nu îl voi cunoaște niciodată. Nu e o persoană reală la care să te referi, nu ca Reed sau Easton sau ca tine. Vrei să fiu o Royal, dar nu voi fi niciodată dacă nu mă acceptă toți din familie. De ce m-aș întoarce vreodată după absolvire într-un loc în care nu mă simt dorită?

Încercările mele de șantaj emoțional au succes. Callum începe instantaneu să vorbească, iar eu sunt cu adevărat

impresionată de cât de tare își dorește să fac parte din familia lui.

— Steve a fost burlac o perioadă îndelungată. Îi plăcea să se laude mult și cred că, atunci când erau mai mici, băieții îl considerau ca fiind întruchiparea bărbăției. El le spunea povești despre perioadele noastre mai rebele, iar eu nu îl contraziceam niciodată. Petreceam mult timp zburând în interes de afaceri, iar Steve profita de asta. Îți dau cuvântul meu că eu nu, dar... nu toată lumea credea asta.

De exemplu, copiii lui. De exemplu, soția lui. Se foiește în scaun, în mod evident stânjenit de poveste.

— Maria a devenit depresivă, iar eu nu am observat. Privind în urmă, îmi dau seama că distanțarea ei și proasta dispoziție erau semne ale unei probleme serioase, însă eram prea ocupat încercând să mențin afacerea prosperă în perioada recesiunii. Ea lua din ce în ce mai multe pastile și îi avea doar pe băieți care să îi țină companie. Când a luat supradoza, iar eu eram în cealaltă parte a globului, încercând să îl scot pe Steve dintr-un bordel, ei m-au învinuit pe mine.

Poate că aveau dreptate să te învinuiască, mă gândesc.

— Steve nu a fost un om rău, dar tu... tu ești... *dovada*, presupun. Dovada că m-a târât după el prin lucruri care, într-un final, au ucis-o pe mama lor.

Ochii lui cerșesc înțelegere, chiar iertare, dar nu eu sunt cea care poate să îi ofere asta.

— Când a primit scrisoarea de la mama ta, Steve s-a schimbat. Peste noapte, a devenit alt om, îți jur, ar fi fost cel mai grijuliu, cel mai atașat tată. Își dorea copii și a fost în al nouălea cer când a aflat despre tine. Ar fi început să te caute de îndată, însă avea călătoria asta planificată împreună cu Dinah de mult timp. Era de zburat cu planorul într-un loc în care, aparent, nu e voie, dar Steve a reușit să mituiască

niște funcționari ai locului să îi lase să dea o tură. Avea de gând să te caute imediat după ce s-ar fi întors. Nu îl urî.

— Nu îl urăsc. Nici măcar nu îl cunosc. Eu...

Mi se împuținează cuvintele pentru că gândurile îmi sunt într-o dezordine derutantă. Cumva, în mințile băieților Royal, moartea mamei lor și implicarea lui Steve sunt în aceeași oală, iar eu sunt o țință — în viață — convenabilă. Nu pot face nimic să le schimb părerea. Acum văd asta. Totuși, eu am cerut să mi se spună adevărul și nu îl voi învinui pe Callum pentru asta.

— Îți mulțumesc, spun pe o voce nesigură. Apreciez că ai fost sincer cu mine.

Aș putea fi cea mai virtuoasă ființă din lume și tot m-ar urî. Aș putea fi în genul lui Abby și... un gând îmi încolțește în minte și îmi iese pe gură înainte să îl pot opri.

— Cum era Maria?

— Dulce. Era dulce, bună. Avea doar puțin peste un metru și jumătate și sufletul unui înger.

El zâmbește, iar în clipa aceea îmi dau seama că a iubit-o pe Maria. Am mai văzut sclipirea aia a dragostei adevărate o singură dată înainte — în ochii mamei mele. Era vraște, dar m-a iubit.

Maria le-a inspirat aceeași iubire fiilor ei. Acea Abby e copia ei și opusul a tot ceea ce mă reprezintă pe mine și nu ar trebui să mă deranjeze, dar o face, pentru că, indiferent de cât de mult urăsc să o recunosc, adevărul e că aș vrea ca Reed să simtă lucrul acela pentru *mine*.

Ceea ce e cam cel mai prostesc sentiment pe care mi l-am imaginat vreodată.

Capitolul 19

Reed nu mă privește pe întreg parcursul drumului înapoi spre mal și nici când ajungem acasă. Tăcerea lui solemnă e suficient de grăitoare. E furios și are de gând să rămână așa pentru o vreme îndelungată.

Cer să fiu scutită de cină, invocând faptul că aș avea insolație, pentru că în niciun caz nu aș putea îndura o întreagă masă cu Reed ignorându-mi existența sau înțepându-mă cu fiecare ocazie.

Știu că mi-am făcut-o cu mâna mea, dar când până și Easton mă privește mânios cum mă îndrept spre camera mea, mă întreb dacă nu cumva am făcut o greșală.

— N-am crezut că o să ți-o tragi cu taică-meu, șuieră când trec pe lângă el în hol.

— Nu am făcut-o. Doar am vrut să creadă Reed că am făcut-o.

Cum Easton încă pare să aibă îndoieli, oftez.

— Tot ce am făcut Callum și cu mine a fost să vorbim despre Steve.

Și despre mama ta, dar presupun că Easton nu ar înțelege asta în dispoziția în care se află.

Nu e calmat nici măcar puțin de mărturisirea mea.

— Nu te juca cu fratele meu. L-ai înfierbântat și acum va trebui să-și scoată chestia asta din sistem.

Devin palidă.

— Ce vrei să spui? întreb, însă mi-e groază de răspuns.

Oare o să dea fuga la Abby? Asta mă face să-mi vină să vărs pe pantofii deck ai lui Easton.

— Nu contează.

Îmi face semn s-o las baltă.

— Ar trebui ori să v-o trageți, ori să stați departe unul de celălalt. Eu votez să stați departe unul de altul.

— Mi-am notat.

Dau să deschid ușa de la camera mea, dar Easton mă prinde de braț.

— Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de cineva, vino la mine. Nu mă deranjezi atât de mult.

Bleah. Am terminat-o cu băieții ăștia Royal.

— Doamne, Easton. Cât de generos din partea ta! Oferta asta de sex din milă are termen de valabilitate? Sau e un voucher pe care îl pot folosi oricând simt nevoia?

Intru cu pași apăsați în dormitor și îi trântesc ușa în fața lui confuză. E devreme, însă mă hotărâsc să mă bag în pat, fiindcă trebuie să fiu la brutărie înainte de răsăritul soarelui, apoi la școală și nu e nimeni în casa asta cu care să vreau să vorbesc acum.

Mă furișez sub așternuturi și mă silesc să adorm, dar ba ațipesc, ba îmi sare somnul, dezmeticindu-mă la auzul fiecărei uși închise sau pas mai greoi din afara dormitorului meu.

Târziu în noapte, aud șoapte furioase în hol. Același sușotit furios pe care l-am auzit și noaptea trecută. Easton și Reed se ceartă cu privire la ceva. Mă uit cât e ceasul. E aproximativ aceeași oră — abia e trecut de miezul nopții.

— Eu mă duc, spune Reed hotărât. Data trecută erai oftat că nu te-am lăsat să vii, iar acum te plângi că te invit?

Oh, asta a pus garantat paie pe foc.

— Hei, scuză-mă că îmi fac griji că ești atât de inconștient încât nici n-ai să vezi un pumn venind spre tine, i-o taie scurt Easton.

Dap. Paiele-s pe foc.

— Cel puțin eu nu sunt în limbă după fiica lui Steve.

— Mda, sigur, spune Easton batjocoritor. De asta te-am găsit aproape dezbrăcat și legat de un scaun. Pentru că nu o vrei deloc pe Ella.

Se îndepărtează destul de mult, încât nu pot auzi întregul răspuns al lui Reed, dar sună ceva de genul: „Mai bine i-aș trage-o lui Jordan decât să umblu cu târfa aia.“

Furia mă face să arunc așternuturile de pe mine și să ies glonț din pat. Aia doi au secrete despre care nu vor ca eu să știu? Ei bine, dacă sunt implicată într-un război aici, la reședința Royal, am nevoie de toată muniția pe care o pot obține.

Mă reped la dulap și arunc pe mine primul lucru care-mi vine în mână, care se dovedește a fi o fustă scurtă. Nu e ținuta ideală pentru spionaj, însă nu am timp de pierdut. Intru în fustă și îmi trag pe mine un tricou, apoi încălț tenișii și mă furieș afară din dormitor cât de încet posibil.

Cobor pe vârfuri scările din spate. Nu e nimeni în bucătărie, dar aud de afară zgomote vagi. O portieră se trănțește. Rahat. Trebuie să mă grăbesc. Din fericire, gemenii își lasă mereu haine, chei, portofele și tot felul de porcării jos, în hol.

Traversez în fugă bucătăria spre hol și iau primul hanorac pe care îl apuc. În buzunarul din față sunt chei și un teanc de bani. Perfect. Pitindu-mă sub geamul ușii de la

intrare, mă uit pe furieș afară și văd farurile din spatele Range Roverului lui Reed licărind pe alee.

Deschid ușa cu forță și îmi mișc fundul spre garaj. Când butonul de deblocare aprinde SUV-ul gemenilor, expir ușurată și urc în mașină.

E complicat să urmărești în secret pe cineva cu mașina într-o noapte întunecată, pe o stradă liniștită, însă reușesc s-o scot la capăt, fiindcă Reed nu oprește și nici nu întoarce brusc mașina să mă confrunte furios. Mă duce spre inima orașului, apoi pe niște străduțe lăturalnice, până când ajungem la o poartă.

Reed își parchează mașina. Opresc motorul și sting luminile. În lumina lunii, abia îi pot vedea pe cei doi frați ieșind din Rover și apoi sărind gardul.

În ce dracu' mă bag? Oare fac trafic de droguri? Asta ar fi o nebunie curată. Familia e plină de bani. În hanoracul pe care îl port sunt cinci sute de dolari, în bancnote de douăzeci și cincizeci și aș putea paria pe tot teancul că, dacă aș căuta în fiecare buzunar al gecilor din hol, aș găsi o groază de bani în fiecare din ele.

Deci ce ar putea face?

Aleg până la gard să verific dacă pot vedea ceva de aici, dar tot ce pot distinge e un rând de construcții dreptunghiulare, lungi, toate de aproximativ aceeași dimensiune. Dar nici urmă de Reed sau de Easton.

Ignorând glasul conștiinței, care îmi spune că e mai mult decât prostesc să urc gardul și să mă năpustesc în întuneric, o fac oricum.

Când ajung mai aproape de clădiri, îmi dau seama că nu sunt deloc niște clădiri, ci containere de transport naval, ceea ce înseamnă că probabil mă aflu într-un șantier naval. Pantofii mei deck au talpa ușoară și nu fac niciun zgomot,

așa că, atunci când dau peste Easton înmânându-i un teanc de bani unui străin într-un hanorac cu glugă, niciunul dintre ei nu mă aude.

Mă fofiez înapoi, folosind containerul ca pe un paravan, în timp ce pândesc la colț ca un spion incompetent, într-un film prost de acțiune. În spatele lui Easton și al străinului e improvisat un cerc, în mijlocul unui spațiu gol de la capătul a patru lăzi de transport.

Și în interiorul aceluia cerc e Reed, dezbrăcat până la blugi.

Își trage un braț peste piept, apoi schimbă și îl întinde și pe celălalt. Apoi sare pe vârfuri, ca și cum ar încerca să se relaxeze. Când îl zăresc pe celălalt tip fără tricou, toată povestea prinde contur. Plecărilor nocturne de acasă, care erau secrete. Vânătăile inexplicabile de pe fața lui. Easton probabil pariază pe fratele lui. La dracu', poate și Easton se bate, dacă îmi amintesc bine cearta de săptămâna trecută dintre ei doi.

— Mi s-a părut mie că ne urmărea cineva, dar Reed nu m-a băgat în seamă.

Mă întorc tresărind și îl văd pe Easton stând chiar în spatele meu. Apoi dau să acționez defensiv înainte să îmi bage căcaturi pentru că i-am urmărit.

— Ce ai de gând să faci, să mă părăști? îl întreb în bătaie de joc.

Își dă ochii peste cap, apoi mă trage în față.

— Haide, spioano. Doar tu ești motivul chestiei ăsteia. Poți la fel de bine să iei parte până la sfârșit.

Îl las să mă târască până la marginea cercului, dar îmi arăt împotrivirea.

— Eu sunt motivul chestiei ăsteia? Cum îți dai seama?

Easton împinge lumea la o parte și ne bagă drept în față.

— Legându-l cu mâinile încătușate pe Reed de scaun, în curul gol?

— Avea chiloți pe el, bolborosesc.

Easton mă ignoră și continuă să vorbească.

— Lăsându-l mai excitat decât un marinar după un drum de nouă luni în largul oceanului? Destul, surioară, are atâta adrenalină în corp în momentul ăsta încât ori se bate ca s-o scoată, ori — se uită în jos spre mine dându-și cu presupusul — face sex și, din moment ce tu nu ți-o tragi cu el, e prima variantă. Hei, fratele, strigă el. Surioara noastră a venit să se uite.

Reed se întoarce.

— Ce dracu' faci aici?

Rezist impulsului de a mă ascunde după trupul masiv al lui Easton.

— Am venit doar să susțin familia. Haide...

Mă pornesc să zic Royal, dar apoi mă întreb dacă tipii ăștia folosesc vreun nume de cod sau ceva. Ridic pumnul:

— Haide, familie!

— East, dacă ai ajutat-o cu chestia asta, îți jur că duminica viitoare pe tine te bat măr aici.

Easton ridică mâinile.

— Omule, eu ți-am spus că ne urmărește cineva, dar nu auzei nimic peste văicăreala ta cum că ai să îi dai tu cuiva — își apleacă capul spre mine — o lecție.

Reed mă privește amenințător. În mod cert vrea să mă ia și să mă azvârle în întuneric. Înainte să poată face orice altceva, celălalt tip fără tricou, cu coapsele cât trunchiurile de copaci, îl bate pe umăr.

— Ai terminat cu reuniunea de familie? Vreau să termin lupta asta înainte să răsară soarele.

Furia din ochii albaștri ai lui Reed dispăre sub amuzament.

— Cunningham, n-ai să rezști nici cinci secunde. Unde e frate-tău?

Cunningham ridică din umerii lui masivi.

— Se mozolește cu una. Acum nu fi speriat, Royal, nu am să te rănesc prea tare. Știu că trebuie să-ți afișezi făcuca frumoasă la Astor Park mâine.

— Rămâi aici.

Reed arată cu degetul spre mine, apoi spre locul în care stau.

— Dacă te miști de-acolo, va fi mult mai rău pentru tine.

— Pentru că a fost atât de bine până acum, i-o arunc.

— Lasă vorbitul și începe lupta, urlă cineva din mulțime. Dacă voiam să văd o telenovelă, rămâneam acasă.

Easton îi dă tare un pumn lui Reed în umăr, iar Reed îl lovește înapoi. Ambele lovituri m-ar fi doborât, dar ei doi râd ca nebunii.

Cunningham merge cu spatele spre centru și îi face semn lui Reed să îl urmeze. Reed nu ezită. Nu există niciun moment de tatonare în care să se analizeze unul pe celălalt. Reed se aruncă asupra lui Cunningham și, timp de cinci minute bune, cei doi se lovesc reciproc. Tresar la fiecare contact fizic dintre cei doi, dar Easton pur și simplu râde și îl aclamă pe Reed.

— Banii pe care îi câștig cel mai ușor sunt cei pariți pe Reed, se laudă el.

Îmi strâng brațele în jurul taliei. Callum spunea că e într-o perioadă întunecată, dar oare realizează că și fiii lui sunt tot așa? Că vin aici și încasează lovitură după lovitură ca să se descotorosească de sentimentele care îi bântuie, oricare ar fi ele?

Și ce spune despre mine faptul că palmele îmi sunt umede, la fel cum îmi sunt și celelalte părți ale corpului? Că respirația îmi accelerează și că inima îmi e gata s-o ia la goană?

Nu îmi pot lua ochii de la Reed. Mușchii îi strălucesc în lumina lunii și e atât de incredibil de frumos în ipostaza asta animalică, încât ceva primar din mine răspunde într-un fel pe care nu știu cum să îl controlez.

— Te excită, nu-i așa? îmi șoptește Easton cunoscător în ureche.

Dau din cap că nu, dar întregul meu trup urlă *da* și, când Reed dă lovitura finală, una care îl clatină în cerc pe Cunningham și îl izbește cu fața de ciment, știu că și dacă ridică numai din degetul mic, tot nu îl voi putea refuza. Nu de data asta.

Capitolul 20

Conduc înapoi spre conac alături de Easton, care stă în dreapta, fiindcă Reed bombăne că nu are încredere că mă pot întoarce singură. Îmi vine să îi atrag atenția asupra faptului că am ajuns în regulă și singură la șantierul naval, însă buzele îmi sunt pecetluite. În mod evident, nu te poți pune cu Reed în noaptea asta.

S-a mai luptat cu încă doi tipi după Cunningham și i-a bătut măr și pe ei. Easton și-a numărat câștigurile pe drumul de întoarcere și sunt, în total, opt miare. Pare o picătură într-un ocean pe lângă cât de bogați sunt deja, dar Easton mă informează că gustul banilor e mai dulce atunci când ai vărsat sânge pentru ei.

Reed nu a vărsat sânge, totuși. Nu cred nici măcar că va fi vânăt ori umflat mâine. Cam atât de sălbatic și de puternic a fost atunci când și-a azvârlit pumnii din nou și din nou asupra tipilor ăloră în noaptea asta.

Pe alee, opresc motorul, însă rămân în mașină, pentru că Reed nu a ieșit încă din a lui. Easton nu rămâne în preajmă — pur și simplu își indeasă banii în buzunar și se dă jos din mașină, îndreptându-se spre ușa din lateral, fără să privească înapoi.

Abia când îl văd pe Reed alunecând de pe locul șoferului fac și eu același lucru. Suntem la trei metri distanță unul de celălalt și privirile ni se blochează. Ochii duri și maxilarul lui încheștat transmit un val de epuizare, care se lovește de mine. Sunt atât de obosită și asta nu pentru că e aproape două dimineața și sunt trează de la șapte.

Sunt epuizată de ura care se revarsă din corpul lui Reed de fiecare dată când mă vede. Sunt epuizată să mă mai lupt cu el. Sunt epuizată de jocuri, de tensiune și de ostilitatea care nu se mai termină.

Fac un pas spre el.

El se întoarce cu spatele la mine și dispare după casă.

Nu. Nu de data asta. Nu poate fugi de mine. Nu îl voi lăsa.

Mă grăbesc după el, fiind recunoscătoare pentru luminile cu senzor de mișcare care împrejmuiesc casa. Ele mă ghidează spre curtea din spate și, după aceea, spre cărarea care duce la mal.

Reed are un avans de vreo șase metri și avantajul de a fi trăit aici toată viața lui. Trece printre pietrele de pe plajă cu mare ușurință, până ajunge la marginea apei.

Eu încă îmi fac drum prin nisipul presărat cu bolovani când îl văd aruncându-și pantofii și șosetele și intrând în apă. Nu pare să îi pese că i se vor uda jos blugii.

E târziu, dar nu e întuneric beznă. Luna e pe cer, luminându-i chipul superb. Umerii îi sunt lăsați și își trece ambele mâini prin păr când ajung, într-un final, lângă el.

— Nu ne-am torturat unul pe celălalt suficient pe ziua de azi?

Vocea îi sună ostenită.

Oftez obosită.

— A cam fost o zi plină de întâmplări, nu?

— M-ai legat de un scaun, mormăie el.

— Ai meritat-o.

Rămânem în tăcere pentru un moment. Mă descalț și fac un pas în față, apoi scâncesc când apa rece ca gheața îmi udă picioarele. Reed scoate un râset gutural.

— Întotdeauna e așa de rece Atlanticul? mă ia gura pe dinainte.

— Mda.

Mă holbez la apă și ascult cum valurile se lovesc de țărnișă. Apoi oftez din nou.

— Nu putem să continuăm cu asta, Reed.

El nu răspunde.

— Vorbesc serios.

Îmi încleștez mâna pe brațul lui și îl întorc cu fața spre mine. Ochii lui sunt inexpressivi, ceea ce presupun că e mai bine decât doza obișnuită de dispreț.

— Nu vreau să mă mai lupt. Am obosit să mă lupt.

— Atunci pleacă.

— Ți-am spus deja, mă aflu aici ca să rămân. Mă aflu aici ca să merg la școală și să iau bacul și apoi să merg la facultate.

— Dacă zici tu.

Oftez exasperată.

— Vrei să îți spun altceva? În regulă, am foarte multe de spus. Nu mă culc cu tatăl tău, Reed. Și nu o voi face niciodată pentru că, unu, asta e scârbos și doi, asta e scârbos. E tutorele meu și apreciez tot ce a făcut pentru mine. Asta e tot. Asta e tot ce va fi vreodată.

Reed își bagă mâinile în buzunare și nu spune nimic.

— Tot ce am făcut Callum și cu mine azi pe barcă a fost să vorbim. Mi-a povestit despre tatăl meu și, sincer, încă nu știu cum mă simt cu privire la toate astea. Nu l-am cunoscut

niciodată pe Steve și, din câte am auzit despre el, nu știu dacă l-aș fi plăcut. Dar nu pot schimba faptul că e tatăl meu, bine? Și tu nu poți să îmi porți pică în continuare pentru asta. Nu mi-am dorit ca Steve să o lase gravidă pe mama și nici nu mi-am dorit ca tatăl tău să dea buzna în viața mea și să mă aducă aici.

El râde batjocoritor.

— Vrei să spui că ai prefera să te dezbraci pentru bani în continuare?

— Chiar acum? Da, îi spun sincer. Cel puțin știam ce așteptări să am de la viață. Știam în cine să am încredere și de cine să stau departe. Și poți spune ce vrei despre striptease, dar nimeni, nici măcar un om nu m-a făcut vreodată târfa sau curvă în tot timpul în care am lucrat în cluburi.

Reed își dă ochii peste cap.

— Pentru că e o profesie atât de respectabilă.

— E ceva din care poți trăi, i-o arunc înapoi. Și, când ai cincisprezece ani și încerci să îi cumperi medicamente mamei tale care e pe moarte, e un mod de *supraviețuire*. Nu mă cunoști. Nu știi nimic despre mine și nici măcar nu ai încercat să mă cunoști, așa că nu ai dreptul să mă judeci. Nu ai dreptul să mănânci rahat despre ceva de care nu ai habar.

Umerii i se încordează din nou. Pășește în față, făcând apa să îmi stropească gleznele goale.

— Nu mă cunoști, îi repet.

Îmi aruncă o privire întunecată.

— Știu destul.

— Sunt virgină, asta știi?

Cuvintele dau pe afară înainte să le pot opri, iar el tresare din cauza șocului.

Își revine rapid, o privire cinică jucându-i pe chip.

— Sigur, Ella. Ești virgină.

— E adevărul.

Jena îmi înfierbântează obraji, deși nu sunt sigură de ce anume sunt rușinată.

— Poți continua să crezi că sunt o curvă, dar te înșeli. Mama s-a îmbolnăvit când aveam cincisprezece ani — când dracu' crezi că am avut timp să ies cu băieți?

Râde sec.

— Următorul lucru pe care ai de gând să mi-l spui e că nu te-ai sărutat cu niciun tip, așa-i?

— Ba nu, asta am făcut-o. Am făcut... niște chestii.

Obraji îmi ard de-a dreptul acum.

— Dar nu și chestia importantă. Nu chestia de care mă tot acuzi.

— Asta e partea în care îmi ceri să te fac femeie?

Ofensată, mă furnică pielea.

— Chiar ești un mare măgar uneori, știi asta?

El se încruntă.

— Îți spun lucrurile astea doar pentru că vreau să-ți dai seama cât de incorect ești, șoptesc. Înțeleg, ai probleme. Îți urăști tatăl și îți lipsește mama ta și îți place să bați oameni pentru căcaturi și distracție. Ești dus cu capul, asta e evident. Nu mă aștept să fim prieteni, bine? Nu mă aștept la nimic de la tine, de fapt. Dar vreau să știi că eu am terminat-o cu... cu dușmănia asta pe care ne-o purtăm. Îmi pare rău pentru cum m-am purtat mai devreme. Îmi pare rău că te-am legat de un scaun și te-am lăsat să crezi că ar fi ceva între mine și Callum. Dar, din momentul ăsta, eu încetez să mai lupt. Spune-mi ce vrei, crede ce vrei despre mine, continuă să te comporți ca un nesimțit, nu îmi pasă. Nu mai joc jocul ăsta. Am terminat-o.

Cum el rămâne tăcut, îmi fac drum să ies din apă și mă întorc spre casă. Eu mi-am spus partea mea și fiecare cuvânt a fost din suflet. Să îl văd pe Reed bătând măr pe cineva în noaptea asta chiar m-a făcut să privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă.

Frații Royal sunt chiar mai dați peste cap decât sunt eu. Rănesc și atacă verbal, iar eu sunt cea mai convenabilă țintă, însă ripostând doar înrăutățesc lucrurile. Doar le alimentez ura împotriva mea. Refuz să mă mai bag în asta.

— Ella.

Vocea lui mă oprește când ajung la puntea de sus.

Mă opresc lângă piscină și înghit în sec când îi văd regretul din ochi.

El vine spre mine, vocea fiindu-i înăbușită de zgomotul pietrișului atunci când spune:

— Eu...

O voce zgomotoasă bolborosește din spatele nostru.

— Ce faceți atât de târziu aici, copii?

Îmi înăbuș iritarea când Brooke apare în dreptul ușilor de pe alee. E îmbrăcată într-un capot alb de mătase, cu părul blond căzându-i peste un umăr. În mâna dreaptă ține strâns o sticlă de vin roșu.

Observ că Reed bate în retragere la auzul vocii ei, dar când vorbește, pare rece și indiferent.

— Suntem în mijlocul unei discuții. Du-te în pat.

— Știi că nu pot dormi fără să fie taică-tău lângă mine.

Brooke reușește să urce treptele fără să se împiedice. Urcă la noi, iar eu oftez atunci când îi văd ochii strălucind de la alcool. Callum e un profesionist când vine vorba de băut, dar asta e prima dată când o văd beată pe Brooke.

— Unde e Callum?

Întind o mână să îi mențin echilibrul.

— S-a dus la birou, se plânge ea. *Duminică* noaptea. A spus că era o urgență de care trebuia să se ocupe.

Nu pot să nu simt un junghi de compătimire. Evident, Callum nu e deloc dedicat relației lui cu Brooke și la fel de evident e faptul că ea își dorește foarte mult ca el să o iubească. Îmi pare rău pentru ea.

— Nu mi-am dat seama că a ți-o pune cu secretara e o urgență, spune Reed batjocoritor.

Îl fulgeră din priviri pe Reed, cu ochii îngustați. În apărarea ei, fac un pas spre el.

— Lasă-mă să te duc înăuntru, îi spun lui Brooke. În living. Am să îți aduc o pătură și...

Ea se smucește din strânsoarea mea.

— Mai nou tu ești doamna casei?

Vocea ei atinge note stridente.

— Pentru că ești o fraieră dacă ai impresia că vei însemna ceva pentru acești Royali. Și tu — se întoarce cu o lumină sălbatică în ochi spre Reed — tu ai face bine să încetezi să-mi mai vorbești așa.

Riposta pe care eram sigură că Reed i-o va întoarce nu mai vine. Îi arunc o privire întrebătoare, dar e pierdut. Expresia lui e absentă, aproape goală.

— Îți voi fi mamă într-o zi. Ar trebui să înveți să fii mai draguț cu mine.

Brooke face un pas în față, clătînându-se, și își înfige unghiile impecabile în obrazul lui.

El tresare, apoi îi smulge lui Brooke mâna de pe el.

— Mai bine aș muri.

Trece pe lângă ea îmbrâncind-o și se îndreaptă spre ușile cu geamuri de sticlă. Eu mă grăbesc în urma lui, lăsându-l pe iubita lui Callum pe alee.

De data asta, eu sunt cea care strigă după el.

— Reed.

El se oprește în fața scărilor din bucătărie.

— Ce?

— Ce... voi ai să îmi spui înainte să ne întrerupă Brooke?

El întoarce capul. Ochii albaștri împietriți de răutate se întorc să mă privească.

— Nimic, murmură el. Absolut nimic.

— În spatele meu, aud o izbitură. Nu îmi doresc nimic mai mult decât să merg în urma lui Reed, însă Brooke nu poate fi lăsată singură, beată la marginea piscinei.

Mă grăbesc să mă întorc lângă ea și o găsesc împletiindu-se riscant de aproape de marginea apei.

— Haide, Brooke.

O trag de mână. De data asta, mă urmează ascultătoare, sprijinindu-și trupul firav de mine.

— Sunt groaznici cu toții, se plânge ea. Trebuie să stai departe de ei, doar ca să te protejezi.

— Va fi bine. Vrei să mergi sus sau în living e în regulă?

— Cu fantoma Mariei holbându-se la mine?

Brooke se înfioară.

— E aici. Mereu aici. Când voi fi eu la cârmă, ne mutăm. Demolăm casa asta până în temelii și o stârpim pe Maria.

Asta sună puțin probabil. O conduc, pe jumătate cărând-o, pe jumătate târând-o în living unde, mda, e un portret al Mariei deasupra șemineului. Brooke își ține degetele ridicate în semnul crucii în timp ce trecem pe lângă el.

Trebuie să îmi înăbuș râsul în fața ridicolului situației asteia. Livingul e de fapt o încăpere lungă, care se întinde pe toată latura din față a casei. Sunt două zone de stat, așa că o trag pe Brooke spre cea care e mai aproape de fereastră și mai departe de portretul Mariei.

Ea se afundă recunoscătoare pe canapea, trăgându-și genunchii la gură și punându-și palmele pe obraji. Lacrimile i-au întins machiajul și arată ca o păpușă tragică, precum una dintre dansatoarele de striptease care e sigură că bărbatul bogat care îi dă bacșișul de o sută de dolari se va întoarce și o va lua de acolo. Desigur, el nu o face. El doar o folosește.

— Brooke, dacă fiind cu Callum suferi atât de mult, de ce rămâi?

— Chiar crezi că există vreun bărbat care *nu* te va răni? Asta e ceea ce fac bărbații, Ella. Te rănesc. Își scoate mâna să mă înhațe de încheietură.

— Ar trebui să pleci de aici. Acești Royali te vor distruge.

— Poate că vreau să fiu distrusă, spun încet.

Ea îmi dă drumul, trăgându-și înapoi mâna, retrăgându-se în ea însăși.

— Nimeni nu vrea să fie distrus. Cu toții ne dorim să fim salvați.

— Trebuie să existe acolo măcar *un* tip cumsecade.

Asta o face să râdă. Isteric. Iar râsul ei continuă și continuă.

O las să se desfășoare și mă duc sus, cu sunetul hlizitului ei gădilându-mă în spate, femeia asta care sincer nu crede că poate găsi un bărbat care să nu o rănească.

De ce simt convingerea asta de parcă mi-ar fi zgâriat coloana cu un cuțit, nu știu.

Capitolul 21

Reed nu mă duce la muncă în dimineața următoare. E deja plecat la antrenamentul de fotbal când ies eu din casă și nu sunt surprinsă. Sunt destul de sigură că ultimul lucru pe care se aștepta să îl primească din partea mea aseară era o propunere de a face pace. Ceea ce înseamnă că probabil e în drum spre școală chiar acum, adânc preocupat de întrebarea dacă scuza mea a fost sau nu doar o altă manevră.

Totuși, nu a fost. Rămân la decizia pe care am luat-o ieri. Am terminat-o cu ostilitățile împotriva Royalilor.

Iau autobuzul până la brutărie și muncesc alături de Lucy timp de trei ore, apoi merg pe jos până la școală și mă pitesc în baie să mă schimb în uniformă.

Când ies din toaleta fetelor, dau nas în nas cu fata cu care Easton cică se întâlnea înainte. Claire, cred.

În secunda în care mă vede, gura i se strânge într-o linie subțire. Apoi trece pe lângă mine, împingându-mă ușor, și lasă să se audă în urma ei un cuvânt șuierat.

Târfă.

Acele două silabe sunt ca un pumn în stomac. Șovăi, întrebându-mă dacă am auzit greșit, dar când merg pe hol și fiecare bobocă pe lângă care trec se încruntă la mine,

îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Din partea tipilor, primesc rânjete și zâmbete prostești. E dureros de evident că, dintr-un motiv anume, eu sunt subiectul cel mai fierbinte al zilei.

Abia când mă găsește Valerie la dulap mă luminez.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai giugiulit cu Easton Royal? mă întrebă pe o voce șușotită.

Cartea de mate aproape că îmi scapă printre degete. Stai, despre *Easton* era vorba? Dar eram la mine în dormitor când ne-am sărutat și în niciun caz Reed nu ar fi bătut toba despre asta. Deci cum naiba știe toată...

Clubul. Rahat. Amintirea îmi bâzâie în cap în timp ce Valerie începe să râdă.

— Știam eu că trebuia să te supraveghez mai bine în noaptea aceea, mă tachinează. Dar nici măcar nu băuserăm! Asta înseamnă că te-ai giugiulit cu el *trează!* E nevoie să-ți țin o predică?

Oftez.

— Eu știi?

Fetele cu care mi-a făcut cunoștință Val la petrecerea lui Jordan — Pastelatele, așa cum le-a zis ea — trec pe lângă noi. Toate se întorc să se uite la mine și șușotesc între ele.

— A fost o mișcare proastă, recunosc. Nu prea am gândit-o. Nu, singurul lucru la care mă gândeam era Reed și felul în care mă privea când eram în cușcă. Deci știe toată lumea?

Ea rânjește.

— Ooo, da, știu. E singurul lucru despre care s-a vorbit în dimineața asta și primul clopoțel nici măcar nu a sunat. Claire e *ofticată*.

Pun pariu că e. Și dacă e Claire nervoasă, nu pot decât să-mi imaginez ce va avea de spus Jordan despre asta. O

„ordinară“ ca mine, punându-și mâinile josnice pe unul dintre prețioșii ei Royal? Probabil că se crizează chiar în momentul ăsta.

— Dar tu? o întreb pe singura persoană care contează. Tu ești ofticată?

Valerie chicotește.

— Pentru că ți-ai băgat limba în gura lui Easton? De ce mi-ar păsa de asta?

E răspunsul la care am sperat și mă agăț de el atunci când drumurile noastre se despart și fiecare merge la orele ei de dimineață. Nu contează că toată lumea șușotește sau că gagicile îmi aruncă priviri tăioase de fiecare dată când intru într-o sală de clasă. Părerea lui Valerie este singura care contează pentru mine.

Totuși, până vine vremea prânzului, deja îmi vine să îmi smulg părul din cap. Fiecare fată care trece pe lângă mine pe hol pare gata să măucidă. Easton înrăutățește lucrurile, oprindu-se din drum ca să îmi facă o vizită la dulap și să îmi ofere o îmbrățișare strânsă și lungă. Se preface că nu observă toate privirile fixate asupra noastră, dar eu sunt teribil de conștientă de ele.

— Tu ești Ella, așa-i?

Tocmai mi-am băgat manualele în dulap, când un tip blond cu țepi pe cap și cu un tricou de rugby în dungi mă abordează.

Întrebarea lui e ridicolă, pentru că știe al dracului de bine cine sunt. Puștii ăștia au mers împreună la școală încă de la grădiniță probabil și nu există nici măcar o persoană la Privatul Astor Park care să nu știe despre noua „Royal“.

— Mda. Adopt o privire indiferentă. Iar tu ești?

— Daniel Delacorte.

Întinde mâna, apoi o lasă stânenit într-o parte, văzând că nu i-o strâng.

— Voiam să mă prezint de ceva timp, dar...

Ridică din umeri.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dar era împotriva regulilor lui Reed?

El aprobă din cap, sfios.

Doamne, oamenii ăștia sunt cei mai răi.

— Și de ce te prezinți acum?

Ridică iar din umeri.

— Câțiva dintre prietenii mei au fost în club sâmbătă noaptea. Au spus că te-au văzut cu Easton.

— Și?

Anticipez vreun fel de insultă, dar nu primesc una.

— Deci regulile s-au schimbat. Nimeni nu avea voie să te invite în oraș înainte, din cauza lui Reed. Dar ai fost cu Easton seara trecută, deci lucrurile s-au schimbat acum.

Stai așa, mă invită în oraș?

Îmi îngustează ochii.

— Adică nu aveai de gând să mă faci curvă pentru că m-am sărutat cu Easton într-un club?

Îi zvâcnesc buzele de amuzament.

— Dacă aș face-o curvă pe fiecare fată care s-a sărutat cu Easton, nu prea ar mai rămâne nimeni din școală.

Nu mă pot abține să nu râd.

— Vorbesc serios, insistă Daniel. Giugiuleala la beție cu Easton Royal e ca un ritual de inițiere la Astor Park.

— Vorbești din propria ta experiență? îl întreb politicos.

El face o grimasă. Tipul e drăguț, recunosc asta.

— Din fericire, nu. Oricum, doar venisem să te întreb dacă ai vrea să ieșim la cină cândva.

Mă macină suspiciunea, iar Daniel probabil că o simte, fiindcă spune repede:

— Nu trebuie să fie o întâlnire. Putem să o facem ca pe o chestie între prieteni, dacă asta te face să te simți mai confortabil. Chiar vreau să ajung să o cunosc pe fata care i-a întors cu fundul în sus pe toți Royalii.

Încă ezit, iar el expiră precipitat.

— Îmi poți da telefonul tău?

Deși nu sunt sigură de ce, bag mâna în buzunarul din spate și scot telefonul, înmânându-i-l.

Degetele i se mișcă iute pe ecran.

— Uite. Acum ai numărul meu. Deci, ce spui: gândește-te la asta și, dacă te hotărăști că vrei să ieșim, scrie-mi un mesaj.

— Ăă. Bine. Sigur.

Daniel zâmbește din nou și mă salută ușor cu mâna înainte să se îndepărteze cu pași mari. Îl privesc cum pleacă, concentrându-mi privirea pe fundul lui drăguț. Are corpul tonifiat al unui atlet și, brusc, mă întreb dacă e în echipa de fotbal. Sper că nu, fiindcă asta înseamnă că Reed probabil va auzi că Daniel m-a invitat în oraș când vor fi la antrenamentul de după-masă.

Dar am subestimat nivelul de bătălie din școala asta. Vesteala invitației lui Daniel devine publică la propriu la cinci minute după ce el mi-a făcut-o. Sunt la doi pași de cantină atunci când primesc un mesaj de la Valerie.

Daniel Delacorte te-a invitat în oraș???

Îi răspund cu un *mda*.

Și ai acceptat?

I-am spus că am să mă gândesc la asta.

Nu te gândi prea mult. E unul dintre cei mai cumsecade.

Imediat, îmi apare încă un mesaj. *Căpitanul echipei de lacrosse*. Aducă asta ca și cum ar conta pentru mine.

Dându-mi ochii peste cap, intru în cantină, unde o localizez pe Valerie la masa noastră obișnuită din colț. Rânjește în momentul în care mă vede, își dă la o parte telefonul și spune:

— Bun. Spune-mi tot. S-a așezat în genunchi? Ți-a dat flori?

În următoarea oră, mă copleșește cu întrebări despre un tip cu care am vorbit doar două minute. Sinceră să fiu, e o distragere drăguță de la festivalul de șușoteli de azi-dimineață și mă oprește de la a mă gândi obsesiv la ce va avea Reed de spus când va afla.

Capitolul 22

Nu îl văd pe Reed până după școală și, când o fac, el nu vine în viteză spre mine să îmi ceară să stau departe de Daniel. În loc de asta, stă sprijinit de portiera din dreptul șoferului, discutând cu Abby. Iar blonda delicată se rezemă de Roverul lui Reed, ținându-și o mână pe șoldul lui. Întreaga scenă mă face să-mi vină să vărs.

— Par intimi.

Mă întorc și o văd pe Savannah lângă mine. Nu am vorbit deloc din ziua când mi-a făcut turul campusului, așa că sunt surprinsă să o găsesc aici.

— Probabil.

— Am auzit că Daniel Delacorte te-a invitat în oraș astăzi. Își netezește cu mâna părul perfect drept.

— Se pare că știrile circulă cam greu prin școală astăzi, glumesc eu. Dar da.

— Nu o face, spune ea brusc. Vei regreta dacă o faci. După ce aruncă bomba, coboară de pe bordură și se grăbește spre mașina ei, lăsându-mă cu gura căscată și confuză.

Înainte să pricep logica avertismentului, o decapotabilă joasă sport îmi apare în câmpul vizual. Daniel îmi zâmbește de pe locul șoferului.

— Frumoasă mașină.

Mă uit curioasă în interior. E negru și plin de cadrane lucioase.

— Sună ca o bestie.

— Mersi. Cadou de la părinți când am împlinit șaisprezece ani. Am fost puțin îngrijorat când am auzit că are patru sute de cai putere. M-am întrebat dacă taică-meu credea că trebuie să compensez vreun defect de care nu eram conștient.

Surâd. Faptul că are capacitatea de a face o glumă cu privire la el însuși mă face să încep să îl plac.

— Și trebuie?

— Ella, spune el glumeț. Ar trebui să mă asigur că nu am de ce să mă îngrijorez cu privire la bărbăția mea.

— De unde pot să știu? îl tachinez.

— Îți spun un secret. Se reazemă de bord și îmi face semn să mă apropiu. Noi, masculii, avem egouri foarte fragile. Cel mai bine e să ne faceți mereu complimente, astfel încât să nu ne transformăm în psihopați.

— Nu e nimic cu privire la care ar trebui să îți faci griji în ce privește bărbăția ta, îi răspund conștiincios.

— Asta-i fata mea!

Dă din cap aprobator.

— Vrei să te duc cu mașina acasă?

Mă ridic și scanez mulțimea în căutarea lui Easton, a gemenilor sau chiar și a lui Durând, dar nici urmă de Royali, cu excepția lui Reed, care nu mă vede. Atenția lui e îndreptată asupra feericei fete angelice, care îi amintește de mama lui. Daniel îmi urmărește privirea.

— Abby și Reed, cugetă el. Aia sunt meniți să fie împreună.

— De ce zici asta?

O spun pe un ton iritat și chiar sunt iritată, dar îmi doresc să o fi ascuns mai bine.

— Reed e pretențios, nu e ca Easton. L-am văzut cu o singură fată în ultimii doi ani. Cred că ea e făcută pentru el.

— Și de ce nu sunt împreună?

Amândoi îl vedem pe Reed coborându-și capul aproape de Abby, ca și cum urmează s-o sărute.

— Cine spune că nu sunt?

Observațiile lui Daniel sunt neutre, fără intenția de a mă răni, însă mă cuprinde oricum suferința.

— Te-ai mai gândit la propunerea mea?

Ochii mi se mută de la Reed la Daniel. Daniel e băiatul bogat tipic. Cam cum mi-am închipuit că ar arăta frații Royal: păr blond, ochi albaștri și o față care, probabil, împodobește picturile din vechile muzee englezești. Frații Royal sunt aproape brutali în comparație cu eleganța lui dezinvoltă. Orice fată ar fi peste măsură de încântată să fie invitată la o întâlnire de către Daniel și cred că faptul că nu îmi pot stârni niciun pic de entuziasm în ceea ce-l privește e de rău pentru mine.

— Sunt cam praf în momentul de față, îl informez. Are balta destul pește — și chiar mult mai pus pe picioare.

El mă studiază pentru un moment.

— Nu reușesc să îmi dau seama dacă încerci să mă refuzi într-un mod finuț sau dacă nu ai suficientă încredere în tine însăși. Oricare ar fi dintre astea două, eu nu mă las.

Sunt salvată de la a născoci un răspuns de un claxon care se aude tare în spatele nostru. Ne întoarcem și observăm că Reed și-a adus Roverul atât de aproape de mașina sport a lui Daniel, încât barele celor două mașini aproape se ating. Comparația dintre cele două vehicule e aproape ridicolă, cu Roverul privind de sus decapotabila mai mică, de două locuri. Pare că Roverul abia așteaptă să treacă peste mașina lui Daniel.

Daniel se lasă pe spate în scaunul șoferului și bagă mașina în viteză. Cu o strălucire malițioasă în ochi, își înclină capul spre Reed.

— Cineva supracompensează, dar nu cred că despre mine e vorba.

Și spunând asta demarează, lăsând liber un loc pe care Reed îl ocupă iute. Daniel se înșală. Reed nu are nimic de supracompensat. SUV-ul supradimensionat al lui Reed i se potrivește perfect.

— Ieși în oraș cu el? întreabă Reed în momentul în care închid portiera de lângă scaunul din dreapta.

— Cu Daniel?

— Te-a mai invitat și vreun alt tip în oraș?

Mi-aș dori să nu poarte ochelari de soare. Nu îi pot vedea ochii. E furios? Frustrat? Mulțumit?

— Nu, doar Daniel. Și mă gândesc la asta.

Îi cercetez profilul.

— Ar fi vreun motiv pentru care să nu accept?

Un mușchi al maxilarului i se încordează. Dacă mi-ar oferi cea mai mică șansă, aș accepta-o. *Haide, Reed. Haide.*

Se uită fugitiv la mine, înainte să își întoarcă din nou ochii la drum.

— Parcă am făcut pace aseară, nu-i așa?

Vreau să fie mai mult decât pace, iar gândul ăsta mă surprinde. Un armistițiu e una, dar să recunosc față de mine însămi — și față de el — că vreau să răspund atracției dintre noi? Asta pare a fi o greșală periculoasă.

— Mda, ceva de genul ăsta, murmur.

— Atunci aș fi un bou dacă ți-aș spune să nu ieși cu el.

Nu, mă gândesc, prin asta ai spune că îți pasă de mine.

— Nu cred că a te îngrijora pentru binele cuiva violează spiritul armistițiului nostru, spun în glumă.

— Dacă mă întrebi dacă te va răni, aș spune că nu. Nu l-am auzit lăudându-se în vestiar cu privire la fetele cu care s-a cuplat. Cred că toată lumea îl consideră un tip cumsecade.

Reed ridică din umeri.

— E în echipa de lacrosse. Tipii ăia au gașca lor, așa că nu îl cunosc prea bine, dar suficient de bine, presupun. Dacă aș avea o soră, nu aș avea nimic împotriva să se întâlnească cu el.

Nu asta e întrebarea mea! țip la el în mintea mea. Cu voce tare, îl ghiontesc dintr-un alt unghi.

— Tu și Abby vă împăcați?

— Nu am fost niciodată împreună, spune el tăios.

— Păreați destul de intimi acum. Daniel spunea că sunteți meniți să formați un cuplu.

— Așa spunea?

Reed pare amuzat.

— Nu știam că Daniel e atât de interesat de viața mea amoroasă.

— Deci Abby face parte din viața ta amoroasă?

Cu toate întrebările astea parcă sunt înfometată de pedeapsă.

— Ce mă întrebi mai exact?

Virează la stânga și nu îi pot vedea fața din cauza asta.

Prea jenată ca să mai insist pe subiect, mă prăbușesc înapoi în scaun.

— Nimic.

După un timp, Reed oftează.

— Uite, eu plec la facultate anul viitor. Și, spre deosebire de Gideon, nu mă voi întoarce acasă în fiecare weekend. Am nevoie să petrec timp departe de orașul ăsta. De familie asta. Abby și cu mine am avut o perioadă frumoasă, desigur, dar ea nu reprezintă viitorul meu și nu am să îi

irosesc timpul — ei sau oricui altcuiva în general — doar ca să mi-o pun.

Și iată răspunsul meu. Chiar dacă e atras de mine — deși observ că a fost suficient de grijuliu să nu o spună — nu va face nimic în privința asta. Cât de curând posibil, pleacă. Ar trebui să admir genul ăsta de sinceritate, dar nu o fac. O parte prostuță din mine își dorește ca el să declare că, dacă m-ar fi vrut suficient de tare, niciun principiu nu l-ar fi oprit vreodată de la a mă avea. Dumnezeuule, sunt un cățeluș deprimat.

Îmi întorc privirea de la el și privesc orașul trecând pe lângă noi în timp ce Reed conduce spre casă.

Într-un final, sătulă de tăcere, izbucnesc.

— De ce te bați? O faci pentru bani?

Răsună un râset ascuțit.

— Drace, nu. Mă bat pentru că mă face să mă simt bine.
— Pentru că nu îți dai voie ție însuși să te culci cu Abby? Așa că trebuie să te duci și să bați măr câțiva tipi ca să scapi de ceea ce se adună în tine?

Cuvintele îmi dau pe afară înaintea ca mintea mea să le ajungă din urmă.

Reed oprește Roverul și mă uit împrejur, uimită să văd că suntem deja acasă. Își dă jos ochelarii de soare și, în sfârșit, se uită la mine.

Gâtul mi se usucă.

— Ce e?

Se întinde și își încâlcește degetele în părul meu. Încheietura mâinii îi este la câțiva centimetri de sânul meu și fac un efort supraomenesc să nu mă las în atingerea lui, să nu îi apăs cu totul mâna peste mine.

— Chiar crezi că Abby e cea care mă ține treaz noaptea?

— Nu știu.

Ezit.

— Nu vreau să fie.

Îmi țin respirația, așteptând să răspundă, însă tot ce face e să îmi dea drumul la păr și să pună mâna pe mânerele portierei.

Fără să se întoarcă să mă privească, spune:

— Daniel e băiat bun. Poate că ar trebui să îi dai o șansă.

Rămân în mașină după ce el pleacă, să îmi pot recăpăta calmul. Niciunul dintre noi nu a afirmat-o explicit, dar acum știu că e clar. Mi-am expus sentimentele, iar el mi-a spus să le păstrez pentru mine. A făcut-o într-un mod drăguț, dar un cuțit tocit tot provoacă o rană dureroasă.

Brooke stă pe marginea piscinei când intru în casă. Pare să își fi revenit din maratonul de băut de aseară. Îi trănănește ceva lui Reed, care stă lângă șezlongul ei, țeapăn ca o scândură, în timp ce mâna ei alunecă în sus și în jos pe gamba lui dezgolită. Am văzut-o atingându-l așa pe Gideon și mă întreb de ce băieții tolerează asta. Știu că nu o suportă. Dacă ar fi ceva ce Callum ar putea face pentru a-și repara relația cu fiii săi, unul dintre acele lucruri ar fi să scape de Brooke.

Singură și iritată, îl caut pe Easton, care e trântit la el pe pat, uitându-se la o emisiune cu mașini care sunt dezasamblate și apoi asamblate la loc, astfel că mașinile arată ca niște vehicule din carton.

— Deci armistițăm, ei?

Rânjește când mă observă.

— Măcar există cuvântul ăsta? îl întreb intrând în camera lui.

- Sună ca un cuvânt, așa că presupun că este unul.
- Și fraietardat sună ca un cuvânt, dar sunt sigură că nu îl vei găsi în dicționar.
- Mă faci fraietardat?
- Neah. Tu ești doar un fraier de-ăla vechi, obișnuit.
- Oh, mersi, surioară.
- Știi că avem aceeași vârstă, așa-i?
- Îmi dau ochii peste cap și mă urc în pat, lângă el. Easton se rostogolește să îmi facă loc.
- Eu am fost mereu mai experimentat și mai înțelept decât vârsta pe care o aveam.
- Aha. Sigur.
- Serios acum. Reed spune că acum toți suntem în regulă. Asta e pe bune sau aveți vreun alt joc în desfășurare?
- De la bun început, eu n-am avut niciun joc de jucat, mormăi. Și da, cred că e pe bune. El pare mai ușurat decât m-am așteptat. Oricum, voiam să te întreb ceva. Ce crezi despre Daniel Delacorte?
- De ce vrei să știi?
- M-a invitat în oraș după ce a auzit că m-ai sărutat. Se pare că acela a fost ca un sărut de aprobare.
- Easton ridică din sprâncene către mine.
- Sunt magic, nu-i așa?
- Ești o figură.
- Îi arunc o pernă în cap, pe care o prinde și o strânge la piept.
- De ce m-ai sărutat?
- Eram excitat. Tu erai acolo. Am vrut să te sărut.
- Ridică din umeri și se întoarce la televizor. S-a simțit bine. A vrut s-o facă. E atât de simplu pentru Easton. Se lasă condus de nevoile lui primare. Mănâncă, bea, sărută, repetă.

- Tu de ce m-ai sărutat pe *mine*? ripostează el.
- Motivele mele par mai complicate. Am vrut să îl fac gelos pe Reed. Am vrut să îmi demonstrez mie însămi și tuturor celor din clubul acela că sunt atrăgătoare. Am vrut o atingere caldă și afectuoasă de la cineva — oricine. Cred că, până la urmă, motivele mele nu sunt atât de diferite de cele ale lui Easton.
- Am vrut s-o fac.
- Mai vrei să faci o încercare cu mine?
- Își bate obrazul în semn de invitație.
- Râzând, dau din cap că nu.
- De ce nu?
- E netulburat de respingerea mea.
- Pentru că... doar așa.
- Îmi feresc privirea.
- Ne-ne-ne, nu scapi așa de ușor. Vreau s-o spui. Spune-i fratelui tău mai mare despre pasiunea ta pentru celălalt frate mai mare al tău.
- Îți imaginezi chestii. Nu am o pasiune pentru Reed, îl mint.
- Mănânci...
- Nu am, insist eu, dar Easton vede prin mine.
- ...căcat, Ella, ies scânteii de fiecare dată când voi doi sunteți la un metru jumătate unul de celălalt.
- Rânjește, dar aproape imediat după, devine serios.
- Uite ce e, te plac. Nu credeam că am să te plac, dar s-a întâmplat, și tocmai de asta simt nevoia să te avertizez că noi, Royalii, suntem destul de duși cu capul. Suntem buni la pat, dar în afara patului? Suntem ca un uragan de gradul patru.
- Și Daniel?

— El e băiat bun. Nu e curvar ca mine. Băieții din echipa de lacrosse îl plac. Taică-său e judecător.

— Vreo bârfă despre el?

— Nu din câte știu. Ai de gând să te cuplezi cu el?

— Savannah a spus...

— Nu poți lua nimic de bun din ce spune ea, mă întrerupe Easton.

Mă uit la el cu suspiciune.

— De ce nu?

— Ea și Gid au avut o chestie anul trecut.

Rămân cu gura căscată. Serios? Savannah și *Gideon*? Mă gândesc la turul campusului, la explicațiile ei directe despre cum Royalii conduc școala, dar nu îmi amintesc să fi afixat vreo emoție când a spus toate astea. Atât doar, că... *se holba* la el în timpul petrecerii lui Jordan. Se holba tare, ca și cum ar fi încercat să îl șteargă din fața ochilor cu puterea minții.

— În gimnaziu, Savannah era cam dubioasă, continuă Easton. Aparat dentar. Un păr destul de ciudat. Nu știu ce i-a făcut. Poate vreo tunsoare diferită sau ceva. Oricum, în clasa a zecea a apărut complet schimbată. Gid a vrăjit-o nițel și s-au combinat. Dar, la un moment dat, în preajma morții unchiului Steve, lucrurile s-au schimbat. El a părăsit-o urât, iar fata asta e o acritură de atunci.

— Fir-ar, șoptesc. Savannah și Gideon. Nici măcar nu mi-i pot imagina ca pe un cuplu.

— Ți-am spus. Uragan de gradul patru.

Face cu mâna în semn de dezastru, apoi oftează și se întoarce la TV.

Capitolul 23

Daniel mă așteaptă la dulapul meu în dimineața următoare. Chiar dacă și Reed, și Easton și-au dat aprobarea, încă sunt nehotărâtă în privința lui Daniel. Dar trebuie să depășesc momentul Reed. Măcar asta e clar.

Daniel abia apucă să mă salute înainte să îi spun foarte clar cum stă treaba.

— Trebuie să îți spun direct că sunt opusul a ceva sigur, îi explic cu stângăcie. În momentul ăsta am de-a face cu schimbări majore în viața mea și nu pot să mă descurc cu nimic profund.

— Te înțeleg, îmi promite el.

Se apleacă și îmi lasă un sărut blând pe obraz.

— Ești scumpă. Pot aștepta.

Sunt scumpă? În afară de maică-mea, nimeni nu mi-a mai spus așa. Cred că mi-a cam plăcut.

Daniel mă întâmpină la dulapul meu în fiecare zi după faza asta, împărțându-mi ceva amuzant și apoi despărțindu-se de mine cu un sărut pe obraz. Easton mă tachinează pentru asta seara, dar, de fiecare dată când mă uit spre Reed

căutând un răspuns, chipul lui e impenetrabil. Nu am nicio idee despre ce simte în legătură cu toată atenția pe care o primesc din partea lui Daniel, dar cel puțin armistițiul nostru e încă intact. Până și Callum a observat schimbarea din conacul Royal. Când a trecut aseară pe lângă camera mea și ne-a văzut pe Easton și pe mine uitându-ne împreună la TV, jur că aproape i-au ieșit ochii din orbite.

Vineri, îi aduc lui Daniel o gogoasă cu mere, despre care mi-a spus că e desertul lui preferat de la French Twist. Și, de data asta, îmi dă un sărut direct pe buze — delicat și sec, dar, în mod surprinzător, nu neplăcut.

O bubuitură de la capătul holului mă sperie și sar înapoi, aproape scăpând cadoul pentru el.

— Ușurel!

Daniel îmi smulge din mână gogoșa.

— Nu ai voie să strici mâncarea. Ar fi o încălcare gravă a Convenției de la Geneva. Va trebui să te arestez și să te pedepsesc.

Clipește glumeț.

— De-aia vrei să ieși cu mine în oraș? Pentru accesul pe care îl am la bunătăți? Întreb cu o suspiciune prefăcută.

— Oh, frate.

Se lovește cu palma peste inimă.

— M-ai prins. Voi avea probleme acum?

Glumele lui îmi smulg un zâmbet.

— O, te-am făcut să zâmbesti, iar asta e de rău, pentru că, iubită, zâmbetul acela e mortal. Cred că mi s-a oprit inima.

Se bate peste piept.

— Ia și ascultă.

Daniel e atât de evident de siropos și de plin de bună-dispoziție, încât decid să îi cânt în strună. Îmi plec capul pe pieptul său și ascult bătăile ușoare, regulate ale inimii lui.

În dreptul meu, aud un sunet care imită voma. Când mă ridic, îl văd pe Easton vârându-și degetul pe gât. Își dă ochii peste cap către noi și merge mai departe. Lângă el, Reed nu ridică privirea. Arată atât de sexy cu cămașa de uniformă scoasă din pantaloni, încât trebuie să mă forțez să mă uit în altă parte.

Daniel râde.

— Deci vii la meci diseară?

— Cred că da.

Îmi încleștez genunchii, ca să nu mă întorc și să văd ce face Reed.

— Însă probabil nu voi ajunge până la repriza a doua. Lucrez până la șapte în zilele de vineri.

— Dar la petrecerea de după?

— Vin cu Easton, recunosc eu.

Am convenit aseară că el mă va duce la petrecerea de după fotbal. Val rămâne acasă fiindcă are întâlnire pe Skype cu Tam. Ceea ce e de căcat, pentru că întotdeauna mă distrez mai bine cu ea prin preajmă.

De-a lungul întregii discuții dintre mine și Easton despre meci și cu a cui mașină vom merge la petrecere, Reed a stat acolo ca o statuie. Nu a scos un cuvânt, iar mie îmi venea să îi sfărâm în bucăți butonul de mut și să îl forțez să îmi vorbească. Dar probabil că asta ar fi distrus armistițiul.

Nu mă pot hotărî ce îmi place mai mult. Reședința Royal cea calmă, cu un Reed fără glas, sau cea în care urlă la mine să stau deoparte și mă amenință cu penisul lui.

— M-am prins. Putem sta împreună pe acolo, așa-i? Întrebă Daniel.

— Așa-i.

În timp ce afișează unul dintre zâmbetele lui de un milion de dolari și se îndepărtează cu pași relaxați, mă întreb de ce nu îi spun pur și simplu da.

Petrecerea se ține la reședința unuia dintre jucătorii de lacrosse. Un anume Farris. Nu îl cunosc. E într-a douășpea, la fel ca Reed, și e un așa-zis super expert în științe. El și un alt tip bun la științe amestecă băuturi pe care le servesc în recipiente de laborator din sticlă. Sunt complet dedicați acțiunii, purtând și halate albe de laborator, care atârnă deschiate pe ei, etalându-le abdomenele cu pătrățele și distrugând orice stereotip despre tocilari.

Mă decid la cocteilul cu căpșuni, cu toate că barmanul încearcă să îmi bage pe gât o chestie verde, cu aspect ciudat.

Easton le refuză pe toate.

— Eu beau bere, declară el. Toate drogurile dinăuntru meu vor protesta dacă introduc ceva cu fructe în sistem.

După ce îmi iau cocteilul, Easton mă duce mai încolo.

— Chestia aia poate fi destul de tare, așa că ai grijă în seara asta, mă avertizează el.

Iau o înghițitură.

— Are gust de piure de fructe.

— Exact. Tipii ăștia sunt maștri în a îmbăta mângă pe toată lumea fără ca măcar cineva să se prindă.

— Bine. Mă voi limita la o singură băutură.

Sunt înduioșată că Easton are grijă de mine. Nu am avut parte de asta înainte. Îmi rotesc privirea prin încăperea după Reed, însă nu îl văd nicăieri. Disperată, îl întreb pe Easton.

— Reed vine?

— Nu știu. Probabil, dar... l-am văzut din nou cu Abby după meci.

Ca răspuns, dau pe gât jumătate de cocteil.

Easton îmi cercetează chipul.

— Ai să fii în regulă?

— Nemaipomenit, îl mint.

— Dacă ai nevoie de orice, sunt la un telefon distanță.

Îmi arată telefonul.

— Dar, pentru moment, trebuie să mi-o trag, surioară. Îmi dă un pupic pe obraz și se duce afară, spre piscină. Daniel se apropie sfios de mine în clipa în care dispăre Easton. Ochii îi licăresc jucăuș.

— Doamne, am crezut că nu îți mai pleacă paznicul odată. Haide să-ți fac cunoștință cu cei de pe-aici.

Mă cuprinde pe după umeri și mă duce de la un grup la altul. Puștani de la școală care nici măcar nu m-au băgat în seamă până acum îmi dau din cap, zâmbind și făcând conversație despre meciul pe care l-am câștigat în seara asta. Despre rivalii de săptămâna viitoare, pe care îi vom zdrobi. Despre proful hobbit de chimie, pe care nimeni nu îl place, și despre cel de arte, pe care îl place toată lumea.

Experiența e aproape de vis. Nu sunt sigură că e din cauză că îl am alături pe Daniel sau dacă vestea armistițiului cu Royalii și-a făcut efectul asupra plebei, dar toată lumea e drăguță. Zâmbetele lor sunt senine, iar râsetele — năuceala comună — e molipsitoare. Mă dor obrazii de la atâta zâmbit.

— Te distrezi? îmi murmură Daniel cu gura în păr.

Mă sprijin de el.

— Da. Chiar mă distrez, spun surprinsă. Reed o fi plecat pe undeva, iar de data asta probabil că el și Abby sunt cei care zgâlțâie Range Roverul și nu Wade, pe care l-am văzut cu o fată cocoțată pe genunchi. Și ce dacă? Daniel cel simpatic e aici, cu brațul lui solid înfășurat în jurul umerilor mei și cu trupul lui cald, ghemuit într-al meu. Mă surprind apucată de o lene ciudată. Alcoolul mă lasă fără apărare, exact cum m-a avertizat Easton, și un ghimpe de panică mă săgetează în ceafă.

— Să-ți mai aduc ceva de băut, se oferă Daniel.

— Cred că... mă holbez la el, nesigură de ceea ce gândesc.

— Are nevoie la baie.

Mă încrunt spre intrus. Savannah Montgomery. Ce caută aici? Înainte să pot protesta, ea mă târăște în cea mai apropiată baie și închide ușa.

O privesc dând drumul la robinet și înmuind un prosop sub jetul de apă.

— Ce dracu' se întâmplă în momentul ăsta? o întreb.

Se întoarce spre mine cu o expresie tulburată.

— Uite ce e, îmi spune pe șleau, nu te plac prea mult...

— Vai, mersi.

— ...însă nu mi-aș lăsa nici cea mai mare dușmancă să se lase dusă de nas de către Daniel.

Confuzia mea se triplează.

— Ce are Daniel? Reed și Easton au garantat pentru el. Au spus că e un bun...

— Vrei un sfat? mă întrerupe ea. Nu te încrede în vorbele unui Royal pentru nimic în lume.

Acreala pe care a menționat-o Easton e dureros de evidentă în momentul ăsta. E în poziția fixă a maxilarului ei, în asprimea cuvintelor ei.

— Înțeleg că nu îi plăci, spun cu blândețe. Am auzit despre tine și Gideon...

Mă întrerupe din nou, ochii ei verzi aruncând flăcări de dezgust.

— Știi ce? M-am răzgândit. Tu și Daniel sunteți perfecți unul pentru celălalt. Să ai o seară pe cinste, Ella.

Și cu asta, Savannah îmi aruncă prosopul ud, care mă lovește în față și îmi udă tricoul pe piept. Confuză, atârâ prosopul și îmi smulg materialul umed de pe piept. Ce dracu' s-a întâmplat?

Daniel mă așteaptă în afara băii, cu îngrijorarea întipărită pe chip.

— Care e problema? Tu și Savannah sunteți OK?

— Nu tocmai. Nu știu ce s-a întâmplat acolo în afară de faptul că s-a enervat și mi-a udat tricoul. Arăt spre tricoul Astor Park ud, pe care l-am împrumutat de la unul dintre gemeni și l-am înnodat la spate, astfel încât să îmi fie bun.

— Ai nevoie de alt tricou? Aș putea lua unul din camera lui Farris.

Arată spre etaj.

— Nu, e în regulă. O să se usuce.

Flutur materialul. E destul de subțire, așa că ar trebui să se usuce repede.

El dă din cap.

— Uite, nu vreau să spun nimic aiurea despre ea, dar Savannah e cea mai fericită persoană în perioada asta. Nu o lăsa să te afecteze.

— Mda, înțeleg.

— Se pregătește un joc de darts în camera cealaltă. Te tentează?

— Sigur, de ce nu?

Îmi întinde o sticlă de apă.

— Nu știu dacă ai nevoie de asta din moment ce ești deja udă, însă m-am gândit că ți-ar plăcea. Băuturile alea pe care le face Farris sunt tari.

— Mersi.

Agit sticla înainte să o deschid, observând că sigiliul e intact. Daniel cu siguranță intră în categoria băieților buni și aș fi de-a dreptul proastă dacă nu i-aș da măcar o șansă.

Brațul lui mă înghiontește în umăr în timp ce traversăm holul.

— Știi, Daniel..., inspir adânc. Cred că ar trebui să ieșim împreună.

— Da?

Chipul îi radiază.

— Cu siguranță.

— În regulă, atunci.

Mă trage lângă el și mă sărută pe tâmplă, printr-o altă mișcare drăguță, reconfortantă.

— Dar mai întâi, hai să mergem să batem pe careva la darts.

Ținta pentru săgeți e un model mare, de competiție, în casa de lângă piscină, care se află în spatele domeniului lui Farris. La vederea altor două fete, care stau deja tolănite pe un colțar din piele, îmi trece prin minte gândul liniștitor că Daniel nu a presupus automat că acceptul meu pentru o întâlnire înseamnă și că sunt gata să îngenunchez.

— Ele sunt Zoe și Nadine. Sunt de aici, din oraș.

Zoe ridică bleg din încheietură.

— Mergem la Liceul South East.

— Nu am jucat chiar în seara asta cu echipa voastră?

— Dap, confirmă ea. Iar acum sărbătorim.

Îmi vine să râd.

— Dar ați pierdut.

— Atunci presupun că ne va consola cineva.

Ea și Nadine se hlizesc din nou.

— Noroc că îl avem pe Hugh aici.

Hugh e un tip subțirel și athletic, cu câțiva centimetri mai înalt decât mine, care trage un fum din ce o fi chestia aia pe care o fumează și doar dă din cap.

Daniel le face fetelor cu ochiul.

— Ei bine, Ella și cu mine avem o întâlnire cu ținta de darts. Vă băgați și voi trei?

— Neah. Noi doar o să privim. Lui Hugh îi place să privească, nu-i așa, Hugh?

Hugh le suflă fum în față, ceea ce le face să rădă și mai tare. Nu e greu să-ți dai seama că fetele astea sunt bete sau drogate.

— Vrei roșu sau galben?

Daniel ține două săgeți.

— Roșu.

Îmi dă săgețile roșii, apoi mă trage spre tabla de darts. Înainte să-mi arunc săgeata, simt o înțepătură în braț.

— Auci!

Îmi lipesc palma de braț.

— Ce-a fost asta?

El ridică săgeata lui galbenă, părând rușinat.

— Te-am împuns cu săgeata mea.

— Doamne, Daniel, m-a durut. Nici măcar nu e amuzant.

Mă frec peste locul dureros.

Se încruntă la vârful săgeții lui.

— Îmi cer scuze. Probabil te-am înțepat prea tare.

Mă forțez să mă relaxez.

— Doar... n-o face din nou, bine?

El mă cuprinde în brațe.

— Nu se va mai întâmpla.

Îl las să mă țină un minut, pentru că atingerea e foarte plăcută. Când îmi dă drumul, trebuie să mă rezem de o masă din apropiere. Echilibrul meu e inexistent. Probabil încă sunt sub efectul băuturii. Jucăm o rundă, apoi încă una. Țintesc groaznic de prost și mai mult arunc în perete decât în tablă. Daniel face câteva glume despre cum speră că nu voi fi niciodată nevoită să particip la Jocurile Foamei.

Până la cea de-a treia tură, gura îmi e dubios de uscată. Mă întind după sticla de apă, însă mâna mea ratează și o răstoarnă.

— Of, rahat. Scuze.

Le aud pe fete hlizindu-se în spatele meu. Cad în genunchi și mă uit după ceva cu care să șterg podeaua. Tricoul meu. Tricoul meu e absorbant și e deja ud. În plus, materialul chiar mă jenează. De fapt, toate hainele încep să mă irite. Sutienul îmi pare prea strâmt, iar elasticul de la chiloți parcă îmi sapă în piele. Firele din țesătura fustei îmi zgârie coapsele la fiecare mișcare. Ar trebui să îmi dau jos hainele.

— Asta e o idee bună, consimte Daniel.

Probabil am spus toate astea cu voce tare.

— Mă deranjează hainele, îi mărturisesc.

— Da, haide să ne dăm hainele jos! strigă una dintre fetele de pe canapea. Aud un foșnet de material, apoi și mai multe chicote.

— Mi s-a blocat capul, ciripește una dintre ele.

— De ce nu vă ajutați voi două una pe cealaltă? sugerează Hugh.

Mă ridic în picioare, sprijinindu-mă de umărul lui Daniel. Zoe trage maioul de pe Nadine și i-l aruncă lui Hugh. El îl lasă să cadă pe podea și merge agale spre canapea.

— Ar trebui să plec, îi spun lui Daniel.

Îmi dau seama destul de clar ce urmează să se întâmple între ei trei și chiar nu sunt interesată să privesc.

Daniel mă trage din nou spre trupul său, înfășurându-și un braț în jurul taliei mele. Răspunsul lui la scena care se desfășoară în fața mea e clar.

— Unde e Reed? o întorc brusc.

Furnicătura dintre picioare mă face să mă gândesc la el.

— Am nevoie de el.

— Nu, nu ai. Mă ai pe mine.

Daniel se freacă încet de mine.

— Nu.

Mă smucesc din strânsoarea lui.

— Îmi pare rău, Daniel. Nu cred... nu sunt...

Ridic o mână la cap și, tremurând, o trec prin păr. Dorința îmi pulsează în vene. Îmi aud bătăile inimii, tare și repede, în urechi. Mă forțez să mă concentrez.

— Am nevoie de Reed.

— Doamne, da' proastă mai ești. Doar închide ochii și simte-te bine.

Vocea lui nu mai e amabilă. E rece și enervată. Îmi înhață marginea fustei. Dau să-l lovesc peste mâini, însă mișcările mele sunt lipsite de coordonare, iar el îmi dă jos bluza înainte să pot protesta.

— Cum merge treaba acolo? îl aud spunând pe Hugh.

Vocea lui sună aproape. Foarte aproape.

— Doar se sucește. I-am dat niște molly¹⁶. A crezut că am înțepat-o cu o săgeată.

Daniel pare încântat de șmecheria lui. Încerc să îi dau un pumn, dar mâna mi-e prea grea.

Hugh face o pauză.

— Frate... o fi bine să faci asta cu Ella Royal? Credeam că ne limităm la tipe din afara orașului după faza cu verișoara Savannei. Nu poate ieși nimic bun dacă te caci unde mănânci.

Daniel pufnește.

— Royalii nu pot s-o suferă. Nu va spune nimic. E un gunoi. Un nimeni și o prefăcută care m-a făcut să mă țin de curul ei o săptămână.

Îmi prinde fața în palme și e atât de bine. Aș vrea să fi fost Reed aici și aceea să fi fost mâna lui.

Îi rostesc numele gemând.

¹⁶ Nume de cod pentru drogul MDMA, care face parte din familia amfetaminelor. (N.t.)

— Ce-a zis?

Daniel râde.

— Cred că gagica asta și-a pus-o și cu Easton, și cu Reed. Îmi pipăie brutal sânii, iar atingerea îmi mai provoacă un geamăt.

— Mamă, ce excitată e, exultă Hugh. Minunat. Pot s-o iau și eu când termini?

— Sigur. Stai să îmi fac treaba și apoi e toată a ta.

— Cât de destrăbălată crezi că e? Am auzit că și-a tras-o cu o grămadă.

— Nu știu încă. Nu pot să-i desfac fututele de picioare. Mă împinge jos pe un scaun și își vâră un genunchi între picioarele mele.

— De ce nu îi dai niște coca? Aia o să o trezească.

— Mda, bună idee.

Presiunea dispare când Daniel se ridică și se duce țănoș la bar. Privesc alarmată cum scotocește printr-un sertar.

— Unde ține Farris rahatul ăla... credeam că e aici... Ah, poate în frigider.

Aud voci înăbușite de afară.

— Ella... am văzut-o... Daniel... piscină...

— Reed.

Mă forțez să mă ridic în picioare.

— Reed.

Mă împiedic pe lângă cele două fete, care sunt ocupate să se sărute una cu cealaltă.

— Hei, așteaptă.

Daniel trăneste un sertar și vine în grabă la mine, punând o mână pe ușă înainte să apuc să o deschid.

— Unde te duci?

— Trebuie să plec, insist eu și mă întind după clanță.

— Nu, nu trebuie. Treci înapoi aici.

Ne luptăm pentru ușă. Daniel ține ceva ascuțit și lucios în mână.

— Hugh. O mână de ajutor, te rog, strigă el.

Bat tare în ușă.

— Reed! Reed!

Daniel înjură, iar Hugh mă smulge înapoi, însă e prea târziu. Ușa se deschide brusc și apare Reed. Ochii lui albaștri devin furioși de îndată ce ne văd pe toți trei.

Mă împleticesc spre el. Surprins, Daniel îmi dă drumul, iar eu cad pe podea.

— Ce *dracu'* se întâmplă? se răstește Reed.

— Rahat, omule, e praf, spune Daniel, râzând precipitat. A trebuit să o aduc aici ca să nu se facă de râs.

— Nu, nu, protestez eu, încercând să mă ridic, însă totul e o învălmășeală.

Nu pot decât să mă uit în sus spre Reed disperată. Mă va urî acum. Chiar va crede că sunt o curvă. Rămân fără vlagă. Sunt terminată.

Sosesc mai mulți oameni și în fața ochilor mei se aliniază cinci perechi de picioare. Numărul celor veniți aici, să fie martori la umilirea mea, crește. Îmi cade capul pe podeaua pardosită cu dale, sperând că se va căsca pământul și mă va înghiți pe de-a întregul.

— Ai două opțiuni.

Reed începe să vorbească. Vocea îi e puternică și calmă, ca și cum ar ține un discurs unei mulțimi de elevi.

— Fie îți ceri scuze și spui adevărul și doar unul dintre noi o să te pocnească în față. Fie minți și te batem toți cu rândul, făcând din corpul tău un proiect la științe. Alege-ți cuvintele cu grijă.

Vorbește cu mine? Cred că da. Ridic capul să protestez că nu am făcut nimic greșit, însă, când privesc în sus, văd

un perete de corpuri de Royal. Toți frații sunt acolo. Absolut toți, inclusiv Gideon. Brațele le sunt încrucișate, iar chipurile, furioase. Dar niciunul nu se uită la mine.

Mă uit peste umăr, spre Daniel, care-și ține mâinile în șolduri, având o seringă bălângăindu-i-se între degete.

Își drege vocea.

— Reed, nu am făcut nimic...

— Presupun că ai ales.

— Și ai ales destul de prosteste, îl aud pe Easton mormăind.

Luându-și privirea de la Daniel, Reed se apleacă și mă ridică în brațe. Mă strânge la piept, ținându-și o mână sub mine și cu cealaltă ținându-mi umerii. Tipul ăsta a fost dușmanul meu, izvorul atâtor suferințe emoționale. Dar în momentul ăsta, mă lipesc de el ca și cum la el ar fi toată alinarea pe care o voi găsi vreodată în lumea asta.

În Range Rover, încep să plâng.

— Reed, ceva nu e în regulă cu mine.

— Știu, iubito. Va fi în regulă.

Își ține o mână rece pe piciorul meu, iar senzația îmi spulberă mințile.

— Am nevoie să mă atingi.

Încerc să îi trag mâna în sus.

El suspină. Mă strânge și mai tare de picior, doar pentru o secundă, după care se trage înapoi.

— Nu, protestez. Era bine.

— Daniel te-a drogat cu ecstasy, Ella. Ești într-o stare de excitație indusă de droguri și nu am de gând să profit de tine.

— Dar..., mă opun, întinzându-mă după el.

— Nu, se răstește. Acum, te rog. Pentru numele lui Dumnezeu, stai liniștită și lasă-mă să conduc.

Mă dau brusc pe spate, însă senzația de furnicătură din piele nu îmi dispare. Îmi frec picioarele unul de celălalt, să îmi mai treacă din tensiune, iar asta mă ajută puțin. Aș prefera ca atingerea să vină de la Reed, însă mâinile mele îmi oferă ușurare, așa că mă mulțumesc cu asta. Îmi trec mâinile peste coapse, în jos, peste gambe. Îmi simt pielea ca și cum ar fi vie și îmi bag mâinile sub tricoul împrumutat de la Reed să îmi masez tensiunea, să treacă.

— Dumnezeuule, Ella, te rog. Mă omori aici.

Rușinată, încerc să mă opresc.

— Îmi pare rău, mă scuz pe o voce înceată. Nu știi ce se întâmplă.

— Haide pur și simplu să te ducem acasă.

Pare epuizat.

Restul drumului cu mașina e agonizant. Trebuie să îmi concentrez toată puterea minții ca să reușesc să nu mă masturbez.

Reed lasă mașina pe alee și sare din Rover înainte ca motorul să se oprească. Deschide portiera cu o smucitură, iar eu cad în brațele lui. Amândoi gemem — eu, de ușurare, iar el de frustrare.

Se trântesc alte portiere, iar ceilalți frați ni se alătură, cu Sawyer alergând înainte, să deschidă ușa.

Gideon își dă cu părerea.

— Va avea o noapte lungă. Unul dintre voi trebuie să o ajute.

— În ce fel? întrebă Reed, scrâșnind din dinți.

— Știi tu.

Vocea lui Gideon e joasă.

— Să i-o pună.

— Vrei s-o fac eu? întrebă Easton.

Mă ghemuiesc în brațele lui Reed. El mă cuprinde și mai strâns.

- Nu. Nimeni în afară de mine.
Mintea mi-e încețoșată în timp ce mă duce pe scări și apoi mă lasă pe pat. Când se mută mai încolo, mă întind după el consternată.
- Nu mă lăsa.
- Nu te las, îmi promite. Doar aduc un prosop.
- Încep din nou să plâng când dispăre în baie.
- Nu știu de ce sunt atât de plângăcioasă.
- Ești drogată ca naiba. MDMA. Coca. Dumnezeu știe ce altceva ți-a mai dat.
- Reed pare dezgustat.
- Îmi pare rău, șoptesc.
- Nu sunt supărat pe tine.
- Îmi apăsă prosopul cald peste frunte.
- Pe mine însumi sunt supărat. Ei bine, pe mine și pe Easton. Eu te-am vârat în chestia asta. Sunt Reed Distrugătorul.
- Pare trist.
- Nu știai asta?
- Nu îmi place numele ăla.
- Stă lângă mine, plimbându-mi prosopul pe față, pe gât și pe umeri. Mă simt ca-n rai.
- Mda, și tu cum m-ai numi în loc de asta?
- Deschid gura și spun:
- Al meu.

Capitolul 24

- Amândoi încetăm să mai respirăm.
- Ella, începe el, dar nu termină.
- Doar mă privește cum mă ridic.
- Îi iau din mână prosopul ud și îl arunc pe podea. Și tricoul pe care mi l-a împrumutat el, imediat după.
- Ella, încearcă el din nou.
- Dar m-am săturat de onorabilitatea lui. Am nevoie de el acum.
- Mă urc la el în poală, strângându-mi picioarele în jurul șoldurilor lui.
- Întrebă-mă de ce era Daniel atât de nervos pe mine mai devreme.
- Reed încearcă să îmi desprindă picioarele de el.
- Ella...
- Întrebă-mă.
- Trece un moment, apoi încercarea lui de a mă da jos de pe el se oprește. Își așază mâinile pe coapsele mele și îmi trece un fior prin întregul corp.
- De ce era atât de nervos pe tine? întrebă Reed răgușit.
- Pentru că nu încetam să îți rostesc numele.
- Ochii îi sclipesc.

— Pentru că e vorba despre tine. Întotdeauna a fost vorba despre tine și am obosit să mă mai împotrivesc.

Chipul i se tulbură.

— Fratele meu...

— Tu, îi repet. Mereu tu.

Îmi împreunez mâinile după ceafa lui, iar el suspină.

— Nu gândești limpede.

— Nu de la droguri, șoptesc. N-am mai gândit limpede de când te-am întâlnit.

Încă un suspin pe buzele lui.

— Mă simt ca și cum aș profita de tine.

Îi trag capul în jos, spre al meu.

— Am nevoie de tine, Reed. Nu mă face să te implor.

Și uite-așa, cedează. O mână și-o încâlcește în părul meu, iar cu cealaltă mă trage brutal spre el.

— Nu trebuie să mi-o mai ceri niciodată. Îți voi da orice vrei.

Gura lui vine peste a mea, la început blând. Doar atingeri ca de pană, ca și cum mi-ar memora forma buzelor cu buzele sale. Iar apoi, tocmai când sunt gata să cer mai mult, își bagă limba printre buzele mele întredeschise și mă sărută atât de intens, încât simt că amețesc.

Ne răsturnăm pe spate, pe saltea. Mâinile lui îmi găsesc soldurile și mă mișcă spre el. Gura îi e lipită de a mea, flămândă și provocatoare. Revărs tot ce am în sărutul ăsta. Toată dragostea mea, singurătatea mea, speranțele mele, tristețea mea.

Reed le ia și îmi dă totul în schimb. Ne încâlcim unul în brațele celuilalt, iar gura lui îmi găsește punctele sensibile din spatele urechii, de la baza gâtului, în timp ce mă sărută ca și cum nu s-ar sătura.

Își împinge o coapsă între picioarele mele și, chiar și prin chiloții mei și prin blugii lui, găsesc ușurarea de care am nevoie. Aproape. Încă nu e de ajuns și îmi fac cunoscută nemulțumirea sub forma unui geamăt sfâșietor.

El se ridică pe coate și mă cercetează atent, cu ochii întredeschiși, cu buzele umflate de la săruturile noastre. E cel mai sexy tip de pe planetă și e al meu. Cel puțin în noaptea asta.

— Mai mult, îl implor.

Rânjește, apoi se întoarce pe o parte și lasă să-i alunece o mână între picioarele mele.

Un val de șoc îmi zguduie trupul.

— Mai bine? șoptește el.

Nici pe departe. Mă zvârcolesc și un alt rânjet îi întinde colțurile gurii înainte ca privirea să îi devină din nou atrăgătoare. Mâna i se mișcă într-un cerc micuț, iar podul palmei apasă pe un loc care tânjește după el.

Corpul îmi e precum o instalație aprinsă, gata să explodeze în câteva secunde. Secunde la propriu, pentru că nu mai e nevoie decât de o frecare a palmei lui și plăcerea izbucnește înăuntrul meu. Gâfâi și tremur, uimită de cât de incredibil mă simt. Poate că e de la droguri, dar îmi place să cred că e datorită lui Reed. Murmurul lui încet de încurajare, în timp ce mă apăs de mâna lui. Dovada excitației lui, apăsându-mă pe șold.

Buzele lui le găsesc din nou pe ale mele și îl sărut cu o insistență intensificată, pentru că dorința îmi renaște mai repede decât ne-am fi așteptat amândoi. Mă întind după el, trăgându-l de umeri până când e deasupra mea.

Gurile noastre se ciocnesc, iar el geme atunci când mă arcuiesc în sus să mă frec de el. Duritatea corpului său e

singurul lucru care îmi oferă ușurare. E enorm și e pregătit, dar când mă întind să-l ating, îmi împinge mâna.

— Nu.

Vocea lui e torturată.

— Acum nu e despre mine. Nu în noaptea asta. Nu când ești...

Drogată, cred că vrea să spună, dar nu mă mai simt sub efectul drogurilor. Sau cel puțin nu mă mai simt drogată cu altceva decât cu *el*.

Gura i se încleștează de gâtul meu, sărutându-l și sugându-l în timp ce își freacă trupul de mine. Plăcerea e crescândă, însă blugii lui stau în cale. Nu vreau ca asta să fie doar despre mine. Vreau...

Îmi împinge mâna din nou, apoi mă dă la o parte cu totul. Dar nu se îndepărtează mult. Căldura îmi furnică pielea când îmi sărută spațiul dintre sâni. Buze calde îmi freacă sfârcul. Când limba lui îl gustă, văd stele. Când gura lui se închide peste mine, încetez să respir.

Fiecare limbă dată seducător peste sâni mă face tot mai excitată. Sub strânsoarea lui, mă zvârcolesc, corpul încordându-mi-se sub ceva insesizabil. Se mută din nou, luându-mi în gură celălalt sfârc. Apoi se duce mai jos, buzele lui alunecându-mi peste abdomen.

— Oh, Dumnezeule, șoptesc.

Terminațiile mele nervoase vuiesc de dorință.

— Reed, îl implor.

— E în regulă, iubito, te înțeleg. Știu de ce ai nevoie.

Inima mi se oprește când se mută între picioarele mele. Îi pot simți mâna cum tremură când îmi dă jos chiloții din material subțire. Tot ce face e să mai ia o gură adâncă de aer înainte să-și coboare gura peste mine.

Strig din cauza senzației cu care nu sunt obișnuită. Mă simt bine. *Atât* de bine. Limba lui găsește un loc sensibil, făcându-mi șoldurile să se încordeze. Un geamăt zgomotos îmi iese pe gură. Îmi mușc buza de jos, încercând să nu mai scot niciun sunet, dar Reed mă înnebunește. Aproape leșin, în timp ce îi apuc capul și îl trag de păr.

El se uită în sus cu ochi încețoșați.

— Vrei să mă opresc?

— *Nu*.

Continuă. Limba lui e magică, atingându-mă într-un ritm neobosit. Scoate un sunet aspru, ca și cum răspunsul meu ar fi la fel de minunat precum toate lucrurile pe care mă face el să le simt.

Degetele lui găsesc o cale spre interiorul coapselor mele. Ridică capul, cerându-mi în tăcere permisiunea. Dau din cap nerăbdătoare. Îmi doresc asta atât de tare.

Ochii i se închid atunci când îi alunecă un deget încet în mine. Scârșește din dinți.

— Ești al naibii de strâmtă.

— Ți-am spus, reușesc eu să îi spun înecându-mă.

El râde.

— Da, mi-ai spus.

Iese din mine și își lasă o mână să îmi alunece pe coapsă.

— Am să te fac să te simți foarte bine.

— Deja mă simt bine, protestez, apropiindu-mi picioarele.

Un rânjet încrezut, familiar, mi se arată.

— Și încă nu ai văzut nimic.

Se așază din nou între picioarele mele, iar umerii lui mă fac să mă deschid atât de tare încât ar trebui să roșesc, dar tot ce pot simți e nerăbdare. Cu un braț înfășurându-mi coapsa, își lasă degetul să alunece din nou în mine.

Mușchii picioarelor mi se încordează. Degetele mele i se înfig în păr, dar el nu încetează să mă sărute chiar și atunci când plăcerea mă lovește în valuri care nu se mai sfârșesc, acolo jos. Odată ce rămân fără vlagă, urcă și se întinde lângă mine, trăgându-mă spre el.

Buzele lui îmi găsesc din nou gâtul și respiră adânc.

— De ce a trebuit să vii aici?

Sunt derutată de întrebare.

— Am... știi de ce. Tatăl tău...

— Vreau să spun că de ce acum.

Vorbele lui spuse cu frustrare îmi fac pielea să se încălzească.

— Poate că altădată, departe de locul ăsta, tu și cu mine am avea altă poveste.

— Nu înțeleg ce spui.

— Spun că asta nu se poate întâmpla din nou.

Își ridică capul și îi pot vedea tristețea.

— Trebuie să plec. Trebuie să părăsesc locul ăsta blestemat și să mă reinventez în ceva mai bun. În ceva... care să merite.

Vocea i se împiedică la acel ultim cuvânt.

— Să merite, repet în șoaptă. De ce crezi că nu meriți?

Rămâne tăcut pentru un moment. Palma lui îmi dezmiardă absent umărul.

— Nu contează, spune el într-un final. Doar las-o baltă.

— Reed...

El se ridică și își dă jos tricoul de rezervă pe care și-l pusese pe el în mașină. Celălalt tricou, cel pe care și l-a smuls de pe el și l-a pus pe mine când plecam de la petrecere, e aruncat pe podea, împreună cu celelalte haine ale mele.

— Închide ochii, Ella, spune el aspru, instalându-se din nou lângă mine.

Nu are tricou pe el acum, dar încă poartă blugii. Denimul îmi zgârie piciorul gol, când îl apropii de el. Doar închide ochii și culcă-te.

Vocea îmi e înăbușită în pieptul lui gol.

— Promiți că nu ai să pleci?

— Promit.

Mă ghemuiesc mai aproape de el, pierzându-mă în căldura trupului său și în bățile regulate ale inimii sale, lângă urechea mea.

Când mă trezesc în dimineața următoare, Reed nu mai e lângă mine.

Capitolul 25

— Te simți bine, surioară?

Easton mă ochește de la masa din bucătărie când intru clătinându-mă, simțindu-mă de parcă m-ar fi călcat trenul.

— Nu. Mă simt îngrozitor.

Îmi torn un pahar de apă de la chiuveță, îl dau pe gât, apoi mai umplu unul.

Tonul lui Easton e plin de compătimire.

— Te-ai făcut praf rău de tot, așa-i? Am pățit-o și eu prima dată când am făcut cunoștință cu Molly.

— Molly? se aude vocea curioasă a lui Callum din ușă. Ai o nouă iubită, Easton? Ce s-a întâmplat cu Claire?

— Îl văd pe Easton abținându-se să râdă.

— Eu și Claire suntem pa. Dar gagică asta, Molly, e destul de mișto.

— Îmi aruncă o grimasă poznașă.

Îmi bubuie capul prea tare ca să pot măcar schița un zâmbet. Privirea lui Callum se mută asupra mea și e în mod vizibil îngrozit.

— Ella, arăți teribil de rău.

Bănuiala îi întunecă figura.

— În ce fel de probleme ați băgat-o aseară?

— Doar în problema obișnuită a alcoolului. Se pare că Ella nu își cunoaște limitele la băutura.

Îl privesc recunoscătoare pe la spatele lui Callum. Presupun că armistițiul Royal include și faptul de a ne păzi spatele unul celuilalt. Nu că aș fi luat droguri aseară din proprie inițiativă. Degetele mi se strâng în pumni când îmi amintesc de ochii marcați de poftă ai lui Daniel și de modul în care m-a pipăit.

— Te-ai îmbătat aseară?

Gura lui Callum e încleștată când se întoarce spre mine.

— Puțin, îi mărturisesc.

— Of, haide, tata, nu deveni atât de patern cu noi acum, se bagă în seamă Easton. Mie mi-ai dat prima bere când aveam doispe ani.

— Unșpe în cazul meu, spune Gideon, intrând cu pași mari în bucătărie. Nu are tricou, iar pe pectoralul stâng are o urmă de zgârietură care atrage atenția. Mă privește cu compătimire evidentă. Cum te simți?

— Mahmură, răspunde Easton în locul meu, apoi îi trage o privire ascuțită lui Gideon când nu se uită tatăl lor.

Callum tot nu e liniștit în privința mea.

— Nu vreau să bei în exces.

— Ți-e teamă că te-ar putea detrona din postura de Campion la Băut Excesiv al familiei Royal? se bagă Easton.

— E de ajuns, Easton.

— Doar atrăgeam atenția asupra ipocriziei, tată. Și, aparent, asupra standardelor duble. Nu dai doi bani când vreunul dintre noi se face praf, așa că de ce nu poate și Ella să se îmbete?

Callum se uită de la fiii lui la mine, apoi dă din cap.

— Presupun că ar trebui să fiu fericit că acum vă luați unii altora apărarea.

Se aud urme de pași în hol și mi se taie respirația când Reed intră în bucătărie. Pe șolduri îi atârână niște pantaloni negri de alergare, iar pieptul îi e gol și destul de umed, ca și cum tocmai ar fi ieșit din duș.

Nu mă privește în timp ce se îndreaptă spre frigider.

Mi se prăbușește moralul, deși nu sunt sigură la ce fel de reacție mă așteptam. Faptul că m-am trezit singură a fost un mesaj clar. Și ce a spus el ieri — *asta nu se poate întâmpla din nou* — doar face mesajul mai clar.

— Ah, Ella, spune Callum deodată. Am uitat să îți spun. Mâine îți vine mașina, așa că vei putea să mergi singură la serviciu luni dimineață.

Deși sunt ușurată că în sfârșit Callum poate să pronunțe cuvântul „serviciu” fără să se încrunte la mine, sunt lovită și de o mare dezamăgire. La frigider, spatele lui Reed devine țeapăn. Și el știe ce înseamnă asta. Nu mai mergem împreună cu mașina.

— Asta e minunat, spun timidă.

— În fine.

Callum se uită prin bucătărie.

— Ce planuri are lumea pentru azi? Ella, mă gândeam că tu și cu mine am putea merge la...

— Eu merg la ponton cu Valerie, îl întrerup. Luăm prânzul la restaurantul ăla pe apă, cu fructe de mare, pe care ea îl tot ridică în slăvi.

Pare dezamăgit.

— Of, în regulă. Asta sună distractiv.

Se întoarce spre fiii lui.

— Vrea cineva să vină cu mine la golf? A trecut o groază de timp de când nu am mai mers cu toții.

Niciunul dintre frații Royal nu îi acceptă invitația, iar atunci când Callum părăsește cu pași grei bucătăria,

arătând ca un cățeluș rătăcit, nu mă pot abține să nu mă încrunt.

— Băieți, nu puteți nici măcar să încercați să faceți un efort? îi întreb.

— Crede-mă, facem un efort. Gideon e cel care răspunde, iar rânjetul lui urăcios mă prinde cu garda jos.

Când pleacă țanțoș, mă uit la Easton.

— Care-i problema lui?

— N-am idee.

Pentru prima dată, Easton știe la fel de puține ca și mine, dar Reed trebuie să știe ceva ce noi nu știm, pentru că se încruntă și spune:

— Dați-i pace lui Gid.

Apoi iese și el. Nu m-a privit nici măcar o singură dată, iar durerea care îmi strânge inima e de o sută de ori mai rea decât orice mahmureală.

Prânzul cu Valerie e distractiv, dar mă scuz și plec mai devreme, pentru că încă îmi simt capul ca și cum mi-ar fi fost străpuns de cuțite ruginite. Ea râde și îmi spune că petrecerea trebuie să fi fost cu atât mai bună cu cât și mahmureala e mai puternică și o las să creadă același lucru pe care îl crede și Callum — că am băut un pic prea mult, iar acum îmi primesc pedeapsa pentru asta.

Nu știu de ce nu îi spun despre Daniel. Val e prietena mea și ar fi prima persoană care l-ar bate pe Daniel de i-ar sări fulgii pentru ce mi-a făcut. Însă ceva mă oprește să îi spun. Poate că rușinea.

Nu ar trebui să îmi fie rușine. *Nu ar trebui*. Nu am făcut nimic greșit, iar dacă aș fi avut cea mai mică bănuială că

Daniel era așa un psihopat, niciodată nu aș fi mers cu el în casa de la piscină. Niciodată.

Dar de fiecare dată când mă gândesc la noaptea trecută, îmi vine în minte imaginea mea smulgându-mi hainele și șoptind numele lui Reed, în timp ce mâinile slinoase ale lui Daniel îmi pipăiau tot corpul. Îmi vine asta în minte și mă copleșește rușinea.

Și nici măcar nu mă pot distra, gândindu-mă la ce s-a întâmplat după — partea bună, când îi șopteam numele lui Reed din alte motive. Nu mă pot gândi la asta pentru că mă întristează. Reed m-a dorit aseară și mi-a oferit din el atât cât a fost dispus să ofere, dar acum a luat totul înapoi.

Valerie mă lasă la conac și bagă în viteză mașina menajerei ei. Mi-a spus la prânz că prietenul ei vine acasă weekendul următor și aștept să-l întâlnesc pe tip. Având în vedere faptul că vorbește atât de mult despre Tam, mă simt ca și cum l-aș cunoaște deja.

E o altă după-amiază frumoasă, așa că decid să mă schimb în costumul de baie și să stau întinsă lângă piscină o vreme. Sper că razele soarelui mă vor face să mă simt umană din nou. Iau o carte și mă instalez pe un șezlong, dar am parte doar de vreo douăzeci de minute de singurătate înainte să apară Gideon, îmbrăcat în slip.

Dintre toți băieții Royal, probabil Gideon e cel care are cea mai puțină grăsime pe corp. Are constituția unui înotător, iar Easton mi-a spus că a primit bursă integrală la universitate pentru că înoată. Gemenii insistă pe ideea că el va câștiga o medalie de aur la jocurile olimpice din vara următoare, dar e bine că nu sunt în preajmă reprezentanți de la olimpiadă astăzi, pentru că l-ar respinge cât ai bate din palme. Mișcărilor îi sunt inegale, iar ritmul îi e alarmant de lent.

Dar poate că mă îngrijorez degeaba. Adică, abia l-am mai văzut înotând o singură dată. Poate că astăzi se menajează.

— Ella, strigă el când iese din piscină, aproape o oră mai târziu.

— Da?

Vine spre mine, cu apa curgând de pe el pe toată marginea piscinei.

— Diseară va fi o petrecere pe plajă. Pe domeniile Worthington.

Își freacă prosopul de piept.

— Vreau să rămâi acasă.

Ridic o sprânceană.

— Ești responsabil acum pentru programul meu de socializare?

— Diseară sunt.

Tonul lui nu admite nicio discuție.

— Vorbesc serios. Stai departe de petrecere.

După noaptea trecută, nu am de gând să mai merg la vreo altă petrecere vreodată, dar tot nu îmi place să mi se spună ce să fac.

— Poate.

— Niciun poate. Rămâi acasă.

Pleacă în casă și, la nici cinci minute după asta, Easton iese și se ivește în fața scaunului meu.

— Brent Worthington ține o...

— O petrecere, termin eu propoziția. Mda, știu totul despre asta.

Își freacă barba crescută de câteva zile.

— Tu nu mergi.

— Ai discutat cu Gideon, din câte văd.

Expresia lui arată că a făcut-o, dar apoi încearcă o abordare diferită, rânjindu-mi băiețește, în felul lui tipic.

— Uite, nu e niciun motiv pentru care ai avea de ce să ieși diseară, surioară. Ia-ți o noapte pauză, relaxează-te, uită-te la niște telenovele.

— Telenovele? Drept ce mă iei, o nevastă de cincizeci de ani?

El chicotește.

— Bine, atunci uită-te la ceva porno. Dar nu vii cu noi diseară.

— Noi? repet eu. Reed merge?

Easton ridică din umeri, iar felul în care îmi evită privirea mă scoate din pepeni. Ce dracu' au planificat pentru diseară? Spaima îmi zdruncină stomacul. Va fi Daniel acolo? De asta vor să mă țină la distanță?

Nu apuc să pun întrebarea, fiindcă Easton a plecat deja în grabă. Oftând, îmi iau cartea și încerc să mă concentrez la capitolul pe care îl citesc, dar cititul nu e de niciun folos. Sunt îngrijorată din nou.

— Hei.

Mă uit în sus și îl văd pe Reed apropiindu-se. Pentru prima oară pe ziua de azi mă privește în ochi.

Își apleacă trupul solid, așezându-se pe scaun, lângă mine.

— Cum te simți?

Las cartea deoparte.

— Mai bine. Nu îmi mai bubuie capul, dar corpul încă îmi e slăbit.

El dă din cap.

— Ar trebui să mănânci ceva.

— Am făcut asta.

— Atunci mănâncă mai mult.

— Crede-mă, sunt plină. Un zâmbet îmi răsare pe buze. Valerie mi-a băgat pe gât o groază de creveți și picioare de crab la prânz.

Buzele îi zvâcnesc.

Zâmbește, îl implor în tăcere. Zâmbește-mi. Atinge-mă. Sărută-mă. Orice.

Zâmbetul nu se arată.

— Auzi, cu privire la ce s-a întâmplat aseară...

Își drege vocea.

— Trebuie să știi o chestie.

Mă încrunt.

— Bine.

— Ai... am...

Expiră.

— Te simți ca și cum aș fi profitat de tine?

— Ce? Desigur că nu.

Însă tensiunea din ochii lui nu dispare.

— Trebuie să fii sinceră cu mine. Dacă simți că am profitat sau că am făcut ceva ce nu ți-ai fi dorit... trebuie să îmi spui.

Mă ridic și mă reazem de el, prinzându-i fața în ambele mâini.

— Nu ai făcut nimic din ce nu mi-am dorit să faci.

Ușurarea lui e evidentă. Când îmi trec degetele peste maxilarul lui, respirația i se oprește brusc.

— Nu te uita așa la mine.

— Așa cum? șoptesc.

— Știi tu.

Oftând, îmi ia mâna de pe față și se ridică în picioare, ușor dezechilibrat.

— Nu se poate întâmpla din nou. Nu voi lăsa să se mai întâmple asta.

Mă simt cuprinsă de frustrare.

— De ce nu?

— Pentru că nu e în regulă. Nu sunt... nu te vreau, bine?
I se formează un zâmbet disprețuitor.

— Eram drăguț cu tine pentru că erai excitată pe E¹⁷ și
aveai nevoie să te descarci. Îți făceam o favoare, dar asta a
fost tot. Nu te vreau.

Pleacă cu pași mari înainte să pot răspunde. Sau, mai
bine zis, înainte să îl pot face un mare mincinos. Nu mă
vrea? Rahat. Dacă nu mă voia, atunci nu m-ar fi sărutat ca
și cum ar fi fost un om înfometat, iar eu aș fi fost singura
lui sursă de hrană. Dacă nu mă voia, atunci nu mi-ar fi
venerat trupul ca și cum ar fi fost cel mai minunat dar pe
care l-a primit și nu m-ar fi ținut în brațe până am adormit.

Mă minte, iar acum nivelul meu de îngrijorare e în
permanență unul ridicat. Nu doar îngrijorare, ci și ambiție,
pentru că Reed Royal are în mod clar secrete pe care nici
nu știu de unde să încep să le descifrez.

Dar o voi face. Voi afla totul. De ce ține la distanță pe
toată lumea, de ce simte că nu merită, de ce se poartă ca și
cum n-ar fi nimic între noi, deși amândoi știm că este. La
naiba, îi voi învăța pe de rost toate secretele.

Ceea ce înseamnă că... presupun că diseară merg la
încă o petrecere.

¹⁷ Ecstasy.

Capitolul 26

Am nevoie de întăriri sau, cel puțin, de informații din
interior. Din ce a spus Gideon, familia Worthington locu-
lește mai jos, pe țărm, și destul de aproape încât poți auzi
ceva gălăgie pe proprietatea Royal. Totodată, trebuie să aibă
copii cam de vârsta fraților Royal. Dar cam asta e tot.

Noroc că știu pe cineva care e unitatea centrală de pro-
cesare a bârfelor.

Valerie răspunde din prima.

— Îți mai trebuie fructe de mare? Ți-am spus că cel mai
bun remediu pentru o mahmureală e mâncarea.

Gândul la un singur fruct de mare în plus în stomac
mă face să îmi vină să vomit.

— Nu, mersi. Mă întrebam dacă ai terminat de vorbit pe
Skype cu Tam și ai vrea să vii să îi spionăm împreună pe
frații Royal.

Valerie inspiră adânc.

— Vin imediat.

— Hei, spun înainte să închidă. Ai mașină?

— Nu. Iar tu nu îl poți ruga pe vreunul dintre frați să mă
ia, nu? spune ea posomorâtă.

— Nu-ți face griji. Te va lua Durand. Ce naiba, dacă îi spun lui Callum că vreau să invit o prietenă aici, se va oferi el.

— Ah, Callum. Frumos. E atrăgător pentru un babalâc.

— Câtă răutate, Valerie. Are gen peste patruzeci.

— Și? E ceea ce se numește o vulpe argintie¹⁸. Știi cine e atrasă de-alde d-ăștia?

— N-am idee. Una dintre Pastelate?

— Ah, drace, nu. Fetele alea nu ar ști ce să facă cu un mascul adult nici dacă ar zăbovi câteva decenii în pantalonii lui. Sora mai mare a lui Jordan! Are douăzeci și doi și vine constant acasă cu tipi mai în vârstă. Ultimul chiar avea părul cărunt și jur că era mai bătrân decât unchiul Brian. Nu pot să mă hotărâsc dacă e superperversă și ăsta e singurul gen de tipi care o mulțumesc sau dacă are probleme freudiene cu tăticul ei.

— Înseamnă că insulta mea la adresa lui Jordan, la petrecerea ei, se poate să fi nimerit prea aproape de realitate?

— De ajutor sigur nu a fost, spune Valerie cu veselie.

— Am să închid acum, fiindcă mă gândesc foarte serios să vomit prânzul din cauza discuției ăsteia.

Las jos telefonul și încerc să îmi golesc mintea de orice gând despre Callum făcând chestii perverse.

Din fericire, Durand e disponibil, iar Valerie e adusă de îndată la domeniile Royal.

— Oau, locul ăsta e atât de...

Valerie caută șovăind cuvântul potrivit în timp ce prirește cu gura căscată dormitorul meu.

Îi livrez eu câteva.

— Juvenil? Feminin? Un omagiu eronat pentru Ziua Îndrăgostiților?

¹⁸ Bărbat în vârstă, cu părul grizonant de regulă, considerat atrăgător. (N.t.)

Ea se lasă să cadă pe spate, peste cuvertura roz deranjată.

— Interesant.

— E și ăsta un cuvânt care să-l descrie.

Mă instalez în scaunul de machiaj acoperit cu blană albă și o privesc pe Valerie clipind spre perdelele care atârnă în jurul patului cu patru coloane.

— Vrei ceva de băut? Am și un minifrigider aici.

Deschid ușa de sticlă a răcitorului de băuturi, care e sub masa de machiaj.

— Sigur. Vreau orice e dietetic. Dincolo de faptul că e roz, camera asta e grozavă. Televizor, pat șic.

Atinge cuvertura.

— Asta e mătase?

Sunt cu mâna în frigider când aruncă bomba asta.

— Dorm pe o cuvertură de mătase?

— De fapt, dormi sub ea. Adică nu trebuie, dar ar trebui să dormi pe cearșaf și sub plăpumioară.

Valerie pare complet îngrijorată, ca și cum educația mea ar fi fost atât de bizară încât s-ar putea să nu știu nimic despre așternuturi. Din nefericire, nu e *atât* de departe de adevăr.

— Știi asta, deșteapto.

Scot o Cola dietetică și i-o pun în mână. Deschid una și pentru mine.

— E pur și simplu ciudat. De la a dormi într-un sac de dormit, am ajuns să dorm pe așternuturi de mătase sau — mă scuzi — pe plăpumioare, mă corectez, înainte să apuce Valerie. Dar suficient despre chestiile de pat. Am nevoie de informații din interior. Spune-mi tot ce știi despre Worthingtoni, îi poruncesc.

— Worthingtonii cu telecomunicațiile sau Worthingtonii cu imobiliarele? întrebă ea, gura ei căutând încă deschizătura dozei de suc.

— Habar n-am. Locuiesc în apropiere de aici și dau o petrecere pe plajă diseară.

— Aha, Worthingtonii cu telecomunicațiile atunci. Locuiesc la vreo cinci case mai încolo.

Își ridică doza de suc.

— Ai un suport de pahare?

Îi arunc un caiet, pe care îl folosește ca să-și așeze doza.

— Brent Worthington e într-a douășpea. E un tip foarte înțepat, deși mai mult cu privire la recunoașterea numelui său decât la bani. Părinții prietenei lui, Lindsey, au dat faliment acum vreo doi ani și au retras-o pe Lindsey de la Astor Park, fiindcă nu își mai permiteau taxa, însă Brent nu s-a despărțit de ea, fiindcă Lindsey e o FRA.

— Cine mai sunt și Fra ăștia? o întreb.

Valerie râde și dă din cap.

— Nu, nu e un nume de familie. Fiice ale Revoluției Americane. Își poate urmări arborele genealogic până la una dintre primele trei nave inițiale care au venit din Anglia.

— Și asta e mare scofală? întreb cu uimire.

— Dap. Deci care-i treaba?

— Royalii merg acolo diseară și mi-au spus să nu vin și eu.

— De ce? Petrecerile alea sunt destul de plictisitoare, prin comparație cu alte evenimente de liceeni. Se încuie toate ușile din casă, pentru că Brent nu vrea să se facă sex în camere. E o singură baie pe care oamenii au voie să o folosească, și e chiar lângă alee. Și casa de la piscină e încuiată. Mâncarea e de la catering, iar lui Brent îi place ca toată lumea să vină îmbrăcată ca și cum ar merge pe iaht. Ba el

chiar poartă sacoul de club privat, iar toate fetele poartă rochie. Fără excepții.

Sună groaznic. Dacă Royalii mi-ar fi făcut rezumatul ăsta, nici nu ar mai fi fost nevoie să mă avertizeze să nu vin. Dar au făcut-o, ceea ce înseamnă că se petrece ceva, din moment ce nu vor ca eu să văd sau să iau parte.

— Daniel Delacorte ar putea fi invitat?

Ea analizează și dă ușor din cap.

— Mda. Tatăl lui e judecător. Cred că Daniel plănuiește să devină și el unul și e întotdeauna bine să ai un prieten judecător, corect?

Îmi trece prin minte faptul că de asta bogații se îmbogățesc și mai mult. Își fac relații din liceu, poate chiar mai devreme și, când cresc, continuă să-și scarpine spatele unii altora.

— S-a întâmplat ceva între tine și Daniel aseară? Știu că ai fost mahmură, dar Jordan a spus că erai atât de praf, încât Reed a trebuit să te care în brațe din casa lui Farris. Nu a... făcut nimic?

Pare îngrijorată.

Nu vreau să îi spun lui Valerie despre grozăvia de noaptea trecută, dar, dacă o bag în chestia asta, merită să știe ceva.

— A crezut că mă las ușor. Și nu e așa. Iar fraților Royal nu le place să se ia cineva de presupusa, nu tocmai, dar oarecum sora lor. Cam asta a fost, pe scurt.

Își miște ochii.

— Doamne, ce fraier. Dar de ce mă aflu eu aici dacă Royalii deja își pun în practică răzbunarea?

— Nu știu dacă o fac, doar că trei dintre ei mi-au spus că eu nu am ce căuta la petrecerea lui Worthington de diseară, indiferent ce se întâmplă.

Ochii lui Valerie se luminează.

— Îmi place că nu îți pasă de ceea ce cred Royalii. Sare de pe pat și deschide larg ușa dulapului meu. Ia să vedem ce rochii pe care le-ar aproba Worthington ai.

— Îmi beau restul de Cola, în timp ce Valerie scotocește prin dulap și dă la o parte haină după haină.

— Ai nevoie de mai multe haine. Până și Carringtonii îmi umplu dulapul cu orice vreau. Ajută la păstrarea aparențelor, știi? Nu mi-am dat seama cât de zgârcit e Callum cu tine.

— Nu e, îi răspund, jignită în numele lui Callum. A trebuit să merg la cumpărături cu Brooke, iar locurile în care m-a dus erau prea scumpe.

— Totul de pe aici e scump.

Valerie face din mână.

— Gândește-te la haine ca la niște anexe ale uniformei tale. Pe lângă asta, dacă arăți aiurea, atunci oamenii se vor gândi la același lucru ca și mine — Callum e zgârcit cu tine. A-ha!

Scoate o rochie de plajă cu imprimeu marinăresc și mâneci scurte și cu un decolteu adânc în V, ale cărui margini sunt de dantelă. Nu-mi amintesc să o mai fi văzut, ceea ce înseamnă că Brooke trebuie să o fi ales când nu mă uitam.

— Asta e drăguță. Are un decolteu adânc care spune „sunt sexy“, fără să spună „te costă cincizeci de dolari și vreau plata în avans“.

— Mă bazez pe părerea ta. În fostul meu domeniu de muncă, aveai nevoie de un decolteu mult mai adânc de-atât ca să primești cincizeci de dolari în avans.

Traversez camera și încep să mă schimb.

— Se face târziu și vreau să fiu sigură că pornim spre petrecere înainte să începă focurile de artificii.

— E în regulă dacă împrumut rochia asta?

Valerie își împodobește corpul cu o bucată de dantelă albă.

— Fă-ți de cap.

E cu trei centimetri mai scundă decât mine și, având în vedere lungimea, rochia ar trebui să îi ajungă cam până pe mijlocul coapsei.

— De curiozitate, de câte rochii am nevoie? Două par suficiente.

— De vreo două duzini.

Mă întorc brusc, dar Valerie pare extrem de serioasă.

— Glumești.

— Ba nu.

Atârnă rochia înapoi în dulap și începe să numere pe degete.

— Ai nevoie de rochii de după-amiază, rochii pentru plimbarea cu barca, rochii de club — atât club privat, cât și club de noapte — mi se învârte capul —, rochii pentru petrecerile în grădină, rochii pentru petrecerile oficiale de la școală, rochii pentru după școală, rochii de nuntă, rochii de înmormântare...

— Rochii de înmormântare, zici? o întrerup.

Valerie arată cu degetul și îmi face cu ochiul.

— Doar mă asiguram că ești atentă.

Râde când îmi dau ochii peste cap și începe să se dezbrace.

— Ai nevoie de mult mai multe haine decât cele pe care le ai. Aparențele sunt importante, până și pentru cei din familia Royal.

Vocea îi e înăbușită în timp ce își trage fusta pe cap.

— De exemplu — îndrăznește să spui și cel mai mic lucru negativ despre Maria Royal și toți fiii ei o iau razna. Reed

aproape a fost închis pentru atac după ce un puști de la Liceul South East a făcut-o sinucigașă îndopată cu pastile.

— A acuzat-o pe Maria de sinucidere? exclamă eu, șocată de asta.

Valerie se uită împrejur, ca și cum s-ar aștepta ca Reed să sară la ea. Apoi coboară vocea și spune:

— E un zvon și încă unul care nu le place Royalilor. Ba chiar l-au dat în judecată pentru malpraxis pe medicul Mariei.

— Au câștigat?

— Au făcut o înțelegere, așa că medicul nu mai practică și a plecat din țară, deci... da?

— Oau.

— Oricum, continuă Valerie, o protejează cu înverșunare pe mama lor și presupun că ar fi important ca oamenii din afara familiei să creadă că te tratează cum trebuie.

Brusc, îmi trece prin cap: asta face Reed? Doar se asigură că menține reputația familiei? Nu, nu poate fi asta. Toate lucrurile pe care le-am făcut acolo, pe cuvertura de mătase și sub ea, au fost intime și nu au avut nimic de-a face cu reputația familiei Royal.

Verific ceasul și îmi dau seama că trebuie să mă grăbesc. Mă schimb rapid, dar, când mă uit în oglindă, văd o problemă.

— Val, decolteul ăsta e prea adânc. Mă întorc să îi arăt că mi se vede sutienul.

Ea ridică din umeri.

— Va trebui să mergi fără sutien atunci. Pune-ți niște plasuri dacă îți faci griji că ți se văd sfârcurile.

— Probabil că așa o să fac. Deși mă cam scârbește ideea să mă aflu în același loc cu Daniel fără să port sutien.

Ne mai ia încă o jumătate de oră să ne aranjăm părul și să ne machiem. De fapt eu o aranjez pe Valerie. E uimită de cât de multe farduri am adunat.

— Poate că ai nevoie de rochii, dar trusa ta de machiaj e marfă punct com, exclamă ea.

— Mersi, dar trebuie să taci acum, ca să nu îți dau cu ruj pe dinți. Îi flutur în fața ochilor pensula de ruj amenințător, iar ea închide ascultătoare gura.

Odată ce suntem gata, așteptăm ca Royalii să plece. Se trântesc uși, se aud zgomote de pași derutați pe hol. Cel puțin unul se oprește în dreptul ușii mele.

Se aude un ciocănit asurzitor, care mă face să tresar, urmat de vocea lui Easton.

— Ești în regulă acolo? Ne întoarcem acasă destul de devreme.

— Nu mă interesează, îi strig înapoi, prefăcându-mă oftată. Și nu îmi mai bate la ușă din nou. Sunt furioasă pe voi. Pe voi toți.

— Chiar și pe Reed? glumește Easton.

— Pe voi toți.

— Of, haide, surioară, e pentru binele tău.

Deodată, nu mai trebuie să pretind că sunt furioasă.

— Voi, Royalii, nu ați ști ce e bine pentru mine nici dacă v-ar fi vârat sub ochi de un iepuraș Playboy.

Valerie ridică degetul mare încurajator.

Easton dă drumul unui suspin copleșit.

— Desigur că nu aș putea vedea nimic dacă un iepuraș Playboy ar fi în fața mea. Aș fi prea ocupat să îi privesc drăgăstos țâțele ca să mai fiu atent la orice altceva.

Valerie nu se poate opri din râs.

— N-o face, șuier. Doar ai să-l încurajezi.

— Te pot auzi și da, mă simt încurajat, strigă Easton din spatele ușii. Vom fi acasă în vreo două ore. Rămâi trează și ne uităm toți la un film.

— Cară-te, Easton.

El pleacă, târâindu-și picioarele.

— Easton e adorabil. Dacă nu aș fi fost atât de îndrăgostită de Tam, m-aș da la el, recunoaște Valerie.

— Nu cred că e o problemă să-l agăți, îi răspund sec.

— Nu? Și atunci care e?

— Să îl păstrezi.

Capitolul 27

Ducându-ne pantofii în mână, Valerie și cu mine mergem spre locuința Worthington pe țarm.

— Ce îi împiedică pe oameni să vină la petrecerea asta fără să fie invitați? întreb curiosă. Nu poate oricine pur și simplu să meargă pe plajă și apoi să intre în casă?

— S-ar prinde că nu ai ce căuta acolo doar după hainele pe care le porți. În plus, singurii care au acces la plaja asta locuiesc pe ea și, dacă nu cumva îți permiți un bârlog de zece milioane de dolari, nu calci pe nisipul ăsta.

— Crezi că o să ne alunge și pe noi?

Nici nu mi-a trecut prin minte gândul, fiindcă nicio dată nu m-am confruntat cu petreceri de genul ăsta înainte.

— Nup, fiindcă tu ești Ella Royal și, chiar dacă eu sunt o rudă săracă, numele meu de familie totuși e Carrington.

Nici măcar nu ajungem suficient de aproape de o confruntare cu Brent Worthington, pentru că cei cinci frați Royal stau adunați la marginea proprietății. Pun ceva la cale împreună, exact cum știam că vor face. Și în mod cert e un complot ca să se răzbune pe Daniel, pentru că cine altcineva ar putea fi ținta lor?

Dacă e cineva care merită să se răzbune, eu sunt aceea. Merg cu pași apăsați drept spre grupul lor, iar ei nici măcar nu observă.

— Hei, fratelo, care-i treaba? îl împung pe Gideon în spate.

Reed se întoarce pe călcâie și mă ceartă primul.

— Ce cauți aici? Ți-am spus să rămâi acasă.

— Și eu.

Gideon se uită în jos la mine, cu buzele strânse de mânie.

— Și eu, se bagă Easton în seamă fără să fie întrebat.

— Și voi doi?

Mă uit spre gemeni, amândoi îmbrăcați cu șorturi kaki identice și tricouri polo albe, cu câte un aligator pe pectoralul stâng. Clipesc inocent spre mine. Nu pot sub nicio formă să îi deosebesc în seara asta, ceea ce s-ar putea să fie exact ceea ce îi place iubitei lor. Trebuie să îi fac un semn cu ruj unuia dintre ei înainte de finalul serii.

— Ei bine, fiți atenți, nu sunt un câine. Nu șed și nu stau locului pentru că îmi porunciți voi să o fac. Oricum, de ce trebuia să rămân acasă? Și aici se pun droguri în băuturi?

În spatele meu, Valerie oftează adânc, ceea ce atrage cinci priviri nervoase în direcția mea.

— Nu, spune Gideon, dar, dacă se întâmplă ceva rău, tata nu ar fi la fel de nervos dacă ai fi acasă, băgată în pat.

— Sau pupându-te cu Valerie, își dă Easton cu părerea. Dar important e să fii acasă, în pat, adaugă el în grabă, când vine rândul lui să primească priviri dezaprobatore.

— Faptul că ești aici s-ar putea să îi dea de gândit lui Daniel că plănuim ceva, spune Reed, încruntându-se și mai tare.

Valerie vine lângă mine.

— Dacă planul era să nu treziți suspiciuni, atunci Easton ar trebui să-și bage limba în gura cuiva, Reed ar trebui să îi

șoptească nimicuri lui Abby — borăsc — Gideon ar trebui să facă chestii de studenți, iar voi doi — arată cu degetul între gemeni — ar trebui să le faceți farse oamenilor, pentru că a naibii să fiu dacă pot să vă deosebesc.

Easton își maschează râsul cu un tuset fals, în timp ce gemenii se prefac că se uită oriunde altundeva, dar nu la Valerie. Reed și Gideon schimbă o privire. Când vine vorba de frații Royal, ei doi sunt cei răspunzători. Cel puțin în seara asta.

— Din moment ce te afli aici, nu are sens să te facem să pleci acasă, dar asta e o problemă a Royalilor. Gideon o privește țintă pe Valerie.

Ea se prinde repede.

— Brus, mi-e foarte sete. Cred că am să merg să le cer gazdelor un pahar de șampanie.

După ce pleacă Val, îmi frec mâinile.

— Deci, care e planul?

— Reed o să declanșeze un conflict și o să-l bată pe Daniel de se cacă pe el, mă informează Easton.

— Țsta e un plan groaznic.

Se întorc cu toții spre mine iarăși. Să fiu în centrul atenției pentru cinci membri ai familiei Royal e copleșitor pentru mine.

Mă concentrez asupra lui Reed și a lui Gideon, cei doi pe care trebuie să îi conving.

— Voi credeți că îl veți împinge pe Daniel să sară la bătaie?

Ambii frați ridică din umeri.

— Și sunt sigură că vă închipuiți că va funcționa, pentru că voi toți v-ați bate ca să vă apărați numele. Dar tipul ăsta nu are onoare. El nu luptă cinstit. E genul de tip care droghează o fată pentru că nu a fost suficient de încrezător sau de răbdător să o câștige. E un laș. Flutur cu mâna spre

corpul al naibii de bine definit al lui Reed. Reed are cu zece kilograme mai mult decât el și se bate în mod regulat.

— Știe despre lupte? mă întrerupe Gideon.

Reed dă scurt din cap, iar Gideon ne dă câte un bobârnac cu ambele mâini, ca și cum s-ar fi săturat de cururile noastre de liceeni.

— Tot o să vrea să se apere, susține Reed.

— Pariez cu tine pe o sută de parai că va râde și va spune că știe că ai să câștigi. Apoi, dacă încerci s-o forțezi, tu vei părea tipul rău.

— Nu îmi pasă.

— Bine. Dacă tot ce vrei tu e să-l bați, atunci du-te pur și simplu și fă-o. Arăt spre peluza din spate, care devine tot mai aglomerată.

— Reed nu poate da primul, se bagă Easton.

Derutată, mă uit de la un frate la altul.

— Asta e vreo regulă de club de lupte?

— Nu. Tata l-a prins pe Reed bătându-se acum câteva luni. A spus că, dacă îl mai prinde vreodată, îi trimite pe gemeni la școala militară.

Oau, asta e diabolic. Știu că lui Reed nu i-ar păsa dacă ar merge la școala militară — sau cel puțin nu prea mult, dar ar urî ca asta să li se întâmple gemenilor. Callum mă surprinde constant.

— Deci nu poți lovi niciodată pe nimeni?

— Nu, nu pot să trag un pumn decât dacă mă apăr pe mine însumi sau pe un membru al familiei de un rău iminent. Exact astea au fost cuvintele lui, spune Reed cu dinții încleștați. Dacă ai vreo idee mai bună, dă-o pe goarnă.

Nu am și cu toții știu asta. Gideon dă din cap și până și Easton pare dezamăgit de mine. Mă holbez la cerul de

un albastru întunecat, apoi la ocean, în sus, spre casă, apoi din nou la frați. Îmi vine o idee.

— Familia Worthington are o casă la piscină?

— Mda, spune Reed cu precauție.

— Unde e?

Casa de la piscină a Royalilor e aproape în întregime din sticlă, astfel încât să poți vedea oceanul pe-o parte, iar pe cealaltă parte, piscina. Îl trag de braț pe Reed.

— Arată-mi.

Reed mă ajută să mă cațăr pe o bordură ce dă spre peluza din spate. Arată către o clădire întunecată, înălțată chiar la marginea brâului de ciment din jurul piscinei mari, dreptunghiulare.

— Worthington o ține încuiată.

— Ca să nu poată nimeni să facă sex acolo. Mi-a spus Valerie. Totul e perfect.

Îi măsoz din ochi pe gemeni.

— Dacă trebuie să mă îmbrac în femeie, nu mă bag.

Sawyer ține o mână ridicată, în semn de protest. Sau cel puțin cred că e Sawyer, după arsura aproape vindecată de pe încheietura lui.

— Lăsați-mă s-o chem pe Valerie. Va fi nevoie de amândouă. Și voi avea nevoie de ambii gemeni. Voi, ceilalți, faceți-vă că sunteți la o petrecere. La momentul potrivit, Sawyer va ieși și vă va anunța. Va trebui să adunați o mulțime cât mai mare de oameni lângă piscină. Poate să vă pregătiți să faceți poze.

— Ce ai plănuț, surioară? se apropie Easton lingușitor.

— Nu a văzut iadul atâta furie câtă zace într-o femeie batjocorită sau într-o fată drogată împotriva voinței ei, spun eu misterios și plec să o caut pe Valerie.

O găsesc stând la povești cu Savannah, la jumătatea distanței dintre mal și piscină, ceea ce e o coincidență perfectă.

— Hei, fetelor, pot să vorbesc cu voi un minut?

Valerie trebuie să insiste nițel pe lângă Savannah, însă reușesc să le trag deoparte pe amândouă.

Mă adresez Savannei mai întâi.

— Uite ce e, vreau să îmi cer scuze pentru că nu te-am ascultat noaptea trecută. Eram singură și doream pe cineva pe care nu-l puteam avea, așa că m-am gândit să stau cu Daniel. A fost o greșeală.

Își strânge buzele, însă ori regretul meu sincer, ori ura noastră comună pentru Daniel sparge gheața.

— Îți accept scuzele, spune ea bătoasă.

— Oh, Sav, scoate-ți bățul din fund, o dojenește Valerie. Am venit aici să ne răzbunăm pe Daniel. Nu-i așa, Ella?

Savannah ridică o sprânceană la mine, arătându-și interesul, iar eu dau din cap entuziasmată.

— Uite care-i planul.

După ce le explic detaliile, Valerie fluieră entuziasmată. Dar Savannah pare sceptică.

— Chiar crezi că o să cadă în capcană?

— Savannah, tipul droghează fete ca să le-o pună. Nu va refuza oferta. Pentru el e vorba de o obsesie pentru putere, iar noi i-o vom hrăni.

Ridică din umăr.

— În regulă. Mă bag. Hai să-l facem praf pe nesimțitul ăsta.

Daniel stă pe un șezlong, lângă piscină, cu un Heineken într-o mână și cu coapsa unei fete care pare destul de mică în cealaltă mână. Trebuie să fie boboacă. Mă pătrunde un

simț justițiar renăscut. Daniel trebuie să fie oprit. După cum a spus și Savannah, e timpul să-l facem praf.

— Bună, Daniel.

Adopt cel mai slugarnic ton pe care pot vorbi.

Ridică capul și analizează mulțimea, uitându-se după frații Royal. Când nu îi vede, se lasă pe spate, trăgând-o pe față mai aproape de el, ca și cum ea ar fi un scut.

— Ce vrei? Sunt ocupat.

Frec asfaltul cu vârful balerinului.

— Voiam să îmi cer scuze pentru noaptea trecută. Am... am exagerat. Tu ești Daniel Delacorte, iar eu sunt... încerc să nu vomit, ... un nimeni și o prefăcută.

Fata își schimbă poziția, stânjenită.

— Ăă, cred că o aud pe sora mea strigându-mă.

Alunecă de sub mâna lui Daniel. Când el protestează, mă bag.

— Am nevoie de Daniel un minut, apoi e în întregime al tău.

Daniel rânjește.

— Doar un minut? Rezist mult mai mult de atât.

Fata râde și pleacă de acolo. Înțeleg. E al dracului de ciudat să privești pe cineva umilindu-se. În momentul în care nu ne mai poate auzi, zâmbetul indiferent al lui Daniel se întunecă.

— Ce urmărești?

— Vreau să îmi dai o șansă.

Îmi îndrept spatele astfel încât să-mi expun decolteul pentru el.

— Am făcut o greșeală. Dacă mi-ai fi spus pur și simplu ce voiai, nu aș fi reacționat așa.

Dumnezeule, nu pot să cred că trebuie să îi spun căcaturile astea.

Ochii îi cad pe goliciunea decolteului meu și își linge buzele ca un porc respingător.

— Royalii nu au părut tocmai încântați.

— Sunt furioși pentru că m-am dat în spectacol. Ei ar vrea ca eu să tac din gură și să stau în banca mea.

— Și totuși, ești aici.

— Tatăl lor îi pune să mă aducă.

El se încruntă.

— Deci vrei să te răzbuni pe ei? Asta e?

— Sincer? Ceva de genul, îl mint eu, fiindcă mă gândesc că să le-o facă Royalilor e ceva ce îl va ispiti. M-am săturat ca nesimțitii ăia să mă oblighe să mă port ca ceva ce nu sunt.

Ridic din umeri.

— Îmi place să petrec și să mă distrez. Am încercat să mă comport adecvat de dragul lor, dar... asta nu mă reprezintă.

Daniel pare intrigat.

— Deci nu mă mai prefac de acum. Orice vrei tu, mă supun, și nu doar eu. O știi pe Valerie, nu?

El dă aprobator din cap, privirea căzându-i din nou asupra pieptului meu.

— I-am povestit despre prietenele tale, Zoe și Nadine. Și e interesată. Ne-am gândit...

Cobor vocea și îmi sprijin mâna lângă genunchiul lui Daniel. Îmi apropiu buzele de urechea lui.

— Ne-am gândit că am putea să-ți arătăm de ce sunt în stare fetele de la Astor Park. Știi, noi două suntem dansatoare.

— Mda?

I se luminează privirea.

— Și poți face ce vrei tu cu noi, îl tachinez.

Pare mai mult decât interesat acum.

— Orice?

— Orice... absolut orice lucru. Dacă vrei, poți să și filmezi. Ca să ai amintiri.

— Unde?

Mâna îi alunecă între picioare. Bleah, se pipăie chiar în fața mea? Îmi lipesc buzele strâns, ca să nu îi vomit în poală.

— Casa de la piscină. Am spart încuietoarea. Ne vedem acolo în cinci minute.

Plec cu pași dezinvolti, fără să privesc înapoi. Dacă l-am judecat greșit pe Daniel, n-o să funcționeze și va trebui să recunosc cu capul plecat în fața fraților Royal că m-am înșelat. Dar nu cred că mă înșel. Daniel Delacorte are ocazia să-și facă de cap cu două fraiere și să le facă poze, pe care le poate arăta apoi tuturor amicilor lui perversi. În niciun caz nu va rata ocazia asta unică.

În timp ce intru în clădirea micuță, Valerie sare de pe unul dintre cele două scaune pe care ea și Savannah le-au cărat de lângă ferestrele joase până la podea. La fel ca și casa de la piscină a Royalilor, și asta e aproape în întregime din sticlă, astfel că vederea din casă spre ocean e neobstrucționată, dar sunt umbre, iar cele două fete le-au eliminat pe toate.

— Îmi place cum ați amenajat locul ăsta, glumesc eu.

Valerie îmi aruncă ceva ce prind din reflex. Un cordon de halat.

— Mersi, am vrut să fie minimalist. Savannah și cu mine ne-am gândit că opera noastră de artă se va vedea mai bine dacă nu va fi nimic altceva care să distragă privirile. Ești de acord cu cordonul?

Gândindu-mă la iaht și la Reed, îi spun:

— Va funcționa.

- Îl înfășor în jurul taliei.
— Unde e Savannah?
— Sunt în baie, șoptește ea.
O bătaie ascuțită în ușă semnalează venirea lui Daniel.
— Să începă spectacolul, șoptesc și deschid ușa.

Capitolul 28

— O parte din mine a crezut că m-ați putea păcăli, dar tocmai i-am văzut pe Royali bând. Reed pare pregătit să i-o bage adânc lui Abby în seara asta.

Daniel mă privește cu nerușinare de sus până jos, apoi pe Valerie.

— Iar tu, Val, niciodată nu te-am suspectat că ai fi o fată atât de perversă. Dar poate ar fi trebuit să îmi dau seama.

Pentru că ești și de joasă speță, și o curvă, termin propoziția în gând pentru el.

Gura lui Valerie se mișcă într-un surâs disprețuitor vizibil. Din moment ce ea nu face o treabă prea bună prefăcându-se excitată de el, mă grăbesc eu să îl distrag.

— Ce vrei să facem mai întâi?

Îi mângâi umerii și îl dirijez spre masa din mijlocul încăperii. Trebuie să fi fost prea grea pentru ca Valerie și Savannah să o poată muta.

— Ce-ar fi ca voi două să vă faceți oral una alteia? sugerează el.

— Fără încălzire? Direct la acțiune?

Cu o mână mai grea decât e necesar, îl împing să se așeze pe masă. Cred că ai nevoie de o lecție pregătitoare. Lasă-ne să dansăm puțin pentru tine.

Lăsându-se pe spate, sprijinit pe brațe, ne dă cu superioritate aprobarea din cap.

— Bine. Dar vreau să văd foarte multă piele și că vă țineți mâinile una pe cealaltă.

Valerie se adună și pășește în față.

— Ce-ar fi să îți facem un masaj? Ai avut parte de vreunul?

— Un masaj? Sigur, mereu mi se face la club la taică-meu.

— Dar din partea a două fete, și cu finalizare? Își unduiește degetele. După cum a spus și Ella, haide să nu grăbim lucrurile. Putem să îți facem un masaj, apoi ne poți privi cum ne facem treaba. La urma urmei, tu ar trebui să termini primul.

Daniel cântărește oferta asta pentru un moment, apoi acceptă.

— Mda, e corect. Voi, târfelor, puteți să vă așteptați rândul.

La sfârșit, face cu ochiul, ca și cum ar trebui să luăm comentariul cu târfele ca pe o glumă. Niciuna dintre noi nu râde și avem nevoie de puteri supraomenești să nu îl pocnim peste fața lui îngâmfată.

— Ia să te ajutăm să scapi de haine, îi spun dulceag.

Din fericire, Daniel nu bănuiește nimic. Poate ar fi neîncrezător în Reed sau în Gideon, dar nu în două fete amărâte care, dacă nu ar avea rude bogate, probabil și-ar vinde oricum trupurile pe stradă. Așa operează mintea lui, ceea ce e și motivul pentru care șarada asta e posibilă. Pentru că el e Daniel Delacorte, fiu de judecător, jucător de lacrosse, un tip cu o reputație impecabilă, pe care nimeni nu l-ar bănuia vreodată că este așa un fraier. Nu mă îndoiesc nicio secundă că verișoara Savannei face parte probabil dintr-o ramură mai pușin de succes a familiei.

Valerie și cu mine ne pregătim psihic să punem mâinile pe corpul lui, însă, spre ușurarea noastră, nu are nevoie de ajutor. Își dă jos șortul, își trage boxerii și își scoate tricoul pe cap înainte să apucăm să inspirăm de două ori.

— Cineva e înflăcărat, mormăie Valerie pe sub mustață. Daniel se linge pe buze.

— Unde vrei să stau?

Ea își pune mâinile în șolduri și se preface că se gândeste la întrebare.

— Ce ai zice să stai acolo?

Arată spre un cuib din perne, chiar în fața geamurilor.

Daniel pășește într-acolo și îngenunchează pe pernele moi.

— Nu uitați să vă țineți dinții pentru voi. Poate să îi acoperiți cu buzele.

Asta e ultima instrucțiune pe care mi-o va da vreodată, mă gândesc, apoi iau cu nonșalanță un bol de fructe de pe masă și îl lovesc în cap cu el.

Se dă pe spate cu un țipăt.

— Ce dracu'!

Uimit, își prinde capul în mâini.

— Ți-am spus eu că bolul e prea ușor, spune Savannah, dând buzna afară din baie.

Înainte ca Daniel să se poată feri, ea agită un tub de fixativ și îi dă un jet de solvenți înțepători direct în față.

— *Băga-mi-aș picioarele!* Vă omor pe toate! urlă Daniel. Se împiedică în partea stângă și se lovește de geam.

Noi trei râdem.

— Nu vreau să îl omor, doar să îl mutilez, îi reamintesc Savannei. Ce ziceți de sfeșnic? Flutur arma grea din argint și îl lovesc pe Daniel în umăr. Savannah îl aduce pe celălalt din set și i-l trânteste în vârful capului, iar Daniel cade lat.

Valerie ia de pe jos un cordon și mi-l aruncă mie pe celălalt.

— Ai dreptate, Ella. Tipul ăsta e un dubios.

Cât mai rapid cu putință, îl legăm ca pe un pui la rotisor. Cu Daniel năucit pentru moment, ne e ușor să îi strângem bine mâinile la spate, să îl legăm de glezne și apoi să facem un nod între celelalte două noduri.

— Păcat că nu avem scoci.

Ridic o banană de pe jos și o agît în aer.

— Am putea să îi îndesăm asta în fund.

— Asta ar fi grozav, strigă bucuroasă Valerie.

Savannah se uită cu mânie.

— Am eu ceva ce i-aș putea băga în fund. Vine spre el cu pași apăsați, își ia avânt și îi dă cel mai puternic șut în cur pe care l-am văzut vreodată, cu excepția celor din filme. Se pare că un sfeșnic de trei kilograme în cap nu a fost suficient ca să îi slăbească mânia față de el.

Impactul piciorului ei delicat cu curul lui e surprinzător de puternic. Îl scoate pe Daniel din stupoare și dezlănțuie un urlet de durere. Un zâmbet urâcios se întinde pe fața Savannei. Valerie și cu mine o privim cum se apleacă aproape de el, să îi șoptească ceva, ceva ce îl face să se cutremure.

Apoi se ridică și își trece o mână peste păr, netezind toate şuvițele să stea drept pe capul ei drăguț.

— Eu am terminat. Nu vreau să mai petrec niciun minut în plus cu gunoiul ăsta.

— Așteaptă, spune Valerie. Ne întoarcem și o vedem aruncând și prinzând un măr.

Un rânjet mi se întinde încet pe față.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu? o întreb.

Planul e atât de malefic. Îmi place.

Savannah începe să râdă și râde atât de tare, încât aproape că nu ne poate ajuta să îi deschidem cu forța gura lui Daniel și să îi îndesăm mărul, însă un băiat dezbrăcat și năucit nu poate lupta cu noi trei.

— Haide să mergem.

Alerg spre ușă și îl găsesc acolo pe Sawyer.

— Suntem gata.

— Și noi, răspunde el cu un rânjet. L-ați omorât? Pentru că urletul ăla a sunat rău de tot.

— Cred că Savannah a vrut, dar am ținut-o noi.

— Mereu mi-a plăcut gagică aia, spune Sawyer.

Mă las pe spate și le fac semn fetelor să iasă. Savannah și Valerie se strecoară pe ușile glisante ce duc spre plajă. Odată ce au coborât pe mal, aprind luminile și butonul pentru perdelele cu tragere automată. Familia Worthington ne-a ușurat misiunea. Când se aprind luminile și se dau la o parte perdelele, Sawyer și cu mine plecăm în fugă după fete, pe care le găsim stând cu Sebastian.

Odată ce ajungem, Seb își așază mâinile pe umerii lui Valerie și ai Savannei.

— Nu pot să cred că ratăm spectacolul, spune el cu un aer posomorât.

Și eu sunt supărată, dar am decis că nu ar fi o idee bună ca fetele și cu mine să fim parte din mulțime atunci când Daniel va fi descoperit. Dacă vreunul dintre amicii lui și-ar da seama că noi ne aflăm în spatele chestiei ăsteia, s-ar putea să ne atace. Gemenii sunt aici, făcând pe bodyguardzii noștri în caz că se întâmplă asta.

Stăm și așteptăm încordați sunetele care vor marca descoperirea lui Daniel — legat și așezat ca un porc la o petrecere hawaiiană.

Primele sunete pe care le auzim sunt un cor de voci uimite. O exclamație pe care nu reușim să o înțelegem, urmată de un moment de tăcere. După ceea ce pare un timp îndelungat pentru mine, dar probabil o eternitate pentru Daniel cel dezbrăcat și legat, se aude un țipăt de „Oh,

Doamne!“ și „Căcat, ăla e Daniel Delacorte?“. Alte voci se alătură, până când pare ca și cum fiecare invitat ar comenta scena ce li se arată.

Se bate din palme, se fluieră, se strigă și, dintr-un motiv neștiut, încep să tremur. Tremur atât de tare, încât trebuie să mă sprijin de Sawyer. El își încolățește un braț pe după mine și mă mângâie.

— Nu-nu știu de ce sunt atât de slabă, mă bâlbâi.

— Ți se termină adrenalina.

Se caută prin buzunare și îmi dă un pachet de bomboane mentolate.

— Asta e tot ce am. Scuze.

— E-n regulă, spun nedeslușit și bag două în gură.

Mă concentrez pe mestecatul bomboanelor și ori e șocul subtil dat de zahăr care mă ajută, ori simplul fapt de a mă gândi la altceva decât la acrobația la care tocmai am participat, dar mă opresc din tremurat și încep să mă încălzesc.

— Unde e restul găștii Royal?

Sebastian îmi aruncă o privire amuzată, ca și cum ar ști exact la care Royal mă refer.

— Iau parte la umilirea lui Daniel împreună cu restul Astor Parkului și se asigură că e răspândită varianta corectă a poveștii.

— Care e povestea asta?

— Adevărul. Că și-a luat bătaie de la o fată.

— De la trei fete, îl corectez.

— E o poveste mai bună dacă e o singură fată, își dă Sawyer cu părerea.

— Dar nu vrei să îți atribui și tu meritul?

— Public? Neeeah. Ar afla și tata și atunci iar o să-i vină ideea cu școala militară.

Sawyer rânjește.

— Însă noi vom ști că am făcut-o și asta e tot ce contează.

O agitație pe vârful digului îmi captează atenția. Vin ceilalți trei Royali. Sawyer mă prinde de braț și mergem tot grupul pe plajă. Valerie strigă după noi că se duce acasă cu mașina Savannei, iar eu îi fac scurt din mână în timp ce plec în grabă cu gemenii. Frații lor nu sunt cu mult în spațele nostru.

— Ar fi trebuit să îi vedeți expresia feței, începe Gideon.

— Omule, o are mică de tot, exclamă Easton. Oare era lăsată sau o are chiar atât de mică...

— Vânătaia de pe fruntea lui părea urâtă. Tu i-ai făcut-o?

Cei trei frați Royal vorbesc toți deodată.

— Ho, ho, ho.

Ridic mâinile.

— Nu pot să vă răspund tuturor deodată.

— Te-ai descurcat bine.

Gideon mă surprinde, ciufulindu-mi părul.

— A fost perfect, spune Reed trăgănat, iar aprobarea din ochii lui mă face să mă simt caldă și lipicioasă pe dinăuntru.

Easton mă ridică și mă învârte în aer.

— Ești cea mai tare, Ella. Amintește-mi să nu te supăr niciodată.

Un zgomot de țipete și de înjurături ne face să ne întoarcem către locuința Worthington. Easton mă așază jos în timp ce vedem o mulțime formându-se în vârful crestei. Se aude un pleoscăit — tocmai a fost cineva împins în piscină?

— Tocmai a aruncat-o pe Penny Lockwood-Smith în piscină! urlă cineva de la petrecere, înainte să izbucnească în râs.

— Uite-l că vine, spune Gideon oftând.

El e Daniel, care trece în grabă printr-un rând de oameni. Până și în albastrul întunecat al nopții putem vedea că e furios.

— Nu îl lăsa să te muște, îmi murmură Easton în ureche. Poate are rabie.

Daniel se oprește la marginea peluzei și scanează țărmul. Când ne vede, răcnește, arată spre noi și apoi face un salt până pe nisip. E o mișcare athletică impresionantă.

— Uite-l ce viteză a prins, mă minunez.

— E în echipa de lacrosse, îmi reamintește Sawyer.

— Am să vă omor. Pe toți! Începând cu tine, mizerie ce ești.

Fața lui Reed izbucnește într-un rânjel, întorcându-se spre noi. Își dă seama că ăsta ar fi momentul să dezvăluie unul dintre rarele lui zâmbete.

— Asta a sunat ca o amenințare, nu-i așa?

Easton aprobă din cap.

— Cred că Ella se află într-un pericol iminent. Știi că lui tata nu i-ar plăcea asta.

Mai fericit ca niciodată, Reed mă împinge în spatele lui, în timp ce Daniel aleargă prin nisip, îmbrăcat doar în pantalonii lui scurți kaki. Se văd luminițe din loc în loc, semn că unii petrecăreți au hotărât că scena asta ar trebui immortalizată. Royalii mă trag în spate și trebuie să îmi fac drum cu forța printre gemeni, să văd ce se întâmplă.

Și ajung exact la timp, pentru că imediat ce îmi bag capul printre munții de mușchi Royal, Daniel se aruncă asupra lui Reed cu un hârâit. Reed face un pas în față și îi trage lui Daniel un pumn în maxilar.

Daniel cade lat.

Capitolul 29

Cu toții suntem într-o dispoziție bună când ne întorcem la conac. Îi dau lui Valerie un mesaj rapid, să mă asigur că e în regulă mergând acasă cu Savannah, iar ea mă asigură că e OK. Aflu că familia Carrington locuiește chiar după colț de Montgomery.

Easton merge lângă mine. Gemenii sunt în față, râzând încă de modul în care am plecat de la casa Worthingtonilor. Vocile lor plutesc către noi.

— L-a lăsat inconștient în doi timpi și trei mișcări.

Sawyer chicotește.

— E un nou record pentru Reed, aprobă Sebastian.

Reed și Gideon vin în urma noastră. De fiecare dată când mă întorc, capetele lor sunt aplecate unul spre celălalt, într-o discuție. E evident că ăia doi au secrete despre care Easton și gemenii nu știu, iar asta mă deranjează, fiindcă începeam chiar să cred în mottoul despre cum Royalii sunt uniți.

Ajungem în fața casei, dar mă opresc în dreptul scărilor ce duc la ea.

— Mă duc să mă plimb puțin pe lângă apă, îi spun lui Easton.

- Mă plimb cu tine.
 Dau din cap.
 — Aș cam vrea să fiu singură. Fără supărare.
 — Nu-i nicio supărare.
 Se apleacă și îmi țocăie o pupătură pe obraz.
 — Ce-ai făcut în seara asta a fost o răzbunare clasa-ntâia, surioară. Ești noua mea eroină.

După ce pleacă, îmi las pantofii pe o piatră și merg în picioarele goale pe nisipul fin. Luna îmi luminează calea și nu apuc să fac nici douăzeci de pași, când aud pe cineva în spatele meu. N-am nevoie să mă întorc ca să știu că e Reed.

- Nu ar trebui să umbli singură pe aici.
 — Ce, crezi că Daniel va sări de după un bolovan și mă va ataca?

Reed mă ajunge din urmă. Mă opresc din mers și mă întorc spre el. Ca de obicei, fața lui superbă îmi taie respirația.

- Ar fi în stare. L-ai umilit destul de rău în seara asta.
 Îmi vine să râd.
 — Iar tu l-ai lăsat inconștient. Probabil e acasă acum, cu o pungă de gheață pe față.
 Reed ridică din umeri.

— Și-a cerut-o.
 Mă uit lung la apă. El se uită lung la mine. Îi pot simți pe față privirea arzătoare și îmi mișc iar capul, zâmbind strâmb.

- Hai, spune.
 — Să spun ce?
 — Încă vreo câteva minciuni. Știi, despre cum aseară doar îmi făceai o favoare, despre cum nu mă vrei de fapt, bla bla, flutur din mână.

Spre surprinderea mea, el râde.

— Oo, Dumnezeuule. Țăla a fost un râset? Reed Royal râde, oameni buni. Cineva să sune la Vatican, pentru că a avut loc un miracol adevărat!

Asta îl face să chicotească din nou.

- Ești atât de enervantă, bodogăne el.
 — Mda, dar tot îți place de mine.
 El rămâne tăcut. Cred că așa va rămâne, dar apoi înjură pe sub mustață și spune:

- Mda, poate ca așa e.
 Mă prefac uluită.
 — Două miracole într-o singură noapte? E cumva sfârșitul lumii?

Reed îmi prinde o șuviță de păr și mă trage de ea.

- Ajunge.
 Pășesc mai aproape de apă, dar e chiar mai rece decât de obicei. Scâncesc când îmi atinge degetele și țâșnesc înapoi.
 — Urăsc Atlanticul, îi declar. Pacificul e *mult* mai plăcut.
 — Ai locuit pe coasta de vest?
 Pare invidios în curiozitatea lui.

— Vest, est, nord, sud. Am locuit peste tot. Niciodată nu rămâneam prea mult timp într-un singur loc. Cred că cel mai mult am stat un an, iar asta a fost în Chicago. Sau poate că în Seattle am stat cel mai mult — doi ani —, dar asta nu se pune, fiindcă maică-mea era bolnavă și nu am avut de ales decât să rămânem pe loc.

— De ce vă mutați atât de des?

— În principiu, pentru bani. Dacă mama rămânea fără slujbă, trebuia să ne facem bagajele și să plecăm unde erau banii. Sau dacă se îndrăgostea, trebuia să ne mutăm cu cel mai recent iubit al ei.

— A avut mulți iubiți?

Vocea îi e dură.

Sunt sinceră cu el.

— Mda. Se îndrăgostea tot timpul.

— Atunci înseamnă că nu era îndrăgostită cu adevărat.

Îl privesc derutată.

— Aia e poftă sexuală, spune Reed ridicând din umeri. Nu dragoste.

— Poate. Dar pentru ea, era dragoste.

Ezit.

— Părinții tăi se iubeau?

Nu ar fi trebuit să întreb asta, fiindcă devine mai țeapăn ca o scândură.

— Taică-meu pretinde că da. Dar el mai mult ca sigur nu s-a comportat ca un om îndrăgostit.

Cred că Reed se înșală. Numai auzindu-l pe Callum vorbind despre Maria îți dai seama că a iubit-o profund. Nu știu de ce fiii lui refuză să vadă asta.

— Vă e tare dor de ea, așa-i?

Mut discuția într-o zonă mai sigură, dar asta nu îi alungă tensiunea de pe față.

Reed nu răspunde.

— E în regulă să o spui. Mie îmi e dor de maică-mea în fiecare zi. A fost cea mai importantă persoană din viața mea.

— A fost o dansatoare de striptease.

Replica lui batjocoritoare îmi face umerii să se încordeze.

— Și?

Sar în apărarea mamei instantaneu.

— Striptease-ul ei ne plătea facturile. Ne asigura un acoperiș deasupra capului. Plătea pentru orele mele de dans.

Ochii lui de un albastru intens se concentrează asupra mea.

— Te-a forțat să faci striptease când s-a îmbolnăvit?

— Nu. Nu a aflat despre asta niciodată. I-am spus că eram chelneriță, ceea ce era adevărat. Am făcut asta și am lucrat și la o parcare de tiruri, dar nu era suficient ca să îi plătesc toate medicamentele, așa că i-am furat cartea de identitate și am făcut rost de o slujbă la unul dintre cluburi.

Oftez.

— Nu mă aștept să înțelegi. N-a trebuit să îți faci griji din cauza banilor nicio zi din viața ta.

— Nu, n-a trebuit, mă aprobă el.

Nu sunt sigură care dintre noi se mișcă primul, dar ne plimbăm din nou. Între noi se întinde o distanță de câțiva pași la început, dar, pe măsură ce mergem, ne apropiem mai tare și mai tare, până când brațele noastre goale se freacă unul de celălalt la fiecare pas. Pielea lui e caldă, iar brațul meu tresare de fiecare dată când ne atingem.

— Mama mea era bună, dezvăluie el într-un final.

Așa a spus și Callum. Mă gândesc la femeia cu care s-a căsătorit Steve — Dinah, scorpia aceea oribilă, care are peste tot prin casă picturi cu ea dezbrăcată — și mă întreb cum ar putea doi prieteni să se fi căsătorit cu două femei atât de diferite.

— Îi păsa de oameni. Poate că prea mult. Se dădea în vânt după poveștile lacrimogene. Întotdeauna își complica existența ajutându-i pe alții.

— Era bună cu tine? Și cu frații tăi?

Reed dă din cap afirmativ.

— Ne-a iubit. Întotdeauna era acolo pentru noi, dându-ne sfaturi, ajutându-ne la teme. Și în fiecare zi își găsea timp pentru fiecare dintre noi, pe rând. Presupun că nu voia ca vreunul dintre noi să se simtă neglijat sau să creadă că avea vreun preferat. Și în weekenduri făceam cu toții chestii împreună.

— Cum ar fi? întreb curioasă.

El ridică din umeri.

— Muzeu, zoo, zmeie.

— Zmeie?

Își dă ochii peste cap.

— A înălța un zmeu, Ella. Nu-mi spune că nu ai făcut asta niciodată.

— Nup.

Îmi țugui buzele.

— La zoo am fost o dată. Unul dintre iubiții mamei ne-a dus la o grădină zoologică de rahat, unde erau și animale domestice, la dracu-n praznic. Aveau o capră, o lamă și o maimuță micuță, care m-a împroșcat cu căcat când am trecut pe lângă ea.

Reed își dă capul pe spate și râde. E cel mai sexy sunet pe care l-am auzit vreodată.

— Apoi, s-a dovedit că grădina zoologică era un paravan pentru traficul de droguri. Iubitul mamei era acolo doar ca să cumpere iarbă.

Niciunul dintre noi nu comentează cu privire la diferențele drastice dintre copilăriile noastre, dar știu că amândoi ne gândim la ele.

Continuăm să ne plimbăm. Degetele lui le ating în treacăt pe ale mele. Îmi țin respirația, întrebându-mă dacă mă va lua de mână, însă nu o face, iar dezamăgirea e prea greu de suportat.

Mă opresc brusc din mers și îi întâlnesc privirea. Nu e o idee bună, pentru că acum îmi poate vedea dorința pe chip. Privirea îi devine indescifrabilă, iar eu încerc să îmi țin frustrarea pentru mine.

— Mă placi, îl anunț.

Îi zvâcnește maxilarul.

— Mă dorești.

Încă o zvâcnire.

— La dracu', Reed, de ce nu poți pur și simplu să recunoști? Ce obții dacă minți?

Văzând că nu răspunde, mă răsucesc pe călcâie și plec, lovind nisipul cu picioarele goale. Deodată, sunt trasă înapoi, iar umerii mi se ciocnesc de un piept solid de bărbat, lăsându-mă fără respirație.

Bărbia lui Reed mi se așază pe umăr, buzele lui fiind la câțiva milimetri de urechea mea.

— Vrei să o spun? șoptește el. Bine, o spun. Te doresc. La dracu', te doresc.

I-o simt sculată pe fundul meu și știu că nu minte. În timp ce-mi trece un fior pe șira spinării, Reed mă întoarce, iar gura i se prăbușește peste a mea.

Sărutul e suficient de fierbinte încât ar putea transforma Atlanticul în lavă. Buzele mi se întredeschid în timp ce-și strecoară limba printre ele, devorându-mi gura cu o lăcomie care-mi taie respirația. Îl prind de umerii lați, apoi mâinile îmi alunecă în jos, spre talia lui athletică.

El geme și mă prinde de fund, mișcându-și șoldurile astfel încât să-i pot simți fiecare centimetru. Apoi, după încă un sărut halucinant, îmi dă drumul și se dă înapoi, clătinându-se.

— Anul viitor plec la facultate, spune răgușit. Plec și sunt șanse să nu mă întorc niciodată. Nu sunt suficient de egoist să încep ceva ce nu pot termina. Nu am să îți fac asta.

Nu îmi pasă, îmi vine să spun, îl accept oricum, chiar dacă e pentru un timp scurt, însă nu spun cuvintele cu voce tare, pentru că știu că nu îl vor influența.

— Haide să ne întoarcem în casă, mormăie el când vede că tăcerea mea nu se mai sfârșește.

Îl urmez fără niciun cuvânt, dar buzele încă mă furnică după sărutările lui, iar inima încă mă doare după respingerea lui.

Tocmai adormeam când ușa de la dormitor se deschide, scârțâind. Ridic capul amețită. În câteva secunde, sunt trează de-a binelea.

Reed urcă în pat, lângă mine. Nu spune un cuvânt. Camera e prea întunecată ca să-i pot vedea expresia, însă îi pot simți căldura trupului pe măsură ce alunecă mai aproape de mine. Căldura palmei lui când îmi dezmiardă obraji, înainte să mă apuce de bărbie și să îmi încline capul spre al lui.

— Ce faci? șoptesc.

Vocea îi e plină de durere.

— M-am hotărât să fiu egoist.

Pieptul îmi explodează de fericire. Îl cuprind cu brațele pe după gât și îl trag mai aproape. Buzele îi hoinăresc deasupra alor mele, însă nu mă sărută.

— Doar în noaptea asta, îmi spune.

— Asta ai spus și aseară.

— De data asta vorbesc serios.

Apoi mă sărută și orice protest aș fi avut de făcut se pierde în împreunarea grăbită a gurilor noastre.

Suspină când limba mea o atinge pe a lui. Șolduri puternice se apasă spre mine, erecția frecându-i-se de coapsa mea. Mă mut în așa fel încât să fim amândoi pe o parte, față în față, cu gurile contopindu-ni-se.

— Doamne, spune el cu voce înecată, apoi mâna îi alunecă sub tricoul meu. În chiloții mei.

Degetele lui mă ațâță, apăsând puncte sensibile care mă fac să gem. Ne atingem, plimbându-ne mâinile peste tot pe pielea descoperită pe care o găsim, fără ca unul dintre noi să ia vreo gură de aer în timp ce, practic, ne devorăm chipurile din priviri.

Nu durează mult până când tensiunea din mine se sparge în milioane de bucățele. Plăcerea zboară prin trupul meu, în timp ce suspin adânc în gura lui. Reed tremură lângă mine, iar de data asta, eu sunt cea care înghite gemățul lui de plăcere.

După, rămânem întinși, îmbrățișați, sărutându-ne parcă ore întregi. Nu vreau să plece niciodată. Vreau să rămână în patul ăsta pentru totdeauna.

Dar, exact ca aseară, e deja plecat când deschid ochii în dimineața următoare.

Mă întreb dacă am visat, dar, când mă întorc pe partea cealaltă, îi simt mirosul în pernele mele. Șamponul lui, săpunul lui, aftershave-ul înțepător cu care se dă. A fost aici. A fost real. Pierderea lui mă lovește puternic și nici măcar razele soarelui care pătrund prin perdea nu îmi fac mai ușoară dezamăgirea cu care mă trezesc.

Dar apoi, dezamăgirea e înlocuită de un moment de panică, pentru că un țipăt ascuțit răsună deodată în conac. Cred că se aude din salonul din față și sar din pat, deschizând larg ușa, chiar în timp ce un alt țipăt îmi atacă timpanele.

— Nu scapi tu cu asta! strigă Brooke. Nu de data asta, Callum Royal!

Capitolul 30

Ajung la balustradă deodată cu Easton, care iese brusc din dormitor. Părul lui brunet stă ridicat în toate direcțiile, iar ochii îi sunt injectați atunci când vine lângă mine.

— Ce dracu', bolborosește el.

Ne uităm amândoi jos, în holul de la intrare, unde Brooke și Callum se ceartă. E aproape haios, pentru că ea e mai scundă cu mai bine de un cap decât el, arătând, prin urmare, ca cea mai puțin amenințătoare ființă de pe pământ.

— E dreptul meu să stau aici! strigă Brooke, apăsându-l pe Callum în mijlocul pieptului cu o unghie ascuțită.

— Nu, nu este. Nu ești o Royal și nu ești o O'Halloran. Nu e locul tău aici.

— Atunci, spune-mi, care *este* locul meu? De ce îți trec cu vederea toate căcaturile în cazul ăsta? Mă tratezi ca și cum aș fi amanta ta, nu iubita ta! Unde e inelul meu, Callum? *Unde dracu' e inelul meu?*

Nu îi pot vedea fața lui Callum, dar nu îmi scapă încordarea din umerii lui.

— Nevastă-mea nici nu s-a răcit bine în coșciug! urlă el.

Lângă mine, se încordează și Easton. Mă întind să îl iau de mână și îmi strâng degetele suficient de tare încât să provoace o înțepătură de durere.

— Te aștepti să mă recăsătoresc ca și cum n-ar fi mare lucru...

— Doi ani! îl întrerupe Brooke. E moartă de doi ani! Revino-ți odată!

Callum ezită, ca și cum l-ar fi lovit ceva.

— Nu te voi lăsa să mă mai amăgești. *Nu te voi lăsa.*

Brooke face un salt în față și îl prinde de partea din față a cămășii cu mâneci lungi, strângând-o între degete.

— Am terminat-o cu tine, m-ai auzit? *Am terminat-o!*

Și cu asta, îl împinge în piept și se rotește spre ușă, tocurele ei țâcănind pe pardoseala de marmură.

Callum nu merge după ea, iar atunci când ea își dă seama de asta, se întoarce și arată cu degetul spre el.

— Dacă plec în momentul ăsta, nu mă întorc niciodată!

Vocea lui e mai rece ca gheața.

— Să nu te lovească ușa în fund când pleci.

Easton chicotește.

— Tu...tu... *monstrule* ce ești! țipă Brooke. Deschide larg ușa cu atâta forță, încât se face curent până la etajul al doilea.

Capul ei blond și silueta îmbrăcată într-o rochie mini dispar dincolo de prag. Cu aceeași forță și trânteste ușa.

În hol se lasă liniștea. Cu coada ochiului, zăresc în grabă o mișcare și, întorcându-mă, îi găsesc pe ceilalți Royali stând în spatele nostru. Gemenii par adormiți. Gideon pare șocat. Fața lui Reed e impasibilă, dar pot să jur că văd un licăr de triumf în ochii lui.

Easton nici măcar nu încearcă să își ascundă bucuria.

— Chiar s-a întâmplat asta? ne întrebă, dând din cap uluit.

Callum aude vocea fiului său și ridică capul spre balustradă. Pare rănit, dar nu devastat, de faptul că iubita lui tocmai a plecat val-vârtej.

— Tată, strigă Easton, rânjind cu gura până la urechi. Ești cel mai tare! Treci aici și bate cuba.

Expresia tatălui său devine ostenită. În loc să îi răspundă lui Easton, Callum se uită spre mine.

— Ella, dacă tot te-ai trezit, de ce nu vii în biroul meu? Trebuie să discutăm puțin.

Apoi pleacă de pe hol.

Îmi mușc buza, ezitând să-l urmez. Deodată, îmi amintesc ceea ce tocmai i-a spus lui Brooke — cum că ea nu e o Royal sau o O'Halloran — și spaima îmi crește. Am un sentiment că se certau cu privire la Steve. Ceea ce, indirect, înseamnă că și cu privire la mine.

— Du-te, murmură Reed văzând că nu mă mișc de lângă balustradă.

Ca de obicei, ascult instinctiv comanda lui. E ca și cum ar avea control asupra mea și nu sunt sigură că îmi place. Dar nu pot controla asta.

Cobor scările abia ținându-mă pe picioare și îl găsesc pe Callum în birou. Deja a dat iama în dulapul cu băuturi, turnându-și un pahar de whiskey când intru.

— Ești în regulă? îl întreb încetșor.

Flutură cu paharul în mână, vărsând lichidul pe el.

— Sunt bine. Îmi pare rău că a trebuit să te trezești astfel.

— Chiar crezi că s-a terminat totul între voi doi?

Nu mă pot abține, dar îmi pare rău pentru Brooke. I-am văzut partea răutăcioasă, cu siguranță, dar a fost și drăguță cu mine. Sau cel puțin cred că a fost. Brooke Davidson e greu de descifrat.

— Probabil.

Își soarbe băutura.

— Nu era complet impertinentă. Doi ani de așteptare reprezintă o perioadă lungă pentru o femeie.

Callum își așază paharul pe masă și își trece o mână prin păr.

— Citirea testamentului e programată de mâine în două săptămâni.

Îl privesc inexpressivă.

— Testamentul?

— Da. Testamentul lui Steve.

Încă sunt confuză.

— Asta nu s-a întâmplat deja? Credeam că ai spus că a avut loc înmormântarea.

— Înmormântarea, da, dar cu averea încă nu s-a rezolvat. Dinah și cu mine am cerut deschiderea testamentului, dar citirea efectivă a fost amânată până la găsirea ta.

Pun pariuri că Dinei i-a plăcut asta la nebunie.

— Chiar trebuie să fiu acolo? Nu moștenește Dinah totul pentru că e soția lui?

— E mult mai complicat de-atât.

Nu detaliază.

— Dar da, trebuie să fii acolo. Și eu voi fi de față, ca tutore legal al tău, și la fel și Dinah, și avocații noștri. A plecat la Paris aseară, dar se va întoarce peste două săptămâni și atunci vom rezolva totul. Nu va fi dureros, promit.

În prezența Dinei O'Halloran? Mda, sigur. Dureros sună mai realist.

Însă dau din cap pur și simplu și spun:

— Bine. Dacă trebuie să merg, am să merg.

Dă și el din cap și își ia din nou băutura.

Callum pleacă la scurt timp după asta, să joace golf. Susține că mersul pe jos de-a lungul traseului cu optsprezece găuri îl ajută să-și limpezească gândurile. Îmi fac griji pentru cât de tare plănuiește să se îmbete, apoi îmi amintesc că el e adultul, iar eu sunt copilul de șaptesprezece ani, așa că îmi mușc limba.

Unul câte unul, membrii familiei Royal pleacă. Gideon se pornește înainte de prânz înapoi la facultate. Întotdeauna pare mai fericit când pleacă decât când vine.

În curând, rămân doar eu. Îmi pun la încălzit niște resturi de tartă și mă gândesc să fac o plimbare pe plajă.

A trecut doar o lună de când sunt la reședința Royal, dar luna asta a fost plină de, ei bine, de viață. Mereu se întâmplă lucruri. Nu mereu lucruri *bune*, dar nu am fost singură și, până acum, în momentul ăsta de solitudine, îmi dau seama că nu îmi place să fiu singură. E frumos să ai prieteni și familie în preajmă, chiar dacă familia e foarte disfuncțională.

Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care Gideon continuă să se întoarcă acasă.

— Mi-ai păstrat și mie ceva din chestia aia cu ou?

Vocea lui Reed mă face să tresar.

Îmi dau o palmă peste inimă, să nu îmi sară din piept.

— M-ai speriat. Am crezut că ai plecat cu Easton.

— Nup.

Traversează încăperea și se holbează peste umărul meu.

— Ce mai e în frigider?

— Mâncare, îi răspund.

Mă trage de păr în joacă — cel puțin sper că e în joacă — și merge să evalueze opțiunile.

Cu o mână pe ușă, stă în fața frigiderului — se reazemă, de fapt, iar cu cealaltă se sprijină de dulap — până când în întreaga încăpere se face frig de la aerul rece.

— Probleme?

Mă opresc din mâncat, să îi admir linia sexy a corpului și felul în care i se mișcă și se încordează mușchii în timp ce cotrobăie după mâncare.

— Să presupunem că mi-ai putea face și mie un sendviș? spune de undeva, din interiorul frigiderului.

— Să presupunem că nu.

Trânțește ușa și mi se alătură la masă, luându-mi de sub nas farfuria și furculița și vârându-și pe gât jumătate din tartă înainte să apuc măcar să protestez.

— Aia era a mea! mă întind și încerc să o smulg înapoi.

— Sandra ar vrea să o împarți cu mine.

Mă ține la distanță cu o mână... din nou.

La naiba. Trebuie să încep un antrenament de ridicat greutate. Încerc încă o dată să apuc farfuria, iar de data asta Reed nu mă parează. Mă trage spre el, iar mișcarea surpriză mă face să-mi pierd echilibrul. Sfârșesc prin a mă poticni în poala lui, cu picioarele crăcănate de o parte și de alta a coapselor lui late.

Încercările mele de a scăpa sunt oprite când mă prinde cu o mână de fund și mă trage spre el. Când mă sărută, nu mă pot abține de la a-i răspunde cu ardoare, dorind să scoată sunetele acelea răgușite, care îmi spun cât de tare îl excit.

— Ai plecat azi-dimineață, spun când îmi dă drumul. Aș vrea să-mi pot retrace cuvintele, pentru că mă tem că va spune ceva care o să mă doară.

— N-am vrut s-o fac, îmi răspunde.

— De ce-ai plecat?

Toată mândria mea se duce pe apa sâmbetei, dar slăbiciunea mea nu îl face să își piardă interesul.

Își trece degetele prin părul meu.

— Pentru că sunt slab când vine vorba de tine. Nu am încredere în mine însumi să rămân toată noaptea în patul tău. La dracu', ar trebui să ajung în pușcărie pentru jumătate din lucrurile la care doar mă gândesc.

Cuvintele lui mă umplu cu o plăcere ametoitoare.

— Gândești prea mult.

Scoate un sunet indescifrabil — nerăbdare, cinism, umor — apoi mă sărută din nou. Curând, săruturile nu mai sunt de ajuns. Mă întind să îl trag de marginea tricoului. Măinile lui sunt peste tot pe mine, de asemenea — pe sub tricou, pe sub elasticul pantalonilor scurți. Mă întind spre el, căutând ușurarea pe care am descoperit că doar Reed mi-o poate oferi.

Zgomotul a ceva care se trânteste în afara bucătăriei ne desparte.

— Ai auzit ceva? șoptesc.

Reed se ridică dintr-o mișcare calmă și puternică, ținându-mă încă în brațe, și merge pe hol. Nu e nimeni.

Lăsându-mă jos, îmi dă o palmuță la fund.

— De ce nu te duci să-ți iei pe tine un costum de baie?

— Ăă, de ce aș vrea să fac asta?

Nu-mi doresc decât să mă întorc la masă și să stau în poala lui, în timp ce el mă sărută nebunește, dar el deja se îndreaptă spre ușă.

— Pentru că mergem să înotăm, strigă peste umăr.

Oftând, urc scările cu pași târșâiți. Când ajung sus, o văd pe Brooke ieșind din camera mea. Sau, cel puțin, așa pare.

Mă opresc brusc, furia și suspiciunea făcându-mi stomacul să se încolăcească. Ce dracu' făcea în dormitorul meu?

Oh, căcat! Bani mei sunt acolo.

Dacă i-a luat?

O scanez rapid, dar nu are geantă și hainele ei sunt atât de strâmte, încât sub nicio formă nu ar putea ascunde un teanc de bani. Totuși, nu are ce căuta aici, așa că îmi fac cunoscută neplăcerea, în timp ce mă îndrept spre ea.

— Ce cauți aici? o întreb.

Ea vine spre mine relaxată.

— Ei, bine, cine ar putea fi, dacă nu micuța orfană Ella, noua prințesă din Castelul Royal.

— Parcă i-ai zis lui Callum că pleci și că nu te mai întorci niciodată, spun cu precauție.

— Ai vrea tu.

Zâmbește disprețuitor și își dă părul lung și blond într-o parte. Orice sentimente bune ar fi avut față de mine, ele au dispărut de mult.

Nu are sens să încep o luptă cu ea, așa că o ocolesc și ajung în fața ușii de la dormitorul meu.

— Nu mai intra în camera mea. Vorbesc serios, Brooke. Dacă te mai prind aici, îi spun lui Callum.

— Corect. Callum. Salvatorul tău. Omul care te-a cules din șanț și te-a adus în locul ăsta.

Ochii i se umplu de amărăciune.

— Același lucru l-a făcut și pentru mine. Și pe mine m-a salvat, ții minte? Dar ghici ce, draguțo — suntem de unică folosință. Cu toate suntem de unică folosință pentru el.

Îmi flutură în față un deget cu o manichiură perfectă.

— Viața ta s-a schimbat, nu-i așa? De parcă ai fi o prințesă dintr-un basm. Dar basmele nu sunt adevărate. Fetele ca noi întotdeauna se transformă la loc într-un dovieac când se termină balul.

Observ că ochii au început să îi sclipască de la lacrimi pe care nu le varsă.

— Brooke, spun cu blândețe. Lasă-mă să-ți chem un taxi, bine?

Mi se rupe sufletul pentru ea. Suferă și are nevoie de ajutor. Nu știu ce-aș putea face mai mult pentru ea decât să îi ofer un drum în siguranță până acasă.

— Se va sătura și de tine, continuă Brooke ca și cum eu nici n-aș fi vorbit.

Răspunsul meu nu contează. Ea doar are nevoie de un public.

— Ține minte cuvintele mele.

— Îți mulțumesc pentru informații, spun sec. Dar cred că e timpul să pleci.

Încerc să o conduc spre scări, dar mă evită, poticnindu-se în peretele opus. Un hohot de râs maniacal îi iese printre buzele roșii ca cireașa.

— I-am avut la degetul mic pe Royali mult mai mult timp decât i-ai avut tu, dragă.

M-am săturat s-o mai ascult. Vrea doar să se plângă și să bârfească despre Royali. Răbdarea mi se evaporă, așa că mă eschivez pur și simplu în camera mea, trântesc ușa și fug în baie. Cu o mână tremurândă, pipăi interiorul dulapului. Când mâna mea atinge teancul de bancnote, mă încovoi ușurată.

Trebuie să îmi mut banii undeva unde doar eu să am acces la ei. Cât de curând cu putință.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Reed în momentul în care pun piciorul în curte.

Nu îi pot răspunde imediat, fiindcă limba îmi e lipită de cerul gurii. Nu știu cum ar trebui să funcționez când Reed stă acolo, purtând doar o pereche de pantaloni scurți de plajă care arată ca și cum ar fi gata să-i cadă de pe șolduri. Pieptul lui e ca un zid plin de mușchi pe care îți vine să-i lingi și îmi e greu să mă concentrez. Cearta mea cu Brooke pălește ca importanță în momentul în care cel mai atrăgător tip de pe planetă stă în fața mea, ca la expoziție.

— Ella? îmi dă el un imbold, cu o voce amuzată.

— Ce? mă scutur. Ah, îmi pare rău. Era Brooke. Ieșea din dormitorul meu. Sau cel puțin cred că din dormitorul meu.

Camera lui Callum e în cealaltă parte a casei. Scara impunătoare împarte cele două aripi ale casei, dormitoarele băieților sunt într-o parte, iar al lui Callum e în cealaltă parte. Camerele de oaspeți sunt la primul etaj. Brooke nu ar fi avut niciun motiv să se afle în aripa noastră.

Reed se încruntă și se îndreaptă spre ușă.

— A plecat, îi spun. I-am văzut mașina îndreptându-se spre șosea înainte să vin aici.

— Trebuie să schimbăm codul de la poartă, mormăie el.

— Aham.

Nu mă pot opri din holbat.

Înainte să apuc să clilesc, Reed mă ridică în brațe și mă aruncă în piscină.

Aterizez cu un pleoscăit ciudat, asurzitor, scuișând apă când mă ridic la suprafață.

— Pentru ce-a fost asta? strig, dându-mi la o parte șuvițe ude de pe față.

— Rânjește pervers.

— Arătai ca și cum ai fi avut nevoie să te răcorești.

— Tu vorbești!

— Înot spre marginea acoperită cu plăci de gresie și fac un salt după el.

Mă evită cu ușurință. Nu are sens să fug după el. E mai mare și mai rapid decât mine, așa că trebuie să recurg la șmecherii.

Mă prefac că m-am lovit la picior de un șezlong.

— Au! urlu și mă clatin spre marginea piscinei, mă aplec și-mi apuc strâns piciorul.

Reed vine la mine imediat.

— Ești bine?

— Îmi ridic piciorul care se presupune că mă doare, ca să îl inspecteze.

— M-am lovit la deget.

El se apleacă și îl împing în apă.

Iese imediat la suprafață, dând din cap, să-și scoată apa din ochi. Apoi rânjește.

— Te-am lăsat să faci asta.

— Da, cum să nu!

Privesc fascinată cum curge apa de pe corpul lui. Îmi face semn să vin spre el.

— Suntem uzi amândoi, așa că ai putea la fel de bine să-ți miști fundul ăla frumușel în piscină.

— De ce? Ca să mă poți băga la fund?

— Nu să te bag la fund.

— Ține două degete în sus.

— Pe cuvânt de cercetaș.

Mă uit chiorăș la degetele lui despărțite.

— Cred că ăla e salutul vulcanienilor, nu al cercetașului.

El lovește cu palma suprafața apei și mă stropește un val imens de apă.

— Deșteapto. Salutul vulcanienilor e cu patru degete. Acum nu mă face să vin după tine.

— Intru doar pentru că vreau, nu pentru că mi-ai ordonat tu s-o fac.

Reed își dă ochii peste cap și mă stropește din nou.

Mă dau în spate, apoi alerg tare, luându-mi avânt în aer și apoi ghemuindu-mă ca mingea, să cad chiar lângă Reed. Îl aud fluierând și râzând când mă scufund sub apă.

Petrecem vreo zece minute încercând să ne înecăm reciproc.

În timpul operațiunii, probabil i-am tras șortul un pic cam tare în jos, iar el se poate să-mi fi atins ușor sutienul. Corpul meu răspunde imediat chiar și acelei mângâieri ușoare.

Următoarea dată când mă scufund spre șoldurile lui, își înfășoară un braț în jurul taliei mele și mă trage în sus, la suprafață. Mă trage în spate, până când el stă așezat pe bordura care înconjoară piscina, iar eu stau în fața lui, încă în apă.

— Deci crezi că poți să-mi dai jos pantalonii, ha?

— Doar înotam.

Clipesc.

— Sunt nevinovată, domnule polițist.

Ridic încheieturile, mimând încătușarea.

Reed îmi dă un bobârnac peste sân.

— Nu pari nevinovată.

Ca să mă revanșez, îmi frec un picior de gamba lui și zâmbesc cu îngâmfare când el își schimbă poziția incomodă lângă plăcile de faianță.

— E frig aici, îi spun. Oricui i s-ar întări sfârcurile.

— Dacă ți-e frig, ar trebui să te încălzesc. Cu mâna lui liberă îmi dă ușor un ghiont peste sutien, astfel că rămân complet expusă.

Cred că înainte închideam ochii atunci când el mă atingea pe sâni și e șocant de erotic să îl privesc făcând-o, în lumina clară a zilei, cum mi-i ia în gură. Mă mușcă ușor, apoi linge pișcătura să-mi treacă, înainte de a deschide gura și a-mi suge sfârcul.

Pe toți sfinții.

— Eu, ăăă, cred că am să mă înec, îi spun gâfâind.

Își ridică capul și mă privește pervers.

— Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva.

Apoi mă scoate din apă și mă târăște spre casa de lângă piscină.

Cu respirația tăiată, ne aruncăm pe canapea, apoi Reed se rostogolește pe spate și mă trage deasupra lui, astfel că acum sunt călare pe coapsele lui. Amândoi suntem uzi learcă, dar nu îmi pasă că din părul meu curge apă peste tot pe pieptul său. Sunt prea ocupată să gem, pentru că mâinile lui îmi trag sutienul, iar șoldurile lui se lovesc de mine.

Îmi trage sforile de după gât și de la spate, iar sutienul cade. Focul îi cuprinde instantaneu privirea.

— Te-am dorit din secunda în care te-am văzut, mărturișește el.

— Serios? Îl tachinez. Te referi la momentul când am intrat pentru prima oară în casă, iar tu stăteai lângă balustradă, privindu-mă înfiorător?

— Oo, da. Ai venit îmbrăcată ca o vagaboandă, cu jerseul ăla încheiat până la gât și cu ochii arzând către mine. A fost cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Cred că avem noțiuni diferite de sexy.

El râde.

Apropo de sexy, pieptul lui e în flăcări, arzându-mi palmele, în timp ce îi dezmierează pectoralii. Când mă aplec să îl sărut, el îmi răspunde atât de pasionat încât mi se taie respirația. Buzele noastre se potrivesc perfect. Îmi trec mâinile peste pieptul lui, iar el inspiră adânc. Mușchii îi tremură sub vârfurile degetelor mele.

Ador să-mi dau seama că îl excit. Îl excit pe *Reed Royal*, tipul care se încruntă amenințător în loc să zâmbească, care își ține sentimentele încuiate sub lacăt, ascunzându-le de restul lumii.

În momentul ăsta, nu ascunde nimic. Dorința pentru mine îi e întipărită pe față. O pot simți când se apasă peste mine.

Îmi aplec capul să îl sărut din nou, iar el mă face să suspin adânc, sugându-mi limba. Apoi mă face să gem, folosindu-și degetele mari ca să se joace cu sfârcurile mele.

Respirând greu, mă sprijin de palmele lui, iar un sunet de frustrare îi iese pe gură.

— Sunt egoist din nou, murmură el.

— Îmi place când ești egoist, spun în șoaptă.

El râde înăbușit, apoi ne rostogolește pe amândoi și bagă o mână în slipul meu.

— Vreau să te fac să te simți bine.

Buzele lui le găsesc pe ale mele și o energie plăcută trece prin mine. Închid ochii și plutesc pe valuri incredibile de senzații până respirăm amândoi destul de tare încât să aburim fiecare ochi de geam al casei de la piscină.

— Reed.

Numele lui îmi iese pe buze cu un fior, în timp ce împrejurimile se estompează. Creierul mi se oprește. Tot ce fac e să las plăcerea crescândă să preia controlul.

Când mă trezesc înapoi la realitate, îmi rânjește, părând extrem de mulțumit de el însuși.

Mijesc ochii și îmi vine să-l pocnesc pentru că are puterea de a mă face să-mi pierd controlul în halul ăla, dar e un gând prostesc, pentru că, Dumnezeule, a fost atât de bine.

Dar nu ar strica dacă am echilibra scorul puțin. Îl împing, astfel că acum e întins pe spate din nou. Apoi încep să îl sărut pe piept. Fiecare părticică splendidă din el.

Respirația lui Reed devine neregulată. Când buzele mele se îndreaptă spre elasticul boxerilor, se încordează. Ridic capul să îi verific expresia feței. E tensionată, în așteptare.

Îmi tremură degetele când mă joc cu elasticul boxerilor lui.

— Reed?

— Mmm?

Ochii îi sunt închiși acum.

— Mă poți învăța cum să... ăă... spun nedeslușit un „știi tu“.

Ochii i se deschid instantaneu. Spre enervarea mea, arată ca și cum s-ar strădui să nu râdă.

— Ăă. Da... sigur.

Devin iritată.

— Da, sigur? Nu trebuie s-o fac dacă nu vrei...

— Vreau.

Răspunde atât de grăbit, încât eu sunt cea care râde acum.

— Vreau pe bune, pe bune.

Scapă imediat de șortul de plajă de pe el.

Inima îmi bate aproape să-mi spargă pieptul când îmi apropiu gura de el. Vreau să fac asta cum trebuie, dar, din cauză că îl pot simți privindu-mă și de timiditate, îmi vine să fug.

— Chiar nu ai mai făcut asta niciodată? spune cu glas răgușit.

Scutur din cap. Dintr-un oarecare motiv, el pare foarte supărat pe răspunsul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Mi se încrețește fruntea când expresia lui devine și mai torturată.

— Sunt așa un măgar. Toate chestiile pe care ți le-am spus pe iaht... Ar trebui să mă urăști, Ella.

— Dar nu te urăsc.

Îmi frec mâna de genunchiul lui.

— Învăță-mă cum să o fac bine pentru tine.

— E foarte bine deja.

Ochii îi sunt încețoșați și îmi cuprinde capul în palmă, încălcându-și ușor degetele în părul meu. Cealaltă mână o întinde după a mea și îmi înfășoară tandru degetele în jurul penisului lui.

— Folosește și mâna, șoptește el.

Îl frec ușor.

— Așa?

— Da, așa. E...bine...

Simțindu-mă mai îndrăzneată, îi iau capul penisului în gură și sug. Aproape își dă drumul pe canapea.

— Asta e chiar mai bine, grohăie el.

Îi zâmbesc, bucurându-mă de sunetele pe care le scoate. Poate că nu am experiență, dar sper că entuziasmul meu compensează, pentru că vreau cu adevărat să îl fac să se simtă bine. Vreau să-și piardă controlul.

Continuă să îmi mângâie părul, iar dorința mea se împlinește mai repede decât m-am așteptat. Își dă drumul sub mine, tremurând sălbatic, iar după, când mă ghemuiesc sus, lângă trupul lui, el mă ține strâns și spune:

— Nu merit asta.

Vreau să îl întreb la ce se referă, dar nu apuc. Ne întrepun bătaii puternice în ușa de sticlă.

— Surioară! Fratelo! Ora de futut s-a terminat.

E Easton și râde în timp ce lovește cu pumnul în geam.

— Valea, strigă Reed.

— Mi-ar plăcea, dar tocmai a sunat tata. E în drum spre casă și vrea să ne ia la cină mai târziu. Ajunge aici în cinci minute.

— La naiba.

Reed se ridică și își trece o mână prin păr. Apoi se uită la trupurile noastre despuiate și rânjește.

— Ar trebui să ne îmbrăcăm. Tata o să fie foc și pară dacă ne găsește așa.

Oare? Pentru prima dată de când a început chestia asta cu Reed, îmi permit să mă gândesc la cum ar reacționa Callum dacă ar afla. Îmi simt inima în stomac, pentru că presupun că Reed s-ar putea să aibă dreptate. Sunt în Bayview doar de o lună, iar Callum e deja foarte protector în ceea ce mă privește. Drace, a fost protector în privința mea chiar înainte să mă cunoască.

Lui Callum nu îi va plăcea asta.

Privirea mi se fixează pe fundul gol al lui Reed, care se ridică și își trage boxerii pe șolduri.

Nu, Callum va *detesta* asta.

Capitolul 31

— Ella! strigă Callum de la baza scărilor treizeci de minute mai târziu. Coboară, vreau să-ți arăt ceva!

Mă întorc pe partea cealaltă și-mi pun o pernă în cap. Nu vreau să ies din dormitor. Am urcat să mă schimb pentru cină, dar sincer, doar am stat în pat, retrăind fiecare lucru minunat care s-a petrecut în casa de la piscină.

Nu vreau să cobor și să îl văd pe Callum și să îmi fac griji cu privire la ce ar spune sau cum s-ar simți dacă ar afla ce am făcut Reed și cu mine. Vreau doar să rămân în cocoonul ăsta roz și să mă țin strâns de amintirea mea. Pentru că ce am făcut în casa de la piscină a fost bine și ce trebuia și nimic nu-mi va strica amintirea aceea.

Dar chemările insistente să cobor sunt greu de ignorat, mai ales când Easton se află acum dincolo de ușa mea, bătând tare în lemn.

— Haide, Ella. Mi-e foame și tata nu ne lasă să plecăm spre restaurant până nu cobori.

— Vin!

Sar din pat și îmi vâr picioarele în pantofii deck, care încep să devină încălțările mele preferate. Sunt al naibii de comozi. Preț de o secundă, mă întreb dacă e o gafă majoră

să porți pantofi de navigație când nu navighezi, dar apoi decid că nu prea îmi pasă. Când ajung la palierul etajului al doilea, toți Royalii mă așteaptă jos zâmbind, unii mai mult ca alții, de la zâmbetul șiret al lui Reed până la cel enorm, de la o ureche la cealaltă, al lui Callum.

— N-ați vrea să vă holbați la altceva? mormăi. Mă faceți să mă simt prost.

Callum face un gest nerăbdător.

— Haide afară și ne vom holba cu toții la ce se află pe alee.

Împotriva voinței mele, simt un val de exaltare. Mașina mea — sau cel puțin mașina pe care Callum a luat-o pentru mine — trebuie să fi ajuns. Încerc să nu alerg pe scări, dar Easton s-a săturat să aștepte. Coboară câte două trepte odată, apoi mă trage după el în holul de la intrare, iar restul Royalilor mă împing afară.

În mijlocul aleii, la jumătate de metru de scările late, acoperite cu dale, se află o mașină decapotabilă, cu două locuri. Interiorul e căptușit cu piele crem și lemn lucios, închis la culoare. Cromul de pe volan strălucește atât de puternic, încât aproape trebuie să-mi pun mâna streășină la ochi.

Dar nimic din toate astea nu e la fel de șocant cum e culoarea. Nu e roz. Nu e roșie. Ci un albastru regal veritabil, același albastru care acoperea avionul cu care am zburat până aici, același de pe cărțile de vizită ale lui Callum.

Ochii îmi zboară către Callum, iar el dă din cap aprobator.

— Ți-am vopsit-o într-o fabrică din California. E albastru regal, iar formula e brevetată de Aviația Atlantică.

Reed mă împinge ușor din spate pe talie și cobor ezitant la mașină. E atât de frumoasă, îngrijită și nouă, încât mă și tem să o conduc.

— Ești gata să mergem să dăm o tură?

— Nu, nu prea, mărturisesc.

Râd cu toții, nu de mine, ci cu un amuzament sincer, din inimă. Îmi saltă inima în piept. Asta chiar e familia mea? Gândul ăsta face ca puținele bariere pe care le mai simțeam între noi să se sfărâme.

Callum îmi înmânează cheile, împreună cu o bucată de hârtie.

— Ți-am dat-o în proprietate asupra mașinii. Indiferent ce s-ar întâmpla, mașina e a ta.

Însemnând că, dacă mă hotărâsc să plec din orice motiv, el se așteaptă să iau mașina asta cu mine. Ceea ce e o nebunie, pentru că mă tem și să mă așez în ea.

— Haide, hai să dăm o tură cu frumusețea asta!

Reed deschide portiera din dreapta și se strecoară înăuntru.

Cu ei toți privindu-mă cu răbdare, nu am de ales decât să înconjur mașina și să urc la volan. Reed îmi arată cum să îmi mut scaunul în față, cum să dau volanul mai jos și cum să umblu la radio — cea mai importantă funcție a mașinii.

Și, cu o apăsare de buton — la propriu — motorul se trezește la viață și pornim.

— Urăsc să șofez, recunosc, în timp ce conduc mașina pe drumul liniștit cu două benzi care duce spre reședința Royal.

Degetele mele țin strâns volanul și nu mă simt capabilă să conduc cu mai mult de patruzeci de kilometri la oră. Casele astea de o parte și de alta a bulevardului străjuit de copaci sunt fie închise cu porți, fie aleea de acces e atât de lungă încât nu poți vedea nimic altceva în afară de o bandă de asfalt, înghițită de copaci și de bougainvillea.

Mașina e atât de mică, încât Reed poate să-și întindă mâna pe spatele scaunului meu cu ușurință. Își strecoară degetele printre vârfurile firelor mele de păr.

— Atunci e bine că mă ai pe mine, fiindcă mie îmi place să conduc.

— Da? întreb încet, aproape bucuroasă că trebuie să privesc drumul în loc să mă uit în ochii lui albaștri. Adică te am?

— Da, cred că mă ai.

Și pentru cât durează călătoria, simt că plutesc.

— Pare că ți-a plăcut, ne întâmpină Callum când ne întoarcem.

— Cea mai bună tură cu mașina din viața mea, declar.

Apoi, încă amețită de fericire, mă arunc în brațele lui.

— Ai fost prea bun cu mine, Callum. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru tot.

Callum e uimit de izbucnirea mea emoțională, dar mă îmbrățișează imediat. Băieții ne despart, plângându-se de burțile lor goale, și mergem cu toții la un restaurant-grill, mai încolo pe drum, unde Royalii mănâncă cam cât cinci familii la un loc.

Când ajungem acasă, fug sus și adaug *condusul* în catalogul meu mental de lucruri minunate care mi s-au întâmplat. Îl așez imediat după *sex oral*.

În noaptea aceea, la o oră târzie, când nimic nu mai mișcă în casă, Reed se strecoară în patul meu.

— Aveam cel mai frumos vis, bolborosesc în momentul în care el își încovoiaie trupul în spatele meu.

— Și ce visai? întrebă el pe un glas răgușit.

— Că ai apărut în dormitorul meu și m-ai ținut în brațe toată noaptea.

— Îmi place visul ăsta, îmi șoptește el la ureche, apoi chiar asta face — mă ține în brațe până când adorm.

Din nou e absent când mă trezesc, dar mireasma lui e în așternuturile mele.

Îl găsesc la parter, rezemat de masa din bucătărie.

— Nu ai antrenament? îl întreb cu nepăsare, fiindcă nu-mi vine să cred că încă vrea să mă ducă cu mașina la serviciu.

— Nu te pot lăsa atât de curând pe șosea singură într-o mașină nouă. Trebuie să te mai obișnuiești cu ea înainte să fii capabilă să o conduci când ești pe jumătate adormită.

Încerc să minimalizez felul în care inima mea entuziasmată mi se zbate de toți pereții pieptului.

— Hei, eu dormeam nevinovată când un urs mare a intrat în cameră și a hotărât că patul meu e perfect.

El mă trage de păr.

— Cred că ai încurcat basmul.

— Care ar fi cel potrivit? *Aladin*, pentru că plănuiești să mă duci într-o călătorie pe un covor magic?

Ridic din sprâncene.

Reed izbucnește în râs.

— Asta e ceea ce crezi despre scula mea? Că e magică?

Mă înroșesc cu atât de multă mânie, încât el râde și mai tare.

— La naiba, tu chiar ești virgină, nu-i așa?

Cu obrajii încă arzându-mi, îi arăt degetul mijlociu ridicat.

— Asta e ceea ce cred despre tine și despre magica ta ăăă...

— Sculă, completează el printre râsete. Haide, fecioaro, doar spune-o tare — sculă.

— Oh, tu ești o *sculă*, bine?

Îl săgetez cu privirea tot drumul până la mașină.

Reed reușește să își recâștige controlul când își pune centura. Se apleacă să mă sărute, iar asta e tot ce trebuie pentru ca iritarea mea să pălească.

Parcă plutesc în timpul turei mele de dimineață la French Twist, iar buna-dispoziție mă însoțește și pe parcursul întregii zile de școală. Dau nas în nas cu Reed pe hol de câteva ori, dar, în afară de câteva priviri discrete și de faptul că îmi face o dată cu ochiul, nu vorbim. Nu mă deranjează, pentru că nu sunt sigură că sunt pregătită să fac public pentru toată lumea de la Astor Park că sunt într-o relație, gen cu fratele meu vitreg, gen.

La prânz, Valerie și cu mine ne minunăm când Savannah ne face semn să ne așezăm cu ea și cu prietenele ei. Presupun că Operațiunea Să-l Detronăm pe Daniel Delacorte a fost un succes în mai multe privințe, deși Savannah tot nu pare să se simtă în întregime confortabil în preajma mea.

După școală, stau pe peluza de sud, făcându-mi temele, până când Reed și Easton termină cu întrunirea echipei, apoi Reed mă duce înapoi la conac, ținându-și brațul în jurul meu în timpul întregii călătorii.

Când ajungem acasă, aflăm că tatăl lui a plecat într-o călătorie de afaceri în Nevada, ceea ce înseamnă că avem casa la dispoziție doar pentru noi până sâmbătă. Oo, da.

În seara aceea, Reed intră vioi în dormitorul meu, în timp ce citesc.

— Sigur, intră. Nu mă deranjezi, îi spun sarcastic. Mă rostogolesc pe spate și mă uit cum pune un bol imens cu popcorn pe noptiera mea.

— Mersi, nicio problemă. Vrei ceva de băut?

Aruncă un ochi în minifrigiderul meu.

— Nu ai și ceva de băut care să nu conțină cuvântul *dietetic* aici?

Merge spre ușă și scoate capul pe hol.

— Adu bere. Ella are doar porcării dietetice.

Aud un ecou leșinat de pe hol:

— Am înțeles.

Mă ridic în fund și mă lipesc de tăblia patului.

— Mi-e și teamă să întreb ce se întâmplă.

— Ne uităm la meci.

— Ne?

— Tu cu mine și cu Easton. Noi ne, îmi explică el, în timp ce se urcă în pat. Mă mut mai încolo, astfel încât să nu stea peste mine.

Mă uit în jur îngrijorată. Patul e suficient de mare pentru mine și Reed, dar pentru mine, Reed și Easton?

— Nu cred că vom încăpea.

— Sigur că vom încăpea.

Rânjind, Reed mă ridică și mă așază între picioarele lui, cuibărindu-mă la el pe piept.

Easton vine un moment mai târziu, așezându-se pe locul pe care tocmai l-am eliberat eu. Nici măcar nu clipește când ne găsește în poziția asta intimă. Reed așază bolul de popcorn între noi și dă drumul la televizor.

— Unde sunt gemenii? întreb.

Patul meu e deja aglomerat cu doi Royali gigantici și, dacă adăugăm și gemenii, ar fi ca și cum ai încerca să bagi o pereche de sâni cupa dublu D într-un sutien de cupă A.

— Merg acasă la Lauren, răspunde Easton, înainte să bage în gură un pumn de popcorn.

— Amândoi?

— Nu pune întrebări ale căror răspunsuri nu vrei să le auzi, sugerează Reed, iar eu tac din gură imediat.

Chiar dacă aş avea mai multe întrebări, nu cred că aş primi vreun răspuns. Odată ce începe meciul, e ca și cum nici nu m-aş mai afla de față. Reed și Easton aclamă, oftează și bat palma. Eu îmi petrec timpul admirând toate fundurile acelea ferme de pe ecran și rânjesc la toate comentariile încărcate de aluzii, cum ar fi că tipul cu mingea chiar trebuie să se înghesuie în gaură și despre cum cealaltă echipă nu e suficient de penetrată în linia din spate.

Niciunul dintre băieți nu apreciază observațiile mele. Mă instalez între picioarele lui Reed și pur și simplu mă bucur de companie. Din când în când, Reed se întinde și mă scarpină pe spate sau își trece mâinile prin părul meu. Sunt gesturi degajate, neglijente, ca și cum am forma un cuplu de ani de zile, iar eu le sorb ca o pisicuță însetată. Sunt moduri mult mai groaznice de a-mi petrece seara, mă gândesc.

Scorul e destul de dezechilibrat și, la un moment dat, mă ia somnul, sătulă de popcorn și plictisită de meci. Mă trezesc la auzul soneriei zgomotoase a telefonului lui Easton. Pleacă să răspundă, iar Reed se întinde lângă mine, ca și cum ar fi propriul meu calorifer.

— Cine era? bolborosesc, simțindu-mă amețită.

— Cine știe? Dormeai?

— Nu, doar îmi odihneam ochii. Ce se mai întâmplă la meci?

— Lei îi masacrează pe titani.

— Alea chiar sunt numele adevărate ale echipelor sau le-ai spus la mișto?

— Sunt numele reale.

Pare amuzat. Îmi trece un deget cald peste elasticul pantalonilor scurți. Mă întind, simțind cum mă pătrunde o căldură, mai nou familiară, în oase.

— Am terminat-o cu uitatul la fotbal?

E mai mult o sugestie decât o întrebare.

Ochii albaștri ai lui Reed se aprind. Se urcă peste mine, ținându-mă prizonieră între mâinile și picioarele sale.

— Mda, cred că am terminat-o.

Capul lui coboară ușor, iar eu îmi ling buzele în așteptarea lui...

— Ce dracu', tocmai au marcat lei? dă buzna Easton.

Reed oftează și se dă de pe mine.

— Vezi ce frumos ar fi dacă oamenii ar începe să bată la ușă? șoptesc în timp ce Easton ia telecomanda de pe pat și dă mai tare volumul televizorului.

Reed pur și simplu își încrucișează brațele și mormăie. Amândoi îl privim pe Easton cum începe să măsoare camera cu pași în lung și-n lat.

Echipa în albastru și argintiu și cu lei pe căști mășăluiește pe teren. Echipa adversă, care poartă un T în flăcări pe căști, nu se descurcă prea bine cu apărarea zonei de marcaj. În următoarele douăzeci de minute, echipa în albastru și bleumarin marchează punct după punct, până când scorul se echilibrează.

Easton își pierde cumpătul. Până când se aude fluierul final, e alb la față ca hârtia.

— Care-i treaba? întrebă Reed. Cât ai pus pe meciul ăsta?

Am moștenit probleme de dependență de la mămica mea.
Of, Easton.

Easton ridică din umeri, încercând să se comporte ca și cum n-ar fi mare lucru.

— Mă descurc, fratele.

Maxilarul lui Reed arată ca și cum s-ar lupta să nu urle la Easton. Într-un final, spune:

— Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

Easton ne aruncă un zâmbet ostenit.

— Mda, sigur. Trebuie să dau un telefon acum. Nu faceți nimic din ce nu aș face eu, spune el cu o veselie forțată.

— Easton are probleme cu jucatul la pariuri? Întreb eu, odată ce el închide ușa în urma lui.

Reed expiră cu frustrare.

— Poate. Nu știu. Cred că bea și pariază pentru că e plictisit, nu pentru că e dependent. Și totuși, nu sunt psihiatru, ce știu eu?

Mă bâlbâi, căutându-mi cuvintele, dar pot spune doar:

— Îmi pare rău.

El ridică din umeri.

— Nici eu și nici tu nu putem face nimic în privința asta.

După strânsoarea feroce a maxilarului lui Reed, îmi pot da seama că nu crede ce spune nici cât negru sub unghie.

— Eu mă duc la culcare.

Reed se dă jos de pe saltea.

Îmi ghemuiesc picioarele sub mine, luptându-mă cu impulsul de a-l implora să rămână.

— Bine, spun pe o voce timidă.

El se încruntă.

— Nu cred că aș fi o companie plăcută în noaptea asta.

— E în regulă.

Mă ridic de pe pat și mă îndrept spre baie. Mă simt oare rănită că nu vrea să rămână cu mine în noaptea asta? Puțin.

Mă prinde de încheietură când trec pe lângă el.

— E doar că sunt înfierbântat și... nu vreau să te presez să faci ceva.

— Țsta e discursul de *nu e vina ta, e vina mea*? Pentru că ăla e cel mai rău posibil. Nimeni nu vrea să audă așa ceva.

Un zâmbet șovăitor îi apare în colțul gurii.

— Nu. E un discurs de *ești prea sexy pentru propriul tău bine*, iar mie mi-e teribil de greu, la propriu, să îmi țin mâinile acasă.

Mă întorc spre el și îl împung cu un deget în pieptul tare ca piatra.

— Cine spune că vreau să îți ții mâinile acasă?

El îmi prinde degetul și mă ridică în dreptul lui.

— Chiar ești pregătită, Ella? Pregătită pentru tot?

Ezit, iar ăsta e răspunsul de care are nevoie. Lăsându-și în jos capul, lângă al meu, își plimbă nasul pe gâtul meu.

— Nu ești, dar e în regulă, pentru că pot aștepta, dar să dorm lângă tine e o tortură. Corpul tău lipit de al meu... și mă trezesc...

Se oprește, dar cunosc sentimentul pe care îl descrie, pentru că așa mă simt și eu.

Deodată, simt o presiune în locuri în care nu credeam că aș putea să simt ceva.

— Am putea face alte chestii. Mă ling pe buze, gândindu-mă la casa de la piscină.

El geme și își îngroapă fața în gâtul meu.

— Nu e nicio grabă. Serios. Vom avea răbdare și vom face totul cum trebuie. Respirând adânc încă o dată, mă dezlipește de el și îmi dă la o parte părul din ochi.

— Suntem bine?

Nu are sens să mă împotrivesc. Îl cunosc pe Reed suficient încât să știu că, odată ce a luat o hotărâre cu privire la ceva, durează mult timp să i-o schimbi, ceea ce înseamnă că îmi voi petrece noaptea singură.

— Suntem bine.

Mă ridic pe vârfuri să îl sărut pe obraz, dar Reed întoarce fața, astfel că buzele noastre se întâlnesc.

Sărutul lung și tandru pe care mi-l oferă e leacul perfect pentru a-mi ameliora sentimentele rănite. Nici să îi simt mușchii puternici peste corpul meu nu e deloc rău.

Iar ultimele indicii care ar sugera o respingere sunt date uitării atunci când Reed se strecoară în patul meu mai târziu în noaptea aceea. Fără zgomot, îi trag brațul în jurul meu și cad într-un somn adânc și plăcut.

Capitolul 32

Joi la prânz, Valerie mă ia la întrebări.

— Ce se petrece între tine și Reed?

Încerc să par cât de inocentă cu puțință atunci când îi răspund:

— La ce te referi?

— Ieri, când a trecut pe lângă tine în drum spre ora de bio, și-a trecut mâna prin părul tău, mă anunță.

Mă holbez la ea, apoi izbucnesc în râs.

— Iar asta e vreo mare declarație în stilul Reed Royal? Întreb neîncrezătoare.

Ea dă din cap afirmativ.

— Reed *nu* are obiceiul EAP¹⁹. Chiar și atunci când se presupunea că iese cu Abby...

Strâmb din nas la auzul chestiei ăștea. Nu îmi place să aud cele două nume în aceeași propoziție.

Valerie mă ignoră și continuă...

— ...el o evita. Nu o săruta lângă dulap. Nu o ținea de mână. Desigur, ea se ducea la meciurile lui de fotbal, dar el

¹⁹ Prescurtare de la „Exprimarea Afecțiunii în Public”. (N.t.)

era pe teren, așa că nu era ca și cum se sărutau în timpul meciurilor sau orice altceva.

Pare să cugete adânc, ca și cum și i-ar proiecta în minte. Mă străduiesc să nu vomit.

— Cred că singura dată când oamenii i-au văzut împreună a fost la o petrecere. Deci da, faptul că s-a deranjat să te atingă e superimportant.

Mă holbez la tava mea, pe care sunt legume proaspete de la fermă și pui din surse organice, pentru ca Valerie să nu observe că e super important și pentru mine. Atingerea în trecut de marți dimineață a degetelor lui la baza gâtului meu mi-a rămas în minte ore întregi.

Când îmi recapăt controlul, îmi întorc privirea spre Valerie.

— Ne bucurăm de un armistițiu, e tot ce recunosc.

Ea îmi aruncă o privire îngrijorată, dar nu insistă, fiindcă e o bună prietenă.

Mă întind poznaș peste masă și o apuc de mână, strângând-o la piept.

— Tu ești pe primul loc în inima mea, Val.

— Ar fi bine să fiu, javră. Îmi apasă sânul, iar eu o lovesc peste mână.

Hlizindu-se, bagă un morcov în gură. După ce terminăm de mâncat prânzul, ea îmi spune că la clubul Moon-glow se ține din nou o petrecere de optsprezece-și-peste diseară.

— Te bagi?

Ezită, pentru că primul meu instinct e să îi dau mesaj lui Reed și să află ce face el, dar apoi îmi dau seama că, pe lângă faptul că m-aș da de gol în fața lui Valerie, și indiferent de orice s-ar întâmpla între mine și Reed, am nevoie de o viață separată de a lui. Așa că dau ferm din cap.

— Mă bag.

Îmi dă un ghiont prietenesc în umăr când mergem înapoi spre dulapuri.

— Dansăm în cușcă? o întreb cu un rânjel.

— E papa catolic?

— Voi avea nevoie de o altă ținută?

Ea dă din cap, prefăcându-se înspăimântată, în glumă.

— Parcă ai fi din nou în prima ta zi de școală. Chiar nu ai învățat nimic de când te afli aici? Bineînțeles că ai nevoie de o nouă ținută.

Facem planuri să mergem la cumpărături mai târziu.

— Te iau eu după serviciu, îi spun, amintindu-mi de frumusețea mea pe patru roți, nou-nouță, care așteaptă cuminte acasă.

Ea se oprește brusc și mă prinde de braț.

— Cum adică mă iei? Ai primit o mașină?

Dau din cap.

— O decapotabilă. Callum mi-a făcut-o cadou.

Ea fluieră lung și încet, dar suficient de tare încât să-i facă pe toți cei aflați la trei metri distanță de noi să întoarcă capetele.

— Ai venit cu ea la școală?

Bate din palme.

— Vreau s-o văd!

— Ah, nu.

Trag de timp, încercând să găsesc o scuză plauzibilă pentru faptul că am venit cu mașina cu Reed în dimineața asta.

— Am venit cu Reed. El are antrenament la fotbal dimineața, așa că are mai mult sens să venim cu aceeași mașină.

Valerie își dă ochii peste cap.

— Cât aveți de gând să vă mai prefaceți că nu sunteți împreună?

Îmi reprim un zâmbet.

— Atâta timp cât n-o să se prindă toată lumea.

Și asta e maximum de cât de mult am de gând să recunosc că are dreptate.

În mod previzibil, Valerie e înnebunită după mașinuță. Iar eu folosesc ceva din banii puși deoparte să îmi cumpăr o ținută pentru diseară. Mă duce la un mall obișnuit, unde prețurile sunt mari, dar nu atât de mari încât să mă simt ca și cum mi-aș cheltui un întreg salariu pe o ținută de club. La conacul Royal, îi aranjez părul și o machiez, apoi mă aranjez și pe mine într-un stil dramatic, de club de noapte.

— Arăt sexy, declară Valerie în timp ce se analizează în oglindă. Ia să-mi fac un selfie pentru Tam!

— Pot să-ți fac eu o poză.

Îmi dă telefonul și îi fac câteva poze, pe care i le trimit imediat iubitului ei. Aștia doi par să aibă o relație minunată, chiar dacă el nu a venit acasă acum o săptămână, așa cum promisese. Val nu a părut prea supărată din cauza asta.

— Cum reușești?

Mi-l imaginez pe Reed la facultate și mă întreb dacă m-aș descurca cu el, știindu-l în preajma atâtor fete drăguțe mai mari.

Valerie îmi face o poză înainte să răspundă.

— Trebuie să am încredere în el. Îi trimit o groază de poze.

— Nud?

— Dap. Și poze obscene, mai ales de la bărbie în jos... pentru orice eventualitate.

Se strâmbă.

— Nu că nu aș avea încredere în el, dar dacă îi fură cineva telefonul sau ceva...

— Corect.

Ezit.

— Tam a fost primul la tine?

— Mă judeci? Întreabă intrigată.

— Nu, chiar deloc!

Flutur mâinile prin aer.

— Nu te judec.

Se uită la mine neîncrezătoare.

— Stai așa. Tu nu ai făcut niciodată sex?

Las capul în jos și recunosc:

— Nu, niciodată.

— Niciodată?

Se trage înapoi.

— Oau. În momentul ăsta trebuie să reconsider relația ta cu Reed, pentru că în niciun caz tipul ăla nu stă fără.

— Eu-eu-eu — mă bâlbâi, pierzându-mi cuvintele.

Ea își trage o palmă peste gură.

— Nu asta am vrut să spun. Dacă e cu tine, atunci îți garantez că nu face sex cu altele. Când ieșea cu Abby, nu l-am văzut niciodată să se combine cu vreo altă fată.

— Mda, bine.

Mă simt puțin bosumflată. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea culca cu altcineva. Oare de asta nu mă presează să facem sex?

Valerie mă strânge de umăr.

— A fost o remarcă prostească. Nu am vrut să spun nimic cu asta. Sincer. Am încercat să fiu amuzantă și a sunat greșit. Mă ierți?

— Desigur.

O îmbrățișez, dar, în adâncul sufletului meu, s-a strecurat îndoiala.

Câteva minute mai târziu, ieșim din dormitor în rochiile noastre scurte, pe tocuri înalte și cu pletele în vânt. Easton iese din camera lui în același timp și fluieră lung.

— Unde vă duceți voi două?

— Moonglow. Dau încă o petrecere, îi explic.

El ridică o sprânceană.

— I-ai spus și lui Reed despre asta?

— Nu. Ar trebui? Nu l-am văzut pe Reed de azi-dimineață.

— În regulă. Ne vedem mai târziu, spune Easton, și coboară scările alergând ușor.

— Mai târziu unde? strig după el.

— Unde crezi? pufnește. Dacă nu i-aș spune lui Reed că porți plasturi pe sâni și dansezi în cușcă, ai avea parte de un Royal foarte iute la mână.

— Deci presupun că ăsta ar fi un da la întrebarea dacă Reed și Easton vor fi acolo diseară, presupune Valerie.

Eu nu fac nicio încercare pentru a-mi ascunde zâmbetul satisfăcut.

Valerie și cu mine suntem conduse spre cuști aproape de la intrare. Probabil că ne-au ținut minte. Facem spectacol timp de două piese, până când aud că mă strigă cineva pe nume. Privesc în jos printre bare și îl văd pe Easton cu mâinile ținute căuș la gură, strigându-mă.

După ce îmi captează atenția, arată spre bar. Urmăresc linia brațului său până la Reed, care se reazemă de teigheaua barului, practic în aceeași poziție ca în prima noapte în care Valerie și cu mine am dansat aici. Doar că de data asta nu dispăre.

Așteaptă.

Așteaptă să cobor din cușcă.

Așteaptă să traversez încăperea.

Așteaptă să ajung lângă el.

Și toate astea în timp ce privirea lui înflăcărată urmărește fiecare pas care mă aduce mai aproape.

Mă opresc la distanță de o palmă.

— La ce te gândești? întreb cu glas răgușit.

El arată cu degetul spre pieptul meu, apoi spre lungimea picioarelor mele, scoase în evidență de rochia neagră, strâmtă și scurtă.

— Știi exact la ce mă gândesc.

Inspiră adânc.

— Dar, din moment ce ne aflăm în public, nu pot decât să mă gândesc la asta.

Ridic o mână să îl ating pe umăr, iar tipul ăsta, căruia nu îi plac gesturile de afecțiune în public, îmi ia mâna și o duce la gură. Îmi suflă în palmă cu respirația lui fierbinte și, cu o smucitură zdrăvăună, mă trage spre el.

— Îi înnebunești pe jumătate dintre cei de aici, mormăie el în părul meu.

— Doar jumătate? glumesc eu.

— Cealaltă jumătate e îndrăgostită de Easton, mă informează el.

Își cufundă mâna sub părul meu și o coboară până pe talie. O smucitură ușoară mă aduce brusc între picioarele lui. Amândoi inspirăm adânc atunci când ne atingem.

— Vrei să dansezi? reușesc să îl întreb pe o voce răgușită.

El dă pe gât ce băutură o avea în pahar, trânteste paharul gol pe bar și mă ia de mână.

— Haide.

Pe ringul de dans, ne apăsăm tare unul în celălalt. Una dintre coapsele lui puternice își găsește cale între picioarele mele, iar el își îndoaie genunchii, astfel că, practic, stau călare pe piciorul lui. Apoi își trece degetele peste pielea din spatele coapselor mele.

Îmi împletesc brațele în jurul gâtului său și mă țin, având încredere în el.

— Era să-mi dau drumul doar privindu-te cum dansai, îmi spune la ureche, scrâșnind.

— Mda? Ți place să ne privești pe mine și pe Val dansând împreună? îl tachinez. Fantezia fiecărui tip, mă gândesc.

— Mai era cineva acolo sus cu tine?

Mă mângâie pe păr.

— Eu te-am văzut doar pe tine.

Aproape salivez de poftă.

— Continuă să vorbești așa și s-ar putea să ai noroc.

Respirația îi devine neregulată, iar degetele i se strâng de carnea mea.

— Vrei să plecăm de-aici?

Încălzită, nerăbdătoare și complet disperată după el, dau din cap neajutorată.

— Lasă-mă să îl găesc pe Easton, să îl anunț că plecăm.

Îmi strânge mâna și se apleacă să își treacă buzele peste tâmpla mea. Sărutul inocent mă înseninează.

— Eu merg la bar, să iau un pahar de apă.

Sunt mai mult decât moartă de sete.

— Bine, mă întorc într-o secundă.

Reed e înghițit de mulțime, în timp ce eu mă mișc în direcția opusă și încerc să îi fac semn unui barman. Val încă e în cușcă, dansând din fundulețul ei frumuseț.

Un tip drăguț cu păr castaniu, lucios stă în fața mea. Poartă o cămașă cu nasturi și manșete peste o pereche de

pantaloni trei sferturi în carouri. Îmi pare vag familiar și mă întreb dacă merge la Astor Park.

— Ella Royal, corect? întrebă el.

Am renunțat să mai încerc să conving lumea să îmi spună pe numele meu de familie adevărat. Țin o bancnotă de zece între degete, iar unul dintre barmani îmi face semn că m-a observat.

— Apă, spun.

Fata dă din cap afirmativ, iar eu îndes bacșișul în borcan. Sunt o groază de bani pentru apă, dar îmi e sete și îmi dau seama că e cel mai rapid mod de a fi servită.

— Da, eu sunt Ella. Ești din Astor Park?

— Scott Gastonburg.

Își așază un cot pe tejghea.

— Pot să îți pun o întrebare?

— Sigur.

Iau paharul de la barmaniță și îi urlu un mulțumesc.

— Doar mă întrebam dacă ai început cu gemenii și acum urci pe scara de vârstă a Royalilor sau dacă sari pur și simplu de la unul la altul.

Fac stânga împrejur atât de repede, încât îmi vărs apă pe mână.

— Să ți-o trag!

El ridică mâinile.

— Eu sunt mai mult decât dispus, iubire, doar că nu mă cheamă Royal.

Mă împotrivesc impulsului de a-i arunca întregul conținut al paharului în fața lui de cretin.

— Du-te dracului.

Trântesc paharul pe tejgheaua barului și, întorcându-mă, dau nas în nas cu Reed.

El se uită la figura mea, apoi la expresia insolentă a lui Pantaloni în Carouri și estimează imediat ce se petrece.

Ochii i se îngustează și mă trage în spatele lui.

— Ce i-ai zis? întrebă el.

— Lasă.

Îl trag pe Reed de braț.

— Nimic. Haide să mergem.

Lui Scott fie îi lipsește instinctul de autoconservare, fie a căpătat curaj de la alcool, pentru că rânjește și spune:

— Ellie asta tocmai s-a oferit să și-o pună cu mine, dar i-am amintit că nu sunt un Royal. Nu sunt nici măcar un verișor acolo, dar, hei, sunt dispus să v-o iau de pe cap după ce ați terminat cu ea, băieți.

Pumnul lui Reed zboară atât de repede, încât nu apuc să reacționez. Până când reușesc să îmi dau seama de ceea ce se întâmplă, Scott e la pământ, iar Reed îl pocnește. Chiar și peste sunetul tare de bași, pot auzi trosniturile articulațiilor pumnului lui de oasele celuilalt.

— Reed! Reed! Încetează! îi strig și îl trag de umeri, dar el e prea concentrat să îi rearanjeze figura lui Scott.

Mai sunt câțiva care încearcă să mă ajute, deși cred că unii dintre ei doar se bucură de spectacol.

Într-un final, trei bodyguarzi dau la o parte mulțimea și îl trag pe Reed de acolo, lăsându-l pe Scott la pământ — cu sângele și roindu-i din nări și cu un ochi umflat.

— Trebuie să pleci, strigă unul dintre bodyguarzii îmbrăcați în tricouri negre.

— Bine.

Reed se smucește din strânsoarea bodyguardului și mă prinde de talie. Știe ce vrea înainte să apuce să deschidă gura.

— Îl anunț eu pe Easton, îl asigur.

Reed dă din cap. Indică spre unul dintre bodyguarzi, un tip blond, care arată ca și cum ar mânca steroizi la micul dejun, iar la cină — copii mici.

— Tu — stai cu ea. Dacă pățește ceva iar — accentuează ultimul cuvânt —, locul ăsta se va închide și va fi transformat într-un loc de joacă pentru copii înainte de terminarea programului de lucru de mâine.

Nu aștept ca bodyguarzii și Reed să ajungă la o înțelegere. E timpul ca Reed să iasă de aici. E plin de adrenalină și-mi dau seama că trebuie să părăsească barul înainte ca impulsul de a sări la bătaie să îl acapareze din nou.

— Easton e la baie, strigă Reed în timp ce bodyguarzii îl escortează spre ieșire. Pe Val n-am găsit-o, dar trebuie să dau de Easton.

În timp ce mă grăbesc, aud șușoteli. Cei care au fost în apropierea bății au început să comenteze.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că tocmai am fost martori la proclamarea unui alt decret Royal. Spune orice chestie aiurea despre Ella Royal și ai să mănânci cu paiul în următoarele șase luni.

— Trebuie să fie extraordinară la pat, remarcă cineva.

— Niciun tip de sex nu se compară cu sexul cu o ușuratică, spune altă voce. Târfele astea te lasă să faci orice.

Îmi ard urechile și mă simt tentată să repet acțiunile violente ale lui Reed împotriva fiecărui cretin îngâmfat, dar mă abțin, fiindcă tocmai îl zăresc pe Easton pe holul de lângă băi.

Îmi fac loc prin mulțime, dar Easton nu intră în toaleta bărbaților. În loc de asta, merge în capătul holului, spre o ușă care duce afară.

— Scuze, bolborosesc atunci când trec pe lângă coada de fete care așteaptă să intre la baie și pe lângă un cuplu care se sărută într-un colț nu chiar atât de întunecat.

— Easton, strig, dar el nu se oprește. Știu că mă aude, pentru că îi pot vedea corpul tresărind în semn de răspuns. Dar continuă pur și simplu să meargă.

Mă grăbesc pe hol, ieșind pe ușă la câteva secunde după el. Numaidecât, mă opresc din mers.

El se află pe aleea din spate, cu încă doi tipi, și nu pare că ar savura o pauză de țigară împreună.

Oh, nu. În ce s-a băgat Easton?

Cei doi indivizi au părul închis la culoare, dat pe spate. Poartă tricouri albe și blugi cu tururi lăsate și aș putea paria că, dacă s-ar întoarce, le-aș putea vedea marginea boxerilor. Nu că mi-aș dori asta. Un lanț de metal atârână de gaica de la curea a unuia dintre el.

— Du-te înăuntru, Ella.

Vocea lui Easton e mai dură și mai rece decât am auzit-o vreodată.

— Ia stai puțin, spune tipul cu lanț. Poți să-ți plătești datoria cu ea, dacă vrei.

Se prinde de boașe.

— Împrumută-mi târfa timp de o săptămână și suntem chit.

Viața mea înainte de Royal era plină de mizerie și recunosc un șantaj atunci când asist la unul.

Îmi aduc aminte de meciul de luni seară.

— Cât? îl întreb pe Domnul Lanț.

— Ella — începe Easton.

I-o tai scurt.

— Cât de mult îți datorează?

— Opt miare.

Aproape leșin, dar lângă mine, Easton încearcă să ridice din umeri, ca și cum opt miare ar fi mărunțiș.

— Fac rost de ei până săptămâna viitoare. Tot ce trebuie să faceți e să-l lăsați în pace.

Dacă ar fi fost mărunțiș, el nu s-ar fi aflat aici, în spatele barului, fiind amenințat, iar Domnul Lanț o știe.

— Mda, sigur. Voi, puștii de bani gata, trăiți pe datorie, dar nu cu mine. Nu vă țin eu cururile falite în contul meu mai mult de o săptămână, că am și eu facturi de plătit. Așa că achită-ți datoriile sau ai să devii avertismentul de săptămâna asta pentru toți prietenii tăi căcăcioși că Tony Loreno nu e neica nimeni.

Umerii lui Easton se fixează într-o linie dură, reglându-și postura. Căcat. Se pregătește de o bătaie și cu toții o știm.

Tony bagă mâna în buzunar, iar teama mă face să simt un ghimpe în piept.

— Opriți-vă.

Bag mâna în geantă după chei.

— Am banii voștri. Așteptați aici.

— Ce dracu', Ella? răbufnește Easton.

Nimeni nu așteaptă. Cu toții mă urmează la mașină.

Capitolul 33

Când apăs pe butonul de deblocare a portbagajului, scanez parcarea în căutarea Range Roverului lui Reed. Nu îl văd nicăieri, ceea ce probabil înseamnă că l-a parcat pe unul dintre locurile aflate de cealaltă parte a clădirii.

Mă simt ușurată, pentru că ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla acum dacă Reed ar da peste scena asta de confruntare. Deja a bătut măr un tip în seara asta și știu că nu ar ezita să o facă din nou, mai ales ca să-și susțină fratele.

— Ai face bine să nu cauți o armă acolo, șuieră Tony, dându-mi târcoale.

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, mă, bine, crezi că țin un arsenal de arme de asalt în portbagajul mașinii? Calmează-te.

Ridic pătratul din pâslă care acoperă compartimentul pentru roata de rezervă și apuc de pungă de plastic pe care am ascuns-o sub cric. Mă apasă un sentiment greoi în piept când scot teancul de bani din pungă și număr bancnote în valoare de opt mii.

Easton nu rostește un cuvânt, dar mă privește încruntat. Se încruntă și mai tare atunci când îi trântesc bancnotele în mână lui Tony.

— Poftim. Acum nu vă mai datorați nimic. A fost o plăcere să fac afaceri cu voi, spun sarcastic.

Rânjind, Tony stă acolo și numără banii. De două ori. Când începe să îi numere a treia oară, Easton mârâie.

— Sunt toți acolo, boule. Pleacă dracului de aici.

— Ai grijă, Royal, îl avertizează Tony. Tot s-ar putea să te dau drept exemplu, doar pentru că așa am chef.

Dar cu toții știm că nu o va face. O bătaie nu ar face decât să atragă atenția asupra noastră și asupra tranzacțiilor lui „comerciale“.

— Și de-acum înainte să pariezi în altă parte, spune Tony pe un ton rece. Nu îmi mai trebuie banii tăi de acum. M-am săturat să îți văd fața aia urâtă.

Cei doi tipi pleacă țațoș, cu Tony îndesându-și banii în buzunarul de la spate și dap, îi pot vedea boxerii atârându-i afară din pantaloni.

După ce pleacă, mă întorc spre Easton.

— Care e *problema* ta? De ce te-ai înhăita cu dubioși dintr-ăștia?

El pur și simplu ridică din umeri.

Adrenalina îmi clocotește în sânge cât mă holbez la el neîncrezătoare. Am fi putut fi răniți. Tony ar fi putut să-l omoare. Iar el stă acolo, ca și cum n-ar da doi bani pe nimic din toate astea. Colțul gurii lui e ridicat, ca și cum ar încerca să nu zâmbească.

— Ți se pare că-i de răs? Țip. Ți se scoală la ideea că ai fi putut fi omorât, asta e?

Într-un final, vorbește.

— Ella...

— Mai bine taci din gură. Nu vreau să aud nimic acum.

Îmi bag mâna în poșetă și iau telefonul, apoi îi dau mesaj lui Reed, să îl anunț că Easton se întoarce cu mine și că ar trebui să ne întâlnim acasă.

Încă țin punga de bani în cealaltă mână, să o arunc în portbagaj, încercând să nu mă gândesc la cât de goală e. S-au dus opt miare, plus alte trei sute pe cumpărăturile făcute cu Valerie azi. Până îmi dă Callum alocația de zece mii luna viitoare, mai am doar o mie șapte sute de dolari în fondul meu de evadare.

Nu am plănuit să fug, nu după toate schimbările pozitive din viața mea, dar în momentul ăsta sunt tentată să iau banii și să plec.

— Ella — începe Easton.

Ridic mâna.

— Nu acum. Trebuie să o găsec pe Val. O sun, sperând că își aude telefonul în club.

Din fericire, răspunde.

— Hei, e totul în regulă?

Mă uit urât la Easton.

— Acum, da. Putem să ne vedem afară, la mașină? Pe noi nu ne primesc înapoi înăuntru.

— Vin acum.

— Ella, încearcă Easton din nou.

— N-am chef acum.

Easton închide gura și așteptăm într-o tăcere tensionată să apară Val. Când vine, îl oblig să stea înghesuit în spate. Val deschide gura să protesteze, însă decide, în mod înțelept, că nu are sens.

Facem drumul până la ea acasă într-o tăcere absolută.

— Mă suni mâine? întrebă ea când coboară.

Easton o urmează afară din mașină.

— Da, și scuze pentru seara asta.

Ea îmi zâmbește iertător.

— Se mai întâmplă și căcaturi, iubire. Nu-i bai.

— Noapte bună, Val.

Ea își flutură degetele și dispare în conacul Carrington. În tăcere, Easton se strecoară pe locul din dreapta. Îmi încleștez mâinile pe volan într-o strânsoare puternică și mă forțez să mă concentrez la condus, dar e dificil atunci când sunt la un pas de a-l plesni pe tipul de lângă mine.

Cam după cinci minute, respirația mi se reglează, într-un final, iar vocea lui Easton îmi vorbește din nou.

— Îmi pare rău.

E un regret sincer acolo și mă întorc să îl privesc.

— Ar trebui să îți pară.

El ezită.

— De ce ții bani ascunși în mașină?

— Doar așa.

E un răspuns stupid, dar asta e tot ce primește. Sunt prea oftică să îi ofer altul.

Dar Easton demonstrează că mă cunoaște mai bine decât cred.

— Ți i-a dat tata, nu-i așa? Așa te-a convins să vii să stai cu noi, iar acum îi ții ascunși, în caz că trebuie să fugi din oraș.

Îmi încleștez dinții.

— Ella.

Tresalt atunci când mâna lui caldă o acoperă pe a mea, apoi capul lui se mută pe umărul meu. Părul lui moale îmi gădilă pielea dezgolită și mă abțin cu greu să nu i-l mângâi în semn de alinare. Nu merită alinare în momentul ăsta.

— Nu poți pleca, șoptește el, respirația lui răcorindu-mi pielea gâtului. Nu vreau să pleci.

Mă sărută pe umăr, dar nu e nimic sexual în asta. Nimic romantic în felul în care mâna lui îmi strânge și mai tare articulațiile.

— Locul tău e cu noi. Ești cel mai bun lucru care s-a întâmplat familiei ăsteia.

Sunt complet uimită. Bun. Oau.

— Tu ești de-a noastră, mormăie Easton. Îmi pare rău pentru seara asta. Chiar îmi pare rău, Ella. Te rog... nu fi furioasă pe mine.

Furia-mi dispare. Vorbește ca un băiețel rătăcit, iar de data asta nu mă mai pot opri să nu-i dezmierd părul.

— Nu sunt furioasă. Dar, la naiba, Easton, jucatul la pariuri trebuie să înceteze. S-ar putea să nu fiu acolo data viitoare să îți plătesc datoriile.

— Știu, suspină el. Nu ar fi trebuit să îmi plătești datoriile în seara asta. Promit să-ți dau banii înapoi, până la ultimul cent. Eu...

Ridică capul și îmi dă un sărut apăsător pe obraz.

— Îți mulțumesc pentru ce ai făcut. Vorbesc serios.

Oftând, îmi întorc privirea spre drum.

— Cu plăcere.

Acasă, Reed deja ne așteaptă pe alee. Se uită bănuitor de la mine la Easton, însă eu mă îndrept spre intrare înainte să apuce să întrebe ce am pățit în seara asta. Poate să-l pună Easton la curent. Eu sunt prea obosită să reiau discuția.

Întru în dormitorul meu și mă dezbrac de rochie, înlocuind-o cu tricoul imens în care dorm de obicei. Apoi mă bag în baie, să-mi șterg machiajul și să mă spăl pe dinți. E abia ora zece, dar scena aceea cu Tony m-a secat de puteri, așa că sting lumina și mă bag în pat.

Trece mult până când Reed vine în camera mea. Cel puțin o oră, ceea ce îmi dă de înțeles că el și Easton trebuie să fi avut o discuție destul de lungă.

— I-ai luat apărarea fratelui meu în seara asta.

Vocea lui răgușită mă găsește în întuneric, iar salteaua se mișcă atunci când el se strecoară lângă mine, în pat.

Nu mă opun când își înfășoară brațele puternice în jurul meu și mă întoarce spre el, astfel încât capul meu să i se odihnească pe piept.

— Îți mulțumesc, spune el și pare atât de impresionat, încât încep să mă simt incomod.

— Doar i-am plătit datoria. Nu e mare chestie, îi răspund, minimalizând importanța rolului meu în evenimentele din seara asta.

— Dă-o dracului. E mare chestie.

Mă mângâie pe talie.

— Easton mi-a spus despre banii din mașina ta. Nu trebuia să îi dai agentului ăluia de pariuri, dar îți sunt atât de recunoscător pentru că ai făcut-o. L-am tocat la cap pe Easton în seara asta pentru că s-a încurcat cu tipul ăla. Celălalt agent al lui de pariuri respectă legea, dar Lorenzo face probleme.

— Să sperăm că nu va mai folosi deloc agenți de pariuri după seara asta.

Totuși, nu sunt convinsă de asta. Easton se hrănește din senzațiile tari pe care i le dau jucatul la pariuri și sexul la întâmplare. ăsta e el.

Reed mă trage deasupra lui și începem amândoi să râdem când ni se încurcă așternuturile între picioare. El le dă mai încolo, apoi îmi trage capul în jos și mă sărută. Mă mângâie peste tricou, în timp ce limba lui o urmărește pe a mea, la mine în gură, apoi spune:

— Ești oftată că m-am luat de dubiosul ăla în seara asta?

Eu sunt prea distrasă de mâinile lui, care se mișcă peste mine, ca să înțeleg întrebarea.

— L-ai bătut pe Tony?

— Nu, pe cretinul ăla de Scott.

Trăsăturile lui Reed se înăspresc.

— Nimeni nu are voie să-ți vorbească așa. N-am să le permit.

Reed Royal, propriul meu vânător de balauri. Zâmbesc și mă aplec să îl sărut din nou.

— Poate că asta spune ceva despre mine, dar cred că e sexy când te porți ca om al cavernelor cu mine.

El rânjește.

— Doar dă un semn și am să îți dau cu o bâtă în cap, apoi am să te târăsc într-o peșteră.

Izbucnesc în râs.

— Ah, asta e *atât* de romantic.

— N-am spus niciodată că sunt un romantic.

Vocea i se îngroașă.

— Totuși, sunt bun la alte chestii.

Cu siguranță e. Încetăm să mai vorbim când buzele ni se întâlnesc din nou, apoi stăm întinși sărutându-ne, în timp ce mâinile lui îmi umblă în sus și în jos pe corp. Când degetul lui alunecă în mine, uit de tot ce s-a întâmplat în club, de agentul de pariuri și de pledoaria lui Easton să nu plec niciodată. Drace, uit cum mă cheamă.

Reed e singurul lucru care există. Chiar aici, chiar acum, el e centrul universului meu.

Weekendul trece repede. Callum se întoarce acasă sâmbătă dimineață, așa că Reed și cu mine suntem nevoiți să ne furișăm în casa de la piscină ca să facem prostii. Iar sâmbătă seara ies la cină cu Valerie și în sfârșit mă scap și îi spun despre toate chestiile perverse pe care le fac cu Reed Royal. Ea e superîncântată, dar îmi atrage atenția asupra faptului că tot

nu facem cea mai perversă chestie dintre toate și continuă să mă tachineze că sunt o puritană.

Pe mine nu mă deranjează ritmul lent pe care l-a stabilit Reed. O parte din mine e cu siguranță pregătită să treacă de acel ultim obstacol, dar el continuă să se abțină, aproape ca și cum s-ar teme să facă asta. Nu știu de ce i-ar fi, având în vedere faptul că ne provocăm orgasme unul altuia zilnic, în alte moduri.

Luni, Reed mă duce cu mașina la serviciu și, spre groaza mea, ziua la școală trece foarte repede. Astăzi e citirea testamentului, dar, indiferent cât de tare mă rog de ceas să ticăie mai lent, ultimul clopoțel sună înainte să mă simt pregătită, iar apoi cobor scările de la intrare, spre Mașina de Oraș, care mă așteaptă.

Callum nu spune prea multe în timp ce Durand ne duce în oraș, dar, când ajungem la clădirea strălucitoare care găzduiește birourile de avocatură Grier, Gray și Deve-reaux, se întoarce spre mine cu un zâmbet încurajator.

— S-ar putea ca lucrurile să devină urâte acolo, mă avertizează. Trebuie doar să ții minte că Dinah mai mult latră decât mușcă. În mare parte, cel puțin.

Nu am mai văzut-o pe văduva lui Steve de la prima noastră întâlnire, la penthouse-ul ei, și nu aștept revederea cu nerăbdare. Se pare că nici ea, fiindcă rânjește atunci când Callum și cu mine intrăm în biroul sofisticat.

Mi se face cunoștință cu patru avocați și sunt condusă spre o canapea confortabilă. Callum e gata să ia loc lângă mine, când unul dintre avocați își schimbă poziția corpului și o figură familiară apare din spatele lui.

— Ce faci aici? strigă Callum. Ți-am spus foarte clar să nu vii.

Brooke nu e tulburată de tonul lui.

— Mă aflu aici pentru a o susține pe prietena mea cea mai bună.

Dinah vine lângă ea, iar cele două femei se iau de mână. Ar putea fi surori, cu pletele lor lungi și blonde și cu trăsăturile lor delicate. Brusc, realizez că nu știu nimic despre trecutul lor comun și probabil că ar fi trebuit să îl întreb pe Callum despre asta acum mult timp, fiindcă e evident că cele două sunt foarte apropiate.

Dacă e să ținem partea cuiva, atunci presupun că Brooke și cu mine ne aflăm pe poziții opuse. Loialitatea mea e de partea Royalilor. Judecând după disprețul din ochii lui Brooke, știe și ea asta. Presupun că ea a crezut că aș putea fi de partea ei. Că ea, Dinah și cu mine ne-am fi putut alia împotriva nenorociților de masculi Royal, iar acum eu le trădez.

— Eu am rugat-o să vină, spune Dinah pe un ton rece. Acum haide să începem. Avem rezervare pentru cină La Pierre destul de devreme.

Urmează să ne așezăm să ascultăm testamentul soțului ei decedat, iar ea își face griji că își ratează rezervarea la cină? Femeia asta e incredibilă.

Încă un bărbat se desprinde de grup.

— Sunt James Dake. Avocatul doamnei O'Halloran.

Îi întinde mâna lui Callum, care se uită neîncrezător la mână, apoi la Dinah.

Nu sunt familiarizată cu genul ăsta de lucruri, dar e ușor de observat cum Callum devine confuz și nemulțumit de faptul că Dinah i-a adus pe Brooke și pe un alt avocat.

Fără tragere de inimă, Callum se lasă în jos pe canapea, în vreme ce Brooke și Dinah se așază pe cea de vizavi de noi.

Avocații se așază pe diverse scaune, în timp ce avocatul din spatele biroului — Grier de la Grier, Gray și Devereaux — răsfoiește niște hârtii și își drege vocea.

— Aceasta reprezintă ultima voință și testamentul lui Steve George O'Halloran, începe el.

Avocatul cu păr grizonant trăncănește niște bolboroseli legale despre moștenirea mai multor persoane despre care nu am auzit în viața mea, despre bani lăsați câtorva organizații caritabile și despre ceva numit uzufruct viager, care i se cuvine Dinei. Totodată, sunt și daruri substanțiale pentru băieții lui Callum, în caz că — iar avocatul tușește înainte să citească propoziția — „Callum își sparge averea pe băutura și blonde înainte s-o fac eu.“

Callum doar zâmbeste.

— Și oricărui urmaș legal supraviețuitor, îi las... —

Sunt prea ocupată încercând să îmi dau seama ce înseamnă „urmaș legal“, ca să mă concentrez la restul propoziției lui Grier, așa că tresar surprinsă atunci când Dinah scoate un țipăt indignat.

— Ceee? Nu! Nu am să înghit așa ceva!

Mă aplec spre Callum să îmi explice ce a spus avocatul și sunt uimită de răspunsul lui. Se pare că *eu sunt* urmașul legal. Steve mi-a lăsat jumătate din averea sa, estimată undeva la... mă ia cu leșin când Callum îmi spune cifra. Măiculiță. Tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată nu mi-a lăsat milioane. Nu mi-a lăsat zeci de milioane.

Mi-a lăsat *sute de milioane*.

Am să leșin. Chiar am să leșin.

— Și un sfert din companie, adaugă Callum. Acțiunile îți vor fi transferate când ai să împlinești douăzeci și unu de ani.

În cealaltă parte a camerei, Dinah sare în picioare, clătînându-se pe tocurile ei imposibil de înalte în timp ce se balansează de jur împrejur, să se uite urât la avocați.

— A fost soțul *meu*! Tot ce a avut îmi aparține mie și refuz să împart ceva cu mucoasa asta de mahala, care s-ar putea să nici nu fie copilul lui.

— Testul ADN — începe Callum furios.

— Testul *tău* ADN! Împroașcă ea înapoi. Și cu toții știm cât de departe ai merge când e vorba de a-l proteja pe prețiosul tău Steve.

Se întoarce din nou către avocați.

— Solicit un alt test, unul care să fie supravegheat de oamenii *mei*.

Grier dă din cap.

— Am fi încântați să venim în întâmpinarea solicitării dumneavoastră. Soțul dumneavoastră a lăsat câteva mostre de ADN care sunt păstrate într-un laborator privat din Raleigh. M-am îngrijit eu însumi de documente.

Avocatul Dinei vorbește tare, să o liniștească.

— Vom lua noi o mostră de comparație de la domnișoara Harper, înainte să plecăm. Pot supraveghea eu procesul.

Adulții continuă să discute și să se certe între ei, în timp ce eu stau uimită acolo, în tăcere. Minte mea se tot împiedică de cuvintele „sute de milioane“. Sunt mai mulți bani decât aș fi putut visa vreodată, iar o parte din mine se simte vinovată că îi moștenesc. Nu l-am cunoscut pe Steve. Nu merit jumătate din banii lui. Callum îmi observă figura cuprinsă de spaimă și mă strânge de mână, în timp ce Brooke își încrețește buzele dezgustată. Ignor valurile de ostilitate care vin spre mine și mă concentrez să inspir și să expir aerul din plămâni.

Nu l-am cunoscut pe Steve. El nu m-a cunoscut pe mine. Dar, stând aici și luptându-mă cu șocul în care mă aflu, brusc realizez că m-a iubit. Sau, cel puțin, a *vrut* să mă iubească.

Și mă doare sufletul că nu am avut ocazia să îl iubesc și eu pe el.

Capitolul 34

La câteva ore după citirea testamentului, încă mă simt paralizată. Încă sunt șocată. Încă tristă. Nu știu ce să fac cu ghemul dureros din stomac, așa că mă răsucesc în pat și îmi golesc mintea de orice.

Nu-mi vine să mă gândesc la Steve O'Halloran și la cum nu îl voi cunoaște absolut niciodată. Adică să-l cunosc *cu adevărat*.

Nu mă gândesc la amenințările Dinei în timp ce Callum și cu mine plecăm din biroul de avocatură sau la cuvintele pe care Brooke i le-a aruncat lui Callum, când el i-a refuzat invitația la cină, ca să „vorbească”. Cred că îl vrea înapoi. Nu mă mir.

Într-un târziu, Reed intră în camera mea. Încuie ușa, apoi mi se alătură pe pat și mă trage în brațele sale.

— Tata a spus să-ți dăm pace. Așa că te-am lăsat două ore. Dar cred că ajunge. Vorbește-mi, iubito.

Îmi îngrop fața în gâtul lui.

— Nu prea am chef de vorbit.

— Ce s-a întâmplat cu avocații? Tata nu a vrut să ne spună nimic.

E hotărât să mă facă să vorbesc, la naiba. Oftând, mă ridic în fund și îi întâlnesc privirea îngrijorată.

— Sunt multimilionară, i-o trântesc. Nu doar o milionară obișnuită, ci o *multimilionară*. În momentul ăsta, simt că o iau razna.

Buzele îi zvâcnesc.

— Vorbesc serios! Ce dracu' am să fac cu atâția bani? mă tângui.

— Îi investești. Faci acte de caritate. Îi cheltuiești.

Reed mă trage din nou spre el.

— Poți face orice vrei tu.

— Nu îi... merit.

Răspunsul umil îmi scapă fără să îl pot opri, iar în clipa următoare, toate emoțiile mele ies la suprafață. Îi povestesc despre citirea testamentului și despre reacția Dinei, și despre faptul că realizez că Steve chiar m-a considerat fiica lui, deși nu m-a cunoscut niciodată.

Reed nu comentează, nici măcar o dată, în timpul discursului meu și îmi dau seama că asta e ceea ce îmi doream de la el. Nu am nevoie de sfaturi sau de asigurări, am nevoie doar de cineva care să mă asculte.

Când în sfârșit tac, el face ceva și mai bun — mă sărută lung și profund, iar tăria corpului său apăsându-se peste al meu îmi ușurează neliniștea pe care o simt în piept.

Buzele lui îmi parcurg gâtul, linia maxilarului, obraji. Fiecare sărut mă face să mă îndrăgostesc de el și mai mult. E un sentiment înspăimântător și mi se pune ca un nod în gât, care îmi declanșează impulsul de a fugi. Niciodată nu am mai iubit pe cineva. Am iubit-o pe mama, dar nu e același lucru. Ceea ce simt în momentul ăsta... îmi consumă toate resursele. E excitant, dureros

și puternic și e peste tot, revărsându-se în inima mea, pulsând în sângele meu.

Reed Royal e în mine. La figurat, dar, Dumnezeuule, vreau să fie și la propriu. Am nevoie de el și îl voi avea, așa că mâinile mele îl trag de fermoar cu mișcări frenetice.

— Ella, suspină el, prinzându-mi mâinile. Nu.

— Ba da, îi șoptesc pe buze. Vreau asta.

— Callum e acasă.

Asta e ca un duș cu apă rece fix peste față. Tatăl lui ar putea să îmi bată la ușă în orice secundă și probabil o va face, deoarece Callum a simțit cât de tulburată eram când am ajuns acasă.

Înjur de frustrare.

— Ai dreptate. Nu putem.

Reed mă sărută din nou, doar frecându-și delicat buzele de ale mele înainte să se strecoare afară din pat.

— Vei fi în regulă? Easton și cu mine trebuia să ieșim la bere cu niște tipi din echipă în seara asta, dar pot să anulez dacă ai nevoie să rămân prin preajmă.

— Nu, e în regulă. Du-te. Încă diger chestia asta cu banii și probabil că nu voi fi o companie prea bună în seara asta.

— Mă întorc în vreo două ore, promite el. Putem să ne uităm la un film sau ceva, dacă ai să mai fii trează.

După ce pleacă, mă ghemuiesc la loc și sfârșesc prin a dormi vreo două ore, ceea ce o să îmi dea peste cap în totalitate programul de somn. Mă trezesc când îmi sună telefonul și sunt uimită când văd pe ecran numărul lui Gideon. Am numerele tuturor fraților, dar asta e prima dată când mă sună Gideon.

Răspund la telefon, încă puțin nesigură.

— Hei. Ce faci?

— Ești acasă? e răspunsul lui succint.

Mă încordez aproape imediat. Sunt doar două cuvinte, dar simt în vocea lui ceva ce mă sperie. E nervos.

— Da, de ce?

— Sunt la cinci minute de casă...

Într-o zi de luni? Gideon nu vine niciodată de la facultate în timpul săptămânii.

— Putem merge la o tură cu mașina? Trebuie să vorbesc cu tine.

Mă încrunt.

— De ce nu putem vorbi aici?

— Pentru că nu vreau să ne audă nimeni.

Mă ridic în fund pe pat, dar încă nu mă simt confortabil cu ce-mi cere. Nu că aș crede că vrea să mă omoare la marginea drumului sau ceva, dar să îmi ceară să mergem la o tură cu mașina e dubios, mai ales din partea lui Gideon.

— E despre Savannah, bine? mormăie el. Și vreau să rămână doar între noi doi.

Mă relaxez nițel. Dar confuzia persistă. E prima dată când Gideon mi-o menționează pe Savannah. Știu despre ce a fost între ei doi doar din spusele lui Easton. Totuși, nu pot nega că simt o curiozitate vecină cu nebunia.

— Ne vedem afară, îi spun.

Când cobor scările de la intrare, SUV-ul lui imens așteaptă pe alee. Mă urc pe locul din dreapta, iar Gideon pornește fără niciun cuvânt. Profilul lui e ca de piatră, iar umerii îi sunt încordați. Și nu spune nici măcar un singur cuvânt până când parchează într-o piață și oprește motorul, cinci minute mai târziu.

— Te culci cu Reed?

Rămân cu gura căscată, iar inima începe să îmi bubuie, fiindcă privirea furioasă din ochii lui e surprinzătoare.

— Ăă. Eu... Nuu, mă bâlbâi. Asta e adevărul.

— Dar sunteți împreună, insistă Gideon. Vă faceți de cap?
 — De ce mă întrebi asta?
 — Încerc să îmi dau seama câte pagube am de reparat.
 Pagube de reparat? Despre ce dracu' vorbește?
 — Nu trebuia să vorbim despre Savannah? întreb jenată.
 — Asta e despre Savannah. Și despre tine. Și despre Reed.
 Respirația îi sună istovită.
 — Orice ați face, trebuie să încetați. Chiar acum, Ella.
 Trebuie să îi pui capăt.

Acum, pulsul îmi e și mai neregulat.

— De ce?

— Pentru că nu va ieși nimic bun din asta.

Își trece o mână prin păr, ceea ce îi face capul să se ridice puțin, atrăgându-mi atenția asupra semnului roșu de pe gâtul lui. Arată ca o mușcătură.

— Reed e dat peste cap, spune Gideon pe un glas răgușit. E la fel de dat peste cap ca și mine și, uite, tu ești o fată simpatcă. Sunt și alți băieți la Astor. Reed va pleca la facultate în curând.

Din gura lui Gideon se revarsă o groază de propoziții incoerente, al căror sens nu îl pricep.

— Știu că Reed e dat peste cap, încep să spun.

— N-ai idee. Nici cea mai vagă idee, mă întrerupe. Eu, Reed și taică-meu avem un lucru în comun. Distrugem viețile femeilor. Le conducem până pe o stâncă, apoi le împingem în hău de pe ea. Ești o fată cumsecade, Ella. Dar dacă rămâi aici și continui cu Reed, eu...

Se oprește, respirând greoi.

— Tu ce?

Articulațiile degetelor i se albesc când prinde de volan și mai strâns, dar nu îmi oferă nicio explicație.

— Tu ce, Gideon?

— Trebuie să încetezi să pui întrebări și să începi să ascuți, se răstește Gideon. Termin-o cu fratele meu. Poți fi prietenă cu el, așa cum ești cu Easton și cu gemenii. Nu începe o relație cu el.

— De ce nu?

— Mama mă-sii, mereu ești atât de dificilă? Nu vreau să te văd cu inima frântă și încercând să te sinucizi înghițind tuburi de pastile, explodează el într-un final.

Oh. Ieșirea lui are sens acum. Mama lui s-a sinucis. Oh, Dumnezeule, oare a încercat și Savannah ceva?

Reed și cu mine suntem OK, însă nu cred că Gideon e pregătit să creadă asta. Și am impresia că nu se va lăsa până când nu mă supun cererii lui nebunești. Bine, în regulă. Am să fiu de acord atunci. Reed și cu mine deja ne ascundem de Callum. Va fi destul de ușor să ne ascundem și de Gideon.

— Bine.

Mă întind și așez liniștitor o mână pe a lui.

— Am s-o termin cu Reed. Ai dreptate, ne prostim și noi, dar nu e serios sau ceva, îl mint.

Își trece din nou o mână prin păr.

— Ești sigură?

Dau din cap.

— Lui Reed nu cred c-o să-i pese. Și, sincer, dacă te supără atât de tare, sunt sigură că va fi de acord că nu merită.

Îi strâng mâna lui Gideon.

— Calmează-te, bine? Nu vreau să stric atmosfera din casă. Sunt în regulă cu asta.

Gideon se relaxează, răsuflând ușurat.

— Bine. În regulă.

Îmi retrag mâna.

— Putem merge acasă acum? Dacă trece cineva pe lângă noi și vede că ai parcat aici, moara de bârfe de la școală o să explodeze mâine.

El chicotește vag.

— Adevărat.

Îmi fixează privirea pe geam în timp ce el pornește motorul și scoate mașina din parcare. Nu vorbim pe drum, iar el nu coboară din mașină când mă lasă acasă.

— Te întorci la școală acum? îl întreb.

— Mda.

Pleacă în viteză și, dintr-un oarecare motiv, nu cred că se întoarce la facultate. Cel puțin nu în seara asta. Totodată, sunt destul de panicată de ieșirea lui și de cerința nebunească — să stau departe de Reed. Vorbind de Reed, Roverul lui e parcat lângă garaj, iar asta mă umple de ușurare. S-a întors. Toate celelalte mașini sunt plecate, până și Mașina de Oraș, ceea ce înseamnă că Reed și cu mine vom fi singuri.

Mă grăbesc înăuntru și urc câte două scări odată. Când ajung sus, o iau la dreapta, spre aripa de est, unde toate ușile sunt deschise, mai puțin a lui Reed. Gemenii și Easton nu se văd pe nicăieri, iar dormitorul meu e gol când arunc un ochi înăuntru.

Nu am intrat până acum în dormitorul lui Reed — mereu vine el în camera mea —, dar în seara asta nu am să mai aștept să vină el la mine. Gideon chiar m-a dat peste cap, iar Reed e singurul care mă poate ajuta să deslușesc comportamentul ciudat al fratelui său.

Ajung la ușa lui și ridic mâna să bat, apoi zâmbesc abătută, fiindcă Dumnezeu știe că nimeni din casa asta nu bate vreodată la ușa *mea*. Toți dau buzna ca și cum ar putea intra oricine acolo. Așa că mă decid să îl fac pe Reed să guste din propriul lui medicament. Pe cât de copilăros ar suna, cam

sper că se masturbează și vreau să îi dau o lecție despre cât de important e să bați la ușă.

Deschid larg ușa și spun:

— Reed, am...

Cuvintele mi se opresc în gât. Mă poticnesc și suspin adânc.

Capitolul 35

Hainele sunt împrăștiate pe jos, ca niște marcaje obscene. Urmăresc din ochi traiectoria. Pantofi cu toc înalt răsturnați pe o parte. Pantofi de alergat încadrându-i de o parte și de alta. Un tricou, o rochie dedesubt — închid ochii, ca și cum aș putea șterge imaginile, dar, când îi deschid din nou, sunt neschimbate. Chestii din dantelă neagră — chestii pe care nu le-aș purta niciodată —, care arată ca și cum ar fi fost date jos chiar înainte ca proprietara lor să urce în pat.

Privirea îmi urcă, trece de gamba puternice, de genunchi, de o pereche de mâini împreunate lejer. În sus, peste abdomenul lui gol, cu striții, făcând o pauză la o zgârietură nouă pe pectoralul lui stâng, în zona unde ar trebui să fie inima lui, și se oprește să îi întâlnească privirea.

— Unde e Easton? mă ia gura pe dinainte. Minte mea respinge întreaga scenă. Suprapun o altă poveste peste cea așternută în fața mea. O poveste în care am încurcat camera cu cea a lui Easton, iar Reed, într-o stare indusă de alcool, a făcut același lucru.

Însă Reed nu face altceva decât să mă privească cu o privire înghețată, provocându-mă să îi cer explicații cu privire la faptele sale.

În niciun caz Reed nu stă fără, aud în minte șoaptele lui Valerie.

— Tipii cu care trebuia să ieșiți la bere? i-o arunc disperată.

Îi dau lui Reed orice șansă s-o întorcă în alt mod decât cel din fața mea. *Minte-mă, la dracu'!* Dar el rămâne tăcut cu încăpățănare.

Brooke se ridică din spatele lui ca o fantomă, iar pământul se oprește în loc. Timpul se dilată când ea își plimbă mâna peste spatele lui Reed, peste umerii lui, apoi își așază degetele cu unghii aranjate pe pieptul lui.

Nu e nicio îndoială că e dezbrăcată. Îl sărută pe Reed pe gât, uitându-se în tot timpul ăsta la mine. Iar el nu se mișcă. Nu mișcă niciun mușchi.

— Reed...

Numele lui nu e nimic mai mult decât o șoaptă, o zgârietură dureroasă pe gâtul meu.

— Disperarea ta e tristă.

Vocea lui Brooke sună greșit în camera asta.

— Ar trebui să pleci. Dacă nu cumva...

Își întinde un picior dezgolit și îi pipăie soldurile lui Reed, care încă sunt acoperite de bumbacul pantalonilor.

— Dacă nu cumva vrei să privești.

Durerea din gât se înrăutățește atunci când ea rămâne încolăcită de el, iar el nu face niciun efort să se dea la o parte.

Mâna ei îi alunecă pe braț, iar când îi ajunge la încheietură, el se mișcă — o tresărire mică, aproape imperceptibilă. Privesc alarmată cum degetele i se plimbă pe abdomen, iar înainte să apuce să îl prindă de ceea ce începusem să cred că îmi aparține mie, mă întorc brusc și plec.

M-am înșelat. M-am înșelat în privința atât de multor lucruri, încât mintea mea nu le poate înregistra pe toate.

Când ne mutam atât de des, credeam că am nevoie să mă stabilesc undeva. Când mama avea al n-șpelea iubit care se holba la mine prea lung, mă întrebam dacă am nevoie de o figură paternă. Când rămâneam singură noaptea, iar ea muncea din greu, multe ore, servind la mese, făcând striptease și Dumnezeu mai știe ce ca să mă țină mâncată și îmbrăcată, îmi doream frați. Când era bolnavă, mă rugam pentru bani.

Iar acum am toate lucrurile asta și îmi e mult mai rău decât înainte.

Fug în dormitorul meu și îndes în rucsac fardurile, două perechi de blugi strâmți, cinci tricouri, lenjerie, îmbrăcămintea de striptease de la Miss Candy și rochia mamei mele.

Îmi țin lacrimile sub control, fiindcă plânsul nu mă va scoate din coșmarul ăsta. Doar punând un picior în fața celuiilalt voi reuși.

Casa e adâncită într-o tăcere mormântală. Ecurile râsetelor lui Brooke, atunci când i-am spus că trebuie să fie undeva, acolo, un bărbat bun și cumsecade, mi se zdruncină în minte.

Imaginația mea evocă imaginea lui Brooke și Reed. Gura lui peste a ei, degetele lui atingând-o. Afară din casă, mă poticnesc după un colț și vomit.

Acidul îmi năvălește în gură, dar nu renunț. Mașina pornește imediat. O bag în viteză și, cu mâini tremurânde, conduc pe alee. Continui să aștept scena aceea de film, în care Reed ar ieși în fugă din casă, strigându-mă să mă întorc.

Dar nu se întâmplă.

Nu e nicio reîntâlnire în ploaie și singura umezeală vine de la lacrimile pe care nu le mai pot ține în frâu.

Vocea monotonă a GPS-ului mă direcționează spre destinație. Opresc motorul, iau documentele de la mașină și le

pun în cartea mea de Auden. Auden scria că, atunci când cineva are necaz după necaz, tot există un viitor undeva, și nu are sens să stăruiești într-o pierdere. Dar el o fi suferit așa ca mine? Ar mai fi scris așa ceva dacă ar fi trăit viața mea?

Îmi odihnesc capul pe volan. Umerii îmi tremură de la suspine, iar stomacul mi se învârte iarăși. Ies din mașină clătînându-mă și mă legăn pe picioarele tremurânde până la intrarea din stația de autobuz.

— Ești în regulă, drăguță? mă întreabă vânzătoarea de bilete, părând îngrijorată.

Amabilitatea ei îmi mai smulge un suspin.

— Bu-bunica mea a murit, mint.

— Oh, îmi pare atât de rău. Mergi la înmormântare, deci?

Îmi mișc spasmodic capul a aprobare.

Ea tastează pe calculator, unghiile ei lungi păcănind pe tastatură.

— Călătorie dus-întors?

— Nu, doar dus. Nu cred că mă întorc.

Mâna ei se oprește deasupra tastelor.

— Ești sigură? E mai ieftin să cumperi bilet dus-întors.

— Nu e nimic aici pentru mine. Nimic, repet.

Cred că agonia din ochii mei e cea care o oprește de la a mai pune întrebări. Îmi imprimă biletul în tăcere. Îl iau și urc în autobuzul care nu mă poate duce îndeajuns de repede și suficient de departe de locul ăsta.

Reed Royal m-a distrus. Am căzut din cer și nu sunt sigură că mă pot ridica. Nu de data asta.

Rămâi conectat

Se va întoarce oare Ella la conacul Royal, plin de problemele sale Royale, sau a pierdut-o Reed pentru totdeauna? Și nu ești curios să afli cine spune replica de mai jos în cartea continuarea seriei?

„Ești superbă și sexy și, dacă mai rămân aici, virginitatea ta va fi aruncată undeva pe jos, lângă chiloții de ieri.“

DĂ-NE LIKE PE FACEBOOK:

<https://www.facebook.com/authorerinwatt>

URMĂREȘTE-NE PE GOODREADS:

https://www.goodreads.com/author/show/14902188.Erin_Watt

Erin_Watt

Mulțumiri

Când am decis să facem o fuziune între mințile noastre și să colaborăm la această carte, nu am avut habar ce dependență ne va crea și cât de obsedați aveam să devenim de personaje și de lumea pe care am construit-o. A fost o bucurie să scriem acest proiect din primul moment, dar nu am fi fost capabili să îl născocim cu propriile noastre minți și să vi-l înmănăm vouă fără ajutorul și sprijinul câtorva oameni cu adevărat minunați:

Primii cititori: Margo, Shauna și Nina, care încă ne plac, în ciuda suspansului brutal în care i-am lăsat.

Editoarea noastră, Nina, pentru entuziasmul ei molipsitor și pentru încurajarea constantă a acestui proiect.

Meljean Brook, pentru că a venit cu o idee de copertă care se potrivește acestei serii extraordinar de bine!

Și, desigur, rămânem veșnic îndatorați tuturor bloggerilor, criticilor și cititorilor care și-au luat din timpul lor să citească, să critice și să ridice în slăvi cartea asta. Sprijinul și părerile voastre fac acest întreg proces să merite osteneala!

ERIN WATT

„Mă trece un fior. El e cel în privința căruia ar trebui să mă îngrijorez. El e cel de care trebuie să mă feresc.

Și e singurul care-și înclină capul către mine, într-o mișcare calculată. Când privirile ni se întâlnesc, inima începe să-mi bată puțin mai repede. De frică. Poate că, în alte circumstanțe, inima mi-ar fi bătut din alte motive. Pentru că e superb. Toți sunt.”

TREI